KARLA TURNER

DINCOLO DE REALITATE

„DR. TURNER a oferit cititorului o perspectivă extraordinară asupra vieţii familiei şi prietenilor ei. Plină de curiozitate şi curaj, a explorat întâlnirile lor cu OZN-uri, cu înţelegere şi dăruire, i-a ajutat să facă faţă neliniştilor, îndoielilor şi spaimelor care îi tulburau. Dr. Turner a dat dovadă de integritate intelectuală în descrierea evenimentelor şi de talent în exprimarea temerilor sale faţă de implicaţiile acestor întîlniri...

Dr. R. Leo SPRINKLE
Pshiholog consultant, Fondator al Conferinţei Rocky Mountain pentru Investigaţia OZN.

„...uimitoarele corelaţii dintre aceste relatări vor oferi cercetătorului atent un motiv să se oprească şi să reconsidere limitele propriilor sale convingeri."

John S. CARPENTER, MSW/LCSW,
Psihiatru hipnoterapeut, Director al Reţelei OZN pentru Cercetarea Răpirilor Misterioase

ZONA

colecția fenomenelor stranii

colecția întîmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

KARLA TURNER

DINCOLO DE REALITATE

LIRA

INTO THE FRINGE
by Karla Turner

Editor **ALDO PRESS** s.r.l., 1995, Bucureşti
© 1995. Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparţin societăţii VALDO imp-exp s.r.l.
Reproducerea sau transmiterea chiar şi fragmentară, sub orice
formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare,
sunt permise numai cu acordul scris al editorului.

Copyright
© 1992 by Karla Turner

Titlul original
INTO THE FRINGE

Traducerea
ALEXANDRA PETREA

Coperta
JEAN UDRESCU

Informaţii şi comenzi:
c.p. 76–161, Bucureşti 77450, România

Culegere şi paginare ADISAN COMPUTER

ISBN 973–97298–2–7

Mulţumiri

Fără ajutorul câtorva oameni, experienţele descrise în această carte ar fi putut fi copleşitoare. Vreau să mulţumesc scumpei mele prietene Bonnie, pentru că a crezut în onestitatea şi gândirea mea raţională, pentru că a fost întotdeuna dispusă să discute cu mine când am avut nevoie şi pentru că mi-a oferit o perspectivă obiectivă. Sandy şi Fred, alţi doi prieteni care au avut experienţe similare, s-au dovedit, de asemenea persoane de nădejde, cărora le-am împărtăşit întâmplările mele şi ţin să le mulţumesc. Aş vrea să-i mulţumesc şi lui James pentru curajul, perseverenţa şi, mai ales, pentru generozitatea de care a dat dovadă, permiţîndu-mi să introduc relatarea lui alături de ale noastre.

Barbara Bartholic s-a dovedit cea mai importantă aliată a lui Casey şi a mea în încercarea de a înţelege prin ce trecem şi nu găsesc cuvintele potrivite prin care să-mi exprim recunoştinţa. Fără munca ei neobosită în sprijinul nostru, această poveste n-ar fi căpătat atâta amploare.

În sfîrşit, doresc ca fiecare femeie să fie binecuvîntată, aş vrea să spun că doresc tuturor femeilor un soţ puternic, iubitor şi de nădejde cum este Casey al meu: Slavă Domnului.

Notă către cititor

Toţi oamenii prezenţi în această istorisire sunt reali. Însă, din cauza caracterului deosebit al evenimentelor pe care le-au trăit, câţiva din cei implicaţi au dorit să fie desemnaţi prin pseudonim sau numai prin prenume. Ori de cîte ori se foloseşte un pseudonim, aceasta se va menţiona la prima apariţie a respectivului nume în cadrul povestirii.

Introducere

În decembrie 1987, Casey (pseudonim) Turner era un specialist încununat de succes în domeniul computerelor, într-un mare oraş din sud-vestul ţării. Era fericit în cea de-a doua căsătorie, se bucura de o sănătate bună, de respect profesional, inteligenţă şi o fire bonomă. În acelaşi timp, David Trayne (pseudonim), un strălucit student în ştiinţe la universitatea din localitate, locuia într-o gospopdărie de cinci acri în cadrul uneia mai ample de 35 acri de la marginea oraşului. Avea un coleg de cameră, James (pseudonim), o prietenă, Megan (pseudonim), de asemenea studentă în ştiinţe, şi trei câini.

Astăzi, după aproape trei ani, s-ar părea că lucrurile sunt cam la fel pentru Casey şi David, dar eu ştiu mai bine care este realitatea. Casey este soţul meu, David fiul meu, iar Megan a devenit acum nora noastră. Noi toţi am luptat împreună să înţelegem un fenomen uimitor care a apărut în vieţile noastre. Acest fenomen a schimbat percepţia noastră asupra realităţii într-un fel greu de imaginat.

Am descoperit că suntem victimele unei forţe extraterestre. Am învăţat că această forţă, această prezenţă străină, fusese, de fapt, o parte din vieţile noastre de mai mulţi ani. Şi, împărtăşindu-ne experienţele, căutând răspunsuri şi ajutor de la alţii care s-au întâlnit de asemenea cu astfel de fiinţe, am învăţat să supravieţuim fără să ne pierdem minţile, iar perspectiva noastră asupra vieţii s-a extins dincolo de orice limită.

Poveştile despre oameni răpiţi, cercetaţi şi încrucişaţi cu fiinţe stranii de origine necunoscută nu sunt noi, dacă ne gîndim la cele relatate de Budd Hopkins şi Whitley Strieber, iar mai recent, la interesul manifestat pentru

acest subiect de mass-media. Dar acest interes în sine, acest interes serios este un lucru nou. Din anii '50 nu s-a mai discutat atât de mult, nici verbal, nici în scris, despre OZN-uri şi extratereştri. Şi cu toate că activitatea OZN n-a încetat nici pe departe în ultimii patruzeci şi cinci de ani, în mod sigur ea s-a schimbat, iar această schimbare a devenit cu atît mai evidentă după 1981.

Un număr impresionant de oameni au descoperit că şi ei au întâlnit această prezenţă extraterestră. Răpirile Misterioase afectează oamenii, indiferent de vârstă sau caracteristici, iar pentru victime nu există refugiu sau ajutor real. Ei sunt victimele unei forţe, pe care nici o putere oficială — politică, spirituală ori socială — nu o admite a fi reală.

Când am descoperit acest fenomen în vieţile noastre, am început să ţin un jurnal al evenimentelor. La început, acesta cuprindea doar experienţele lui Casey, dar, curând, s-a extins cu cele ale mele şi ale lui David, precum şi cu cele ale lui Megan şi James. Se pare că, pe parcurs, tot mai mulţi încep să se sesizeze şi să se implice în respectivul fenomen.

Ceea ce urmează reprezintă o relatare integrală a experienţelor noastre, urmând cronologic jurnalul, din mai 1988, până în vara lui 1989. Multe din aceste evenimente au fost trăite şi memorate în mod conştient. Altele, în schimb, au fost blocate în memorie şi conştientizate drept rezultat al urmelor apărute pe corp, al unor perioade de „timp lipsă" sau al fenomenelor ciudate manifestate în casele noastre. În unele cazuri, s-a folosit regresia hipnotică, pentru a descoperi mai multe despre episoadele blocate, deşi multe din experienţele noastre aşteaptă încă să fie explorate pe această cale.

Această povestire include, de asemenea, informaţii obţinute din emisiuni TV, cărţi şi alte documente de cercetare, precum şi din relatările altor oameni care au intrat în vieţile noastre drept urmare a respectivului fenomen. Nu am limitat istorisirea noastră, aşa cum s-a făcut în cadrul altor relatări similare, numai la acele informaţii pe care le consider credibile, palpabile sau conforme cu o anumită motivaţie teoretică a propriei mele selectări. Aceasta re-

prezintă întreaga poveste a primului nostru an după ce am descoperit prezenţa extraterestră, cu toate temerile, îndoielile, procesele de conştiinţă şi succesele sale.

Deşi informaţia din această carte este foarte personală, consider că are o importanţă imensă. Ne aflăm în mijlocul unui mister care contrazice realitatea şi, cu toate că odată am spus că această poveste nu poate fi scrisă până nu se termină, nu ne mai permitem luxul să aşteptăm. La fel ca un coşmar recurent, s-ar putea să nu se termine niciodată. Sau, poate că acest mister va fi clarificat mâine, cu revelaţii care marchează sfârşitul lumii aşa cum o ştim.

Oamenii din această carte sunt victime. Ei sunt de asemenea familia şi prietenii mei, vechi şi noi, şi pentru mine contează foarte mult ce se întâmplă cu noi. Ar trebui să conteze pentru toată lumea, pentru că istorisirea noastră dovedeşte că nici o familie, nici un copil, prieten sau coleg, nu este ferit de intruziunea şi răpirile extratereştrilor. De fapt, experienţele micului nostru grup sunt repetate acum în mii de case.

În cele din urmă, lucrurile pe care le-am trăit dovedesc că realitatea noastră globală nu este ceea ce am crezut. Acest fenomen continuă să se răspîndească şi, indiferent care este cauza sa adevărată, lumea se va schimba în mod irevocabil. Pentru noi s-a schimbat deja şi nu reuşim să alungăm teama care ne cuprinde pe măsură ce descoperim direcţia în care se îndreaptă.

K.T.

Dr. KARLA TURNER este licenţiată în Arte la Universitatea din California, licenţiată în Litere la Universitatea Nottingham din Anglia, doctor în Engleză Veche la Universitatea din North Texas. A predat la un liceu particular timp de doi ani şi aproape zece ani a funcţionat ca profesor la o importantă universitate din Texas. Este căsătorită şi are un fiu.

Din 1988, dr. Turner şi-a concentrat energiile asupra cercetării fenomenelor OZN şi activităţii care implică şi alte victime ale acestor fenomene.

CAPITOLUL 1

În primăvara lui 1988, lumea noastră a încetat. Viaţa a continuat, dar tot ce am ştiut din totdeauna despre realitate — percepţiile noastre referitoare la noi înşine, la prezent şi la trecut, la natură şi spaţiu — s-a sfărâmat. Sfârşitul realităţii cuiva echivalează, cu adevărat, cu sfârşitul lumii. Urmează altă lume, bineînţeles, dar exilarea din prima este permanentă. Am fost aruncaţi pe un teritoriu nou, un loc al episoadelor de „timp lipsă", cu OZN-uri şi fiinţe extraterestre şi tot felul de fenomene bizare care nu mai dispar. Totuşi, de-abia am remarcat începutul şi, mai târziu, când a devenit evident că ceva ciudat se petrece, habar n-am avut că însăşi mecanismul realităţii avea să se schimbe pentru soţul meu, Casey, pentru mine, precum şi pentru familia şi prietenii noştri.

Această istorisire cuprinde felul în care am ajuns la această nouă realitate. Ea relatează experimentele care au erupt în vieţile noastre, intrarea noastră în cealaltă lume, a realităţilor alterate pe care noi, oameni „întregi la minte", o luăm în derâdere şi o ignorăm. La început, am păstrat toate aceste lucruri pentru noi înşine, de frică şi tulburare, dar acum ne dăm seama că povestea trebuie spusă, din două motive principale.

Mai întâi, ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu este unic. Se petrece peste tot în lume, deşi nu s-a mai prezentat până acum o asemenea relatare, care să includă un grup de oameni. Ceea ce urmează este adevărul gol-goluţ, fără să omitem sau să adăugăm ceva pentru a face povestea mai credibilă sau mai fantastică. În al doilea rând, implicaţiile experienţelor noastre sunt globale, de fapt cosmice, şi indică un viitor mai mult decât tulburător. Dacă lumea

noastră s-a schimbat într-adevăr, la fel s-a întâmplat şi cu a voastră, pentru că trăim în acelaşi spaţiu.

Vă rog să nu vă imaginaţi că prietenii mei şi cu mine eram dezechilibraţi sau fanatici obsedaţi de credinţe extremiste când au început toate acestea. Dimpotrivă, eram oameni deschişi oricăror idei, inclusiv celei privitoare la extratereştri dacă s-ar fi adus în discuţie acest subiect. Dar nu s-a adus în discuţie cel puţin în ceea ce mă priveşte, până nu s-a întâmplat aproape inexplicabil, în timp ce predam un curs pentru studenţii din anul I despre argumentaţie şi logică, când am făcut ceea ce nu mai făcusem în opt ani de când predam la universitate: am deschis subiectul despre OZN-uri în clasă, ca parte a unei teme.

De fapt, OZN-urile erau unul din cele trei subiecte, care mai includeau monstrul din Loch Ness şi Omul Zăpezilor, iar studenţilor mei li s-a cerut să întocmească o evaluare obiectivă a dovezilor referitoare la unul din aceste fenomene. Le-am ales special, presupunînd că dovezile vor fi slabe şi neconcludente când vor fi examinate de o minte clară, penetrantă şi ştiinţifică. Însă, adevărul este că nu le-am cercetat decât cu o curiozitate trecătoare.

Dar, când am citit aceste lucrări de cercetare, m-am familiarizat cu titlurile cărţilor care abordaseră aceste subiecte. Poate că de aceea m-am hotărât brusc să cumpăr o carte pe care o văzusem de luni de zile într-o librărie, o carte care nu mă interesase până atunci: *Communion*[1] de Whitley Strieber, o relatare bizară care se voia reală, despre experienţele sale cu nişte entităţi extraterestre, de origine nedeterminată. Am citit cartea sceptic, dar m-am simţit intrigată de această poveste emoţionantă despre intruziune, teroare şi de căutarea pentru descifrarea fenomenului.

La sfârşitul lui aprilie, am fost plecată timp de câteva zile pe Coasta de Vest şi l-am lăsat pe Casey singur acasă. Înainte să plec, fiul meu David a împrumutat cartea lui Strieber şi a luat-o la el acasă. Pe aeroport am căutat ceva ca să citesc în timpul zborului şi mi-am amintit că Strieber

1. Comuniune (eng.) (*n.t.*)

îl citase pe Budd Hopkins ca cercetător în fenomenologia OZN, aşa că am cumpărat *Missing Time*[1], în care Hopkins relatează despre unele experienţe în care extratereştri au pus stăpânire pe fiinţe umane.

În California am citit cartea târziu noaptea, şi am avut nişte reacţii puternice. În primul rând, m-am întrebat cum puteau să susţină Hopkins şi Strieber că istorisirile lor erau veridice când materialul prezentat — ciudate fiinţe extraterestre, mici şi cenuşii care se comportau eratic — părea atât de imposibil. Oameni neajutoraţi, răpiţi şi examinaţi medical, pentru ca apoi când erau eliberaţi să nu-şi mai amintească absolut nimic? Pe cine voiau să păcălească? Îmi amintesc, de asemenea, ce bucurie resimţisem că aceste poveşti nu erau adevărate. Cum, mă întrebam, poate trăi cineva într-o lume în care se pot întâmpla asemenea lucruri?

M-am gândit că era destul de greu să faci faţă unor lucruri reale, indiferent cât de bine stăteai cu psihicul. Casey şi cu mine, de exemplu, aveam o poziţie bună din punct de vedere financiar şi o căsătorie fericită. Totuşi, timp de câteva luni, am urmat şedinţe separate de revigorare psihiatrică, încercând să descoperim de ce prezentam simptome fizice de stress.

Eu una sufeream de o formă evidentă de TMJ, caracterizată prin încleştări ale dinţilor şi bărbiei, iar Casey avea alte multiple manifestări. El era, de obicei, o persoană calmă şi echilibrată, dar, de la Crăciun, devenise din ce în ce mai încordat şi irascibil. Nu mai vedea bine, avea frecvente dureri de cap şi de stomac şi suferea de mâncărimi, amorţeli şi dureri care coborau din şoldul stâng în tot piciorul. Şedinţele psihoterapeutice ne-au ajutat destul de mult să facem faţă problemelor apărute în viaţa noastră, dar stressul nu a dispărut aşa cum ar fi trebuit. În terapia mea s-a folosit hipnoza, aşa că m-am familiarizat cu o tehnică de relaxare folosită pentru dobândirea unei stări de transă. Deoarece nu reuşisem să descopăr sursa stressu-

2. Timp lipsă (eng.) (*n.t.*).

lui meu cu primul terapeut, am apelat la un altul, dr. Riley (pseudonim), care m-a ajutat să-mi îndepărtez în mod conştient simptomele prin relaxare mentală.

În această perioadă, făceam de asemenea, însemnări despre visele mele, ca parte a terapiei. Studiasem teoria Jungiană şi descoperisem că aceste idei adânceau pătrunderea mea în natura psihicului. La vremea aceea credeam că explicaţiile întregii comportări umane, inclusiv experienţele referitoare la viziuni, îşi aveau originea în structura arhetipală a vieţii omeneşti. Examinându-mi visele, am reuşit să pătrund natura propriului meu psihic, iar acum, privind înapoi, disting în visele acelea prezenţa unei umbre.

O scurtă cronologie a evenimentelor arată cât de rapid a apărut în viaţa mea acest nou subiect, eu care, până atunci, nu abordasem în nici un fel problemele extraterestre. La jumătatea lui aprilie, am propus OZN-urile ca posibilă temă de cercetare în clasă. Pe 21 aprilie, am visat că l-am văzut pe soţul meu şi un grup de prieteni de-ai lui stând fericiţi într-o ambianţă rotundă, fie o cameră rotundă, fie o cabină rotundă sau şi una şi alta. Prietenii lui erau toţi bărbaţi înveşmântaţi în haine negre şi, într-un fel, mi-am dat seama că erau vampiri. Pe 22, am visat că s-a produs un dezastru sau o catastrofă mondială şi că fiul meu dispăruse împreună cu amicii lui. Pe 24, am început să citesc *Communion*. L-am întrebat pe soţul meu dacă văzuse vreodată un fenomen OZN şi mi-a spus că nu. I-am declarat că nici eu, deşi îmi amintesc că în 1959 sau 1960 zărisem o ciudată lumină în zig-zag, sus, pe cerul Oklahomei.

Pe 25 aprilie, am avut două vise semnificative. În primul mergeam cu soţul meu din magazin în magazin şi vedeam în fiecare din ele o păpuşă într-o cuşcă. Păpuşile au devenit din ce în ce mai vii, până când, în ultima, am dat de o fetiţă în miniatură. A început să plângă şi mi-a reproşat că am lăsat-o prea mult singură; doar eram mama ei. Am visat, de asemenea, că am zărit un OZN. M-am îndreptat spre el entuziasmată, dar OZN-ul a explodat de-

odată şi am ştiut că guvernul era de vină. Explozia a declanşat într-un fel o goană după pământ în Canada, Când m-am trezit, nu mi-am amintit să mai fi visat vreodată despre OZN-uri. Pe 27, am cumpărat *Missing Time* şi l-am citit în California.

Poate că OZN-urile şi extratereştrii sunt departe de vampiri, catastrofe şi păpuşi vii în cuşti, aşa cum apăruseră în visele mele, dar am învăţat că fiecare din aceste imagini este direct relevantă. Deşi nu pare atât de evident, este însă foarte semnificativ şi de aceea m-a făcut să cred că visele anunţau într-un fel evenimentele care urmau să se desfăşoare.

Şi, îmi dau seama că scepticii care citesc această relatare, vor spune că lucrurile cumpărate de mine au fost sursa celor întâmplate. Dar acum, după trei ani de exeperienţă, am cu totul altă părere. În loc să consider că respectivele cărţi au provocat toată agitaţia care a urmat, cred că am fost atrasă să le citesc, tocmai din cauza descoperirilor cu care aveam să mă confrunt în curînd. Fenomenele extraterestre s-au impus în conştiinţa mea şi m-au orientat spre subiect, spre cărţi, ca un mijloc de pregătire. Sunt sigură că am fost instruită să fac faţă lucrurilor care mi se pregăteau.

Mai 1988

Când m-am întors din California, Casey suferea de dureri în coloana vertebrală, amorţeli în piciorul stâng, care-i reveneau de câteva luni, dureri de cap şi dureri stomacale. Aşa că, pe 2 mai, după cină, m-am oferit să-i prezint tehnica de relaxare prin hipnoză pe care o deprinsesem în cadrul terapiei, sperând că o să-l ajut să-şi revină. S-a întins pe sofa şi am început să-l aduc în stare de transă. Era pentru prima oară când hipnotizam pe altcineva în afară de propria mea persoană, dar era un subiect bun. Înain-

te, l-am supus unor teste folosite de terapeutul meu ca să verifice dacă intrasem într-adevăr în transă: de exemplu, un braţ ridicat plutind în aer ca o pană, în timp ce celălalt se odihnea greoi pe scaun.

Când am văzut că soţul meu era hipnotizat complet, am hotărât să-mi imit terapeutul, în speranţa că-l voi ajuta să-şi descopere problemele care contribuiau probabil la starea lui de stress. Mai întâi, i-am cerut să privească înapoi în viaţa sa şi să vadă dacă vreun eveniment sau persoană nu i se pare cumva deosebit de importantă. Casey mi-a răspuns imediat, depănând multe amintiri duioase. Mi-a vorbit despre părinţii şi copilăria lui, despre clipele minunate petrecute cu bunicii lui. Dar nu s-a ivit nimic deosebit.

Aşa că am încercat altă tactică deprinsă tot de la terapeutul meu.

— De ce nu-i ceri subconştientului tău să comunice cu tine? — i-am sugerat eu. Întreabă-l dacă nu poate să-ţi dezvăluie ceva care ar putea fi tulburător sau semnificativ.

Casey a rămas tăcut pentru o clipă, iar apoi a încuviinţat dând din cap.

— Da — a răspuns el — spune că o să discute cu mine.

M-am aşezat, aşteptându-mă să aud o mulţime de lucruri — neînţelegeri la serviciu, sentimente amestecate faţă de copii lui sau, şi mai probabil, sentimente nedecise rămase din prima căsătorie.

Dar aşteptările mele au fost complet spulberate când Casey a început să vorbească. Mai întâi, s-a văzut în Ford-ul model 1940 al tatălui său, cu parbrizul şi bordul scăldate într-o lumină atât de orbitoare, încât îţi rănea ochii. Avea mai puţin de doi ani. Stătea pe scaunul din faţă, în timp ce tatăl său conducea. Îşi amintea că asistase la o furtună de după-amiază înainte de lumina orbitoare. Îl vedea pe tatăl său, nemişcat, înţepenit la volan, înainte ca memoria să sară la drumul spre casă cu maşina, şerpuind printre dealurile din Grass Valley, California, lângă graniţa cu Ne-

vada. Deşi scena era destul de clară nu ştia de ce îi apăruse.

Apoi, Casey îi ceruse din nou subconştientului să-l ajute să descopere ceva semnificativ sau tulburător — o posibilă cauză a simptomelor sale dureroase. Dar, următoarea imagine care îi apărea în faţa ochilor, fu cea a unui perete lung, curbat şi cenuşiu, simboluri ciudate, dincolo de care nu se mai vedea nimic. Am folosit o tehnică pentru a-l ajuta să-şi clarifice viziunea, instruindu-l să-şi imagineze o perdea groasă, s-o dea uşor la o parte şi să tragă uşor cu ochiul. Şi-a imaginat perdeaua, a dat-o la o parte mental, iar apoi a tresărit speriat, ridicându-se practic orizontal de pe canapea, ca într-o stare de levitaţie.

— Ce este? — l-am întrebat eu, gândindu-mă dacă nu dăduse peste ceva greu de rezolvat pentru amândoi.

— O faţă! — îmi spuse el, îngrozit în timp ce descria o apariţie ciudată, care se holbau la el.

Tocmai atunci a sunat telefonul şi am încercat repede să-l relaxez pe Casey înainte să-l las să-mi răspundă. Apoi, am ridicat receptorul şi am spus „ALO". În momentul acela, am auzit cele mai ciudate sunete pe care le-am distins vreodată la un telefon. Cineva sau ceva îmi vorbea repede pe un ton piţigăiat, din care nu înţelegeam nimic. Sunetele nu păreau emise de o maşină, dar nici de o voce omenească. Surprinsă, am ascultat cam douăzeci de secunde şi apoi am repetat „ALO". Glasul s-a întrerupt brusc şi am auzit un zgomot de fond slab. A durat câteva secunde şi apoi legătura a încetat complet.

Uimită, dar mult prea preocupată de soţul meu ca să mă gândesc la telefonul primit, am închis şi am plecat la Casey, cerându-i să-şi continue descrierea.

— Faţa lui arăta ca o piatră — spuse el — şi este îngrozitor de zbârcită şi îmbătrânită.

Simţea că cineva îl ţinea. Îl ridicase să vadă această faţă de aproape.

— Nu vreau să mă duc la el — continuă soţul meu. Văd încă peretele, este transparent şi are nişte simboluri pe el.

Vorbi despre un cer negru cu stele mici, iar apoi gemu cutremurându-se şi despre ceea ce nu putea fi decât o navă spaţială.

— Este atât de mare! — continuă el să spună — şi răspândeşte lumină portocalie.

După ce am citit *Communion* şi *Missing Time*, n-am mai vrut să aud de extratereştri şi farfurii zburătoare, mai ales de la soţul meu care era atât de raţional. Am fost răvăşită de descrierile lui Casey şi m-am gândit că cel mai bun lucru era să-l scot imediat din transă. Dar era încă agitat, încercând să descrie cât mai detaliat ceea ce văzuse, iar în cele din urmă, schiţă pe hârtie faţa şi nava spaţială portocalie. Când m-am uitat la chipul pe care-l desenase, am fost atât de uimită şi îngrozită, încât n-am suportat să stau în aceeaşi cameră cu schiţa. Şi n-am înţeles de ce mă înspăimântase atât, pentru că nu semăna cu extratereştri cenuşii descrişi în cărţile pe care le-am citit, — apropo, cărţi pe care Casey nu le văzuse.

La început, am crezut că soţul meu a preluat telepatic materialul parcurs de mine. Nu pentru că aş fi o susţinătoare a telepatiei, dar căutam o explicaţie plauzibilă. Dar, când am recapitulat cele întîmplate sub hipnoză, am văzut că descrisese evenimente şi scene diferite de cele prezentate în cărţile lui Hopkins şi Strieber. Dacă mi-ar fi citit într-adevăr gândurile, descrierile lui ar fi trebuit să se potrivească mai mult în detalii. Casey îmi povestise despre o lumină orbitoare, un perete curbat, cu lambriuri şi acoperit cu simboluri, despre uriaşa navă spaţială portocalie şi faţa zbârcită, cu ochi uriaşi, întunecaţi. Totuşi, aceste lucruri nu apăruseră în lecturile mele.

În plus, părea improbabil ca soţul meu să fi inventat pur şi simplu aceste imagini, pentru că răspunsurile lui emoţionale fuseseră sincere şi intense şi-l surprinseseră la fel de mult ca şi pe mine. Totuşi, coincidenţa era prea mare: de-abia citisem cărţile acelea fără să fi fost interesată dinainte de OZN, iar apoi îl auzisem pe Casey discutând cu atâta convingere despre astfel de fenomene. În orice caz, nu eram sigură decât de un singur lucru: că nu-l

influenţasem în mod intenţionat în timpul hipnozei, pentru a descrie OZN-ul sau faţa extraterestrului. Îi cerusem doar să-şi consulte subconştientul şi să vadă dacă-i va arăta cauza stressului său.

Casey şi cu mine eram amândoi zguduiţi de descrierea lui. În noaptea aceea am avut un somn agitat, iar când m-am trezit dimineaţa eram atât de înspăimântată, încât mi-era frică să ies din dormitor. Ştiam că desenul acela era încă în living room şi mă îngrozeam să mă duc acolo. Aşa că, deşi avusesem doar două şedinţe cu dr. Riley, l-am sunat chiar atunci şi l-am întrebat dacă ar putea să discute cu soţul meu ca să-l ajute să înţeleagă realitatea din spatele lucrurilor pe care le văzuse. Nu credeam că soţul meu văzuse într-adevăr o faţă sau o navă spaţială. Totuşi, reacţiile noastre au fost atât de puternice, încât aveam nevoie de o explicaţie mai logică şi mai acceptabilă.

Dar terapeutul a refuzat să discute cu Casey. În schimb, a spus că voia să mă vadă şi să-mi alunge spaimele, dar eu am insistat că soţul meu era cel care avea nevoie de ajutor. Am fi dorit să aflăm că amintirile lui proveneau de la un film pe care îl văzuse odată sau de la un coşmar de mult uitat şi aveam nevoie de un om investit cu autoritate care să ne confirme acest lucru.

— Nu vreţi să discutaţi cu el măcar un minut? — l-am întrebat eu de mai multe ori.

În cele din urmă, terapeutul şi-a pierdut răbdarea la insistenţele mele. După ce m-a avertizat din nou că eu eram cea care aveam nevoie de ajutor, a încheiat conversaţia cu o remarcă sarcastică.

— Pot să-ţi spun un singur lucru — zise el în concluzie, pe un ton vehement. Indiferent ce şi-a amintit soţul tău, nu este vorba în nici un caz de farfurii zburătoare şi omuleţi verzi!

Doream cu disperare să-l cred. Continuau să-mi treacă prin minte imagini din cărţile pe care de-abia le citisem, deşi începusem să cred, că astfel de poveşti nu erau imposibile. Aveam nevoie de un hipnotizator, dar singurul pe care îl cunoşteam refuza să ne ajute. Aşa că, peste două

zile, curiozitatea noastră a triumfat. Am deschis casetofonul ca să înregistrăm ce va fi şi l-am hipnotizat din nou pe Casey. De data aceasta, căutam ceva anume: originea imaginilor de care îşi amintise prima oară.

Povestea care s-a derulat nu semăna cu ce citisem în cărţile lui Strieber sau Hopkins. Prin urmare, mă lămurisem acum că soţul meu nu culesese informaţii în mod inconştient de la mine. Era acelaşi Casey pe care îl cunoşteam de aproape zece ani, un om prudent, inteligent, analitic, care-mi povestea acum despre două întâlniri diferite în copilărie cu fiinţe extraterestre.

Am început prin a ne concentra asupra creaturii desenate de el pe 2 mai. Casey a dezvoltat imaginea şi mi-a spus:

— Am văzut un ochi ciudat, aproape de mine. Se mişcă de la stânga spre dreapta şi este mare, întunecat şi deschis. Seamănă cu un ochi mare de căprioară, în orice caz nu cu unul uman.

Pe parcursul acestei şedinţe, am remarcat că soţul meu vorbea pe un ton copilăresc, de parcă şi-ar fi amintit de aceste evidenţe din perspectiva unui copil.

L-am întrebat:

— Ce culoare are ochiul?

— Exteriorul este de un alb murdar — mi-a răspuns el. Pielea din jurul lui seamănă cu o hârtie groasă. Ochiul este negru sau maro. Foarte aproape de faţa mea, la numai câţiva milimetri.

— Vezi cui aparţine ochiul? — am insistat eu.

— Ştiu cui aparţine — încuviinţă Casey din cap.

— Şi poţi să-mi spui?

— Aparţine, îh! — ezită el — nu-mi dau seama dacă este real sau nu. Este omul pe care l-am desenat.

Apoi, a văzut alt cap, chel, cu o culoare mai omenească.

— Acesta este foarte bulbucat, — spuse el —, ca al unui delfin.

Am încercat să obţin mai multe detalii, dar Casey nu reuşea să distingă altceva. Aşa că, l-am instruit să se liniştească şi să-şi concentreze viziunea mentală.

— Este greu de văzut — recunoscu el. Este greu să-l priveşti, este periculos să-l focalizezi.

— Pentru că nu vrei să te uiţi la el — l-am întrebat eu — sau, pentru că nu poţi?

— Pentru că nu trebuie s-o fac — răspunse el.

Apoi, îmi mărturisi că nu putea spune unde se afla. Simţea că se deplasa între două incidente: scena din nava spaţială uriaşă şi o amintire diferită, de care îmi povestise recent, ea petrecându-se într-o şcoală ciudată.

— Mă simt ca şi când aş pendula între timpul acesta şi cel anterior — spuse el. Mă uit prin perete şi şcoala mi se pare foarte, foarte reală. Trec prin pereţi. Portarul tocmai a plecat.

— Poţi să vezi portarul? — l-am întrebat eu.

— Nu, dar ştiu că a plecat. Era drăguţ. Spune că-i timpul să plece. Da, îmi amintesc foarte clar. Aşa că le caut acum pe mătuşa sau mama mea.

— Unde este casa ta? — l-am chestionat eu.

— În Dallas.

— Bine — am spus eu. Şi, acum, ştii câţi ani ai?

— Cinci — mi-a răspuns el. Înainte să mă duc la şcoală.

I-am cerut lui Casey să continuie depănarea amintirilor şi mi-a explicat că plecaseră cu toţii, şcoala era goală şi se întreba unde era mama lui.

— Mă întorc în cameră — zise el.

— Ştii ce faci în această cameră? — l-am întrebat eu.

— Cred că învăţăm, nu-mi dau prea bine seama — îmi răspunse el. Nu-mi amintesc. Mă simt foarte bine. Atât de bine încât nu-mi vine să plec. Dar am stat prea mult. Iar afară, cerul este verde şi portocaliu. Pare ciudat. Este verde, portocaliu şi alb ca soarele când coboară la asfinţit prin nori groşi. Dar nu sunt nori. Nu par nori obişnuiţi. Nu sunt nori.

După ce am încercat în zadar timp de câteva minute să aflăm mai multe despre această scenă, am reluat sec-

venţa cu Ford-ul tip 1940 şi am zărit lumina orbitoare revărsată asupra maşinii. S-a revăzut din nou, pe el şi pe tatăl lui, conducând pe drumul de ţară, cu nori ameninţători îngrămădindu-se pe cer.

— Lumina coboară, — zise el, amintindu-şi de eveniment ca şi când s-ar întâmpla din nou. Ah! Nu! Vine asupra noastră! A lovit bordul maşinii. Ah, este extraordinar de strălucitoare, atât de strălucitoare încât a trecut prin maşină.

— Ce face tatăl tău? — m-am întrebat eu. Poţi să-mi spui?

— Oh, Doamne, da, pot! — mi-a răspuns el.

— Maşina mai înaintează?

— Se pare că nu. Nu, nu se mai mişcă.

— Dar tatăl tău?

— Nici el — spuse Casey. Maşina s-a oprit.

— Distingi ceva în jurul tău? — l-am întrebat eu.

— Nu cred că-mi dau seama — murmură el. Mda. Vine cineva să ne ia. Dar sunt O.K. Nu mă tem de ei; nu se mişcă repede.

— Cum arată? — am insistat eu. Câţi sunt?

— Patru — m-a lămurit el. Oho! Nu-mi vine să cred ceea ce văd. Vin pur şi simplu. Parcă ne-ar face semn cu capul.

Casey spune că l-au luat din maşină şi l-au dus cu ei, iar apoi: a simţit o mişcare ciudată înapoi. Dar am întrerupt fluxul evenimentelor şi i-am cerut să descrie mai bine fiinţele care l-au luat. Şi de data aceasta, descrierea lui s-a potrivit într-un fel cu cea a extratereştrilor cenuşii.

Feţele lor sunt „ca din desene animate" — zise el — „şi sunt acoperiţi cu nişte haine".

Dar cei mai fascinanţi erau ochii lor.

— Sunt mari, adevărate cercuri. Par foarte liniştiţi şi nu clipesc. Lumina este atât de puternică, încât îşi feresc ochii.

Descrise pielea lor ca un fel de strat alb-murdar, pe care îl simţise în timp ce era cărat de una din aceste fiinţe

spre o „farfurie zburătoare", mică, parcată la marginea şoselei.

Mi-a povestit despre uriaşa navă portocalie şi despre întâlnirea cu Cel Bătrân, fiinţa a cărei faţă o văzuse cu două seri în urmă. Casey descrise „cutele adânci" din pielea puhavă a Celui Bătrân, ridurile verticale şi ochii negri.

— Are cei mai întunecaţi ochi — zise el — de parcă ar şti tot, ar vedea atât de mult şi ar cunoaşte atât de multe lucruri, fără să-i pese.

— Cel Bătrân arată ca celelalte patru fiinţe? — l-am întrebat eu nedumerită. Sau este una din cele patru?

— Nu, acesta este Cel Bătrân — insistă el. Aceia erau tineri. Nu sunt la fel. Acesta nu are faţa acoperită. Pe Cel Bătrân l-am văzut ultima oară.

Casey îşi aminti de un fel de examinare fizică, şi, în timp ce descria experienţa, deveni foarte agitat. Începuse să i se facă foame pe nava spaţială.

— ... o senzaţie de gol în stomac — îmi explică el, şi apoi începu deodată să vorbească foarte repede. Este, este o lumină! Şi este, îh! Ceva care seamănă cu o oglindă retrovizoare, dar nu este aşa ceva; e groasă, este o farfurie de sticlă strălucitoare şi se îndreaptă spre mine. Şi apoi, mai este şi celălalt lucru, care seamănă cu... metalul... în formă de lacrimă. Şi peste acea lacrimă, sunt două puncte, două puncte argintii. Nu au capete, ca şuruburile, sunt doar nişte puncte. Le simt aici — spuse el, arătând spre stomac.

În final, îşi aminti o ciudată senzaţie de deplasare înapoi, în timp ce se întorcea la maşina în care îl aştepta tatăl său, încremenit în loc, cu degetele încleştate pe volan. Înainte să se termine şedinţa, i-am mai pus o singură întrebare:

— Poţi să-ţi întrebi subconştientul dacă-l cunoşti pe Cel Bătrân? Oare subconştientul tău poate să-ţi spună dacă l-ai văzut pentru prima oară?

— Spune că nu, — răspunse Casey —, nu este pentru prima oară. Spune că îl cunosc.

Săptămâna următoare, nu ne-am gândit decât la acest lucru şi, uneori, când rămâneam singură, îmi era frică. După revelaţiile lui Casey sub hipnoză, n-am mai vrut să-l aduc din nou în stare de transă. Totuşi, doream să ştim amândoi câtă realitate se află în amintirile sale. Casey mă îngrijora foarte mult. Câteodată, mă întrebam dacă n-ar trebui să-i pun la îndoială sănătatea mintală, deşi, în adâncul sufletului meu, eram convinsă că nu era genul care să inventeze astfel de lucruri sau să le scornească cu bună ştiinţă.

Casey fusese întotdeauna un tip cinstit, onest, inteligent şi practic. În liceu, excelase la toate materiile, iar când se înrolase în armată, îl puseseră să lucreze ca lingvist în spionajul militar. Această însărcinare îl făcuse să călătorească mult în alte ţări. După ce-şi terminase stagiul militar, Casey divorţase de prima lui soţie. Femeia se recăsătorise şi se mutase cu noul ei soţ şi cei doi copii ai lui Casey în alt stat. Casey terminase colegiul, specializându-se în computere şi, în cinci ani, devenise un specialist de valoare. Munca lui implica expertiză, siguranţă şi avea un caracter confidenţial, iar el era recunoscut drept unul dintre cei mai buni. Din punct de vedere profesional sau personal, nimeni n-ar putea să-l acuze pe Casey că ar fi mincinos, neserios sau instabil.

Totuşi, amintirea feţei şi navei spaţiale continua să-l obsedeze. Dar în săptămâna aceea începuseră să-i încolţească în minte şi alte lucruri, mai ales un incident din California. În 1971, când fiul lui Casey avea în jur de doi ani, în casa lor s-au produs fenomene cu strigoi şi un cutremur pe care l-a simţit, se pare, numai Casey. Cam de atunci, fiul a început să vorbească despre un „om negru" care apărea prin perete în dormitorul lui. Când Casey a încercat să afle mai mult despre această fiinţă, fiul său i-a răspuns că omul negru a discutat cu el, dar a refuzat să-i spună ce-au vorbit.

Amândoi am considerat necesar să găsim un fel de „expert" în OZN-uri şi extratereştri, dacă despre asta era vorba, dar nu ştiam ce să facem. În cele din urmă, am

văzut o listă a organizaţiilor OZN-urilor în cartea lui Hopkins şi l-am sunat pe directorul internaţional, sperând că o să ne îndrume. Prin el am contactat o filială a unei organizaţii extinse, Reţeaua OZN METROPLEX (MUFON), şi am stabilit să ne întâlnim cu câţiva din membrii săi la sfârşitul lui mai.

Data mi se părea îngrozitor de îndepărtată, ţinând cont de starea noastră de spirit. Într-o noapte, am visat o casă cu un acoperiş care se clătina ca un capac pe o oală care fierbe şi am înţeles că acesta era un semn că vin OZN-urile. Iar apoi, peste câteva nopţi, am avut propriile mele experienţe ciudate, fiind complet trează. M-am trezit de mai multe ori auzind sunete stranii în casă, dar eram prea speriată ca să mă ridic şi să văd despre ce este vorba. Erau zgomote şi clinchete deosebite de sunetele cu care eram obişnuiţi. La un moment dat, aş fi putut să jur că se afla cineva în casă, dar eram prea îngrozită să deschid ochii.

Apoi, am auzit câţiva oameni în colţul dormitorului nostru, lângă uşă, care-mi vorbeau. Răsuna de fapt ca o singură voce, dar venea, se pare, de la întreg grupul. Mi-am dat seama că glasul vorbea de câtva timp, deşi nu-mi aminteam ce, iar apoi am auzit foarte clar:

— Este „eliomi" (sau „elianni"), doar asta ai vrut, nu?

Îngrozită, l-am apucat de braţ, pe Casey şi vocea a dispărut. Între timp, Casey redescoperea tot mai multe amintiri vechi care-i păruseră întotdeauna ciudate. Şi-a amintit că odată, când avea 13 ani şi s-a trezit din somn, a văzut o femeie stranie, cu ochi negri şi păr alb, sârmos, apropiindu-se de el într-o ambianţă neobişnuită. S-a urcat peste el şi au început să facă dragoste, deşi Casey n-a simţit nimic erotic. N-a povestit nimănui despre acestă experienţă şi, în cele din urmă, a clasat-o la capitolul vise. Şi-a amintit de asemenea că, într-o noapte, în timp ce era cu logodnica sa şi parca maşina, s-a speriat auzind zgomot de paşi care se apropiau de maşină. De fapt, îmi povestise despre acest incident cu câţiva ani în urmă. Porniseră maşina imediat şi părăsiseră în grabă zona pustie în drum

spre casă, dar când ajunseseră constataseră că era cu două ore mai târziu decât ar fi trebuit să fie.

Şi încă ceva, mult mai recent. Casey mi-a reamintit de un lucru pe care-l văzuse în decembrie trecut chiar în oraşul nostru. În timp ce conducea spre casă s-a uitat în zare şi a distins un ciudat obiect sferic, de metal, care se oprise deasupra curţii. Când a ajuns acasă, a parcat maşina şi a urcat dealul aflat la mai puţin de un bloc depărtare, ca să se uite mai bine. Din câte îşi putea da seama, obiectul nu semăna cu un balon. S-a plimbat în jurul lui şi l-a studiat timp de cinci sau zece minute, dar când s-a întors să coboare dealul, a fost şocat să constate că cerul se întunecase, ca şi când ar fi zăbovit mult mai mult decât era conştient în realitate.

Îmi amintesc că mi-a povestit atunci despre incident, despre sferă, iar eu l-am ajutat să răsfoiască ziarele de duminică în ideea că va găsi o explicaţie. În oraşul nostru se făceau adesea filmări şi am crezut că sfera ar fi putut avea legătură cu această activitate. Dar nu se pomenea nimic despre acest lucru, aşa că l-am dat uitării, amândoi, Oricum, nu ne-am gândit nici o clipă la OZN-uri. Cu toate acestea, Casey a sesizat o oarecare legătură între ceea ce a văzut şi cicatricea adâncă de pe partea posterioară a piciorului, pe care a descoperit-o peste câteva zile. Şi-a amintit întîmplător când a atins-o şi s-a înfuriat imediat, întrebîndu-se, pe bună dreptate, cum de se tăia atât de rău fără să simtă.

Când a sosit, în sfârşit, seara întâlnirii noastre cu membrii grupului de cercetare OZN, eram amândoi nerăbdători şi agitaţi. Am plecat cu maşina în oraş, cam la patruzeci de mile depărtare, şi am făcut cunoştinţă cu câţiva oameni interesanţi. N-am înţeles toate întrebările lor, dar păreau că ştiu destule lucruri despre OZN-uri şi chiar despre extratereştri, aşa că ne-am deschis sufletul. Şi, cu toate că doar Casey părea implicat în această ciudăţenie, le-am povestit câteva lucruri neobişnuite din propria mea viaţă, deşi nu-mi dădeam seama dacă erau edificatoare sau nu.

Dar au insistat să le vorbesc despre orice evenimente ieşite din comun sau vise recurente. Prin urmare, am amintit de un coşmar care s-a repetat de mai multe ori, încă din copilărie. Nu ştiu decât că îmi apărea în vis o fiinţă înaltă, în formă de insectă, care stătea lângă mine şi mă ţinea de mână, spunându-mi că este mama mea. Dar şi mai interesantă a fost experienţa pe care am avut-o în 1980. Am considerat-o întotdeauna o „viziune" reală pentru că nu i-am găsit absolut nici o explicaţie.

În timp ce mă întorceam de la o vecină şi intram în curtea din spatele casei, m-a cuprins deodată un sentiment ciudat şi am început să disting figuri şi culori în jurul tuturor obiectelor din curte. Am continuat să merg şi am zărit patru oameni stând unul lângă altul sub un copac mare. M-am gândit că sunt oameni, pentru că erau aproximativ de înălţimea mea — un metru şaptezeci — şi aveau aceeaşi înfăţişare, dar semănau mai mult cu o umbră. Păreau cenuşii, lipsiţi de trăsături caracteristice, dar, cu toate acestea, ştiam că sunt doi bărbaţi şi două femei. M-au salutat călduros şi mi-au spus că sunt strămoşii mei şi că purtam toate amintirile şi înţelepciunea lor în trupul meu. Am râs, dar ei m-au asigurat că existau modalităţi prin care puteam apela şi folosi cunoştinţele lor.

Mă întorsesem acasă ca să pregătesc cina şi, pentru că eram o bucătăreasă neîndemânatică, i-am întrebat care ar fi motivul. La urma urmei, am spus eu, unul din strămoşii mei a fost precis un bun bucătar, aşa că de ce n-aş putea folosi şi eu aceste cunoştinţe? În momentul acela, au început să mă îndrume în pregătirea cinei, mai ales cei doi bărbaţi. În timp ce găteam, cele două femei stăteau foarte aproape în spatele meu şi discutau rapid cu o parte a minţii mele, alta decât cea conştientă, dar eu nu înţelegeam ce spun. Când am întrebat, bărbaţii mi-au spus să nu mă îngrijorez pentru că îmi dădeau doar anumite „instrucţiuni".

Întregul incident a durat cam patruzeci de minute, iar apoi mi-am dat seama că strămoşii mei nu mai erau ca mine. În seara aceea, când Casey şi cu David au venit

acasă, le-am povestit entuziasmată ce mi se întâmplase, iar Casey a remarcat că îmi aminteam foarte puţine detalii despre cele patruzeci de minute. Le-am relatat celor din grupul OZN toate amintirile noastre, inclusiv cele descoperite de Casey sub hipnoză, iar apoi i-am rugat să ne pună în legătură cu un expert în hipnoză. Spre surprinderea noastră însă, nici unul din grupul nostru n-a putut să ne furnizeze un nume. Aşa că speranţele noastre au fost spulberate în noaptea aceea şi ne-am întors înapoi acasă, simţindu-ne mai pierduţi ca niciodată. Iar Casey cu toate că nu mi-a spus decât a doua oară când s-a întâmplat — a observat că eram urmăriţi de douăzeci de mile de un Chevy alb. A pornit din apropiere când am plecat noi, pe la 12:30 a.m., şi ne-a însoţit până am ajuns în apropiere de casa noastră, la aproape patruzeci de mile depărtare.

Legătura noastră cu grupul MUFON s-a dovedit utilă peste o săptămână, când am fost anunţaţi că cel care urma să le ţină conferinţa pe iunie era un expert în hipnoză şi un cercetător OZN, cu care ne-am putea întâlni. Vestea acesta a reuşit să ne binedispună, iar când părinţii lui Casey au venit în vizită, am hotărât să-i întrebăm despre experienţa lui trăită în maşină. Spre surprinderea noastră, tatăl său şi-a amintit de călătoria făcută cu Casey, când acesta avea un an, printre dealurile din regiunea Sierras.

La vremea aceea, bunicul lui Casey avea un restaurant unde mama şi tatăl băiatului dădeau o mână de ajutor. Era un weekend de vacanţă şi un mare număr de clienţi terminaseră proviziile hanului, aşa că tatăl său îl luase pe Casey şi se duseseră în alte oraşe să cumpere carne.

— Ai remarcat ceva deosebit? — îl întrebă Casey.

— Nu chiar — îi răspunse tatăl său.

— Ba da, îmi amintesc că ai lipsit îngrozitor de mult — interveni mama lui Casey.

— De ce? — se interesează Casey. Te-ai mai oprit şi-n altă parte în afară de pieţele cu carne?

— Da, — răspunse tatăl său —, dar numai pentru câteva minute. Cred că din cauza unui copac care bloca şoseaua.

— Şi ce s-a întâmplat acolo? A trebuit să-l dai la o parte, te-ai întors sau ce-ai făcut? — insistă Casey

— Nu, nu l-am mişcat — zise tatăl său. Au venit nişte bărbaţi din pădure şi l-au dat la o parte.

Tatăl lui Casey era o persoană simpatică şi săritoare care s-ar fi oferit să ajute pe oricine avea nevoie. Prin urmare, părea ciudat că nu se implicase deloc în ridicarea copacului.

— Şi deci ce-ai făcut?

— Am stat pur şi simplu în maşină până au eliberat drumul — răspunse el, A durat doar câteva minute.

— Dar ne-am întors destul de târziu la restaurant! — insistă Casey, sperând să-i trezească amintirile.

— Chiar că v-aţi întors târziu — răspunse mama lui. Începusem să mă îngrijorez de-a binelea când aţi apărut.

Era pentru prima oară când Casey auzea această poveste, dar detaliile — locul, vârsta lui, absenţa mamei sale, perioada de timp lipsă — se potriveau toate cu amintirile lui dezvăluite sub hipnoză.

Faptul că tatăl său confirmase existenţa acestei călătorii, îngreuna lucrurile, şi pentru Casey şi pentru mine. Încă mai speram ca aceste amintiri ciudate să nu-şi găsească o bază reală, pentru că, pur şi simplu, nu puteam accepta ideea navelor extraterestre şi a animalelor verzui (în cazul acesta, cenuşii). Totuşi, eram din ce în ce mai nerăbdătoare să întâlnim cercetătorul, o femeie, pe nume Barbara Bartholic, din Oklahoma.

CAPITOLUL 2

Iunie 1988

La întâlnirea MUFON, ne-am prezentat pe scurt Barbarei şi ne-am aşezat să ascultăm conferinţa, curioşi să auzim ce se va discuta, dar încă sceptici. A început cu relatări despre diverse apariţii OZN, pe întreg cuprinsul Oklahomei de nord, la care au fost martori sute de oameni, inclusiv forţele locale de poliţie, apariţii care s-au înmulţit în mod dramatic din 1987. În aceeaşi perioadă, spunea ea, mulţi oameni i-au povestit că au fost răpiţi de extratereştri. A menţionat experienţele de încrucişare a raselor şi câteodată examene fizice dureroase, despre care nici nu voiam să aud. Totuşi, după această sesiune, ne-am dus cu Barbara la hotelul ei, să discutăm asupra posibilităţii de a lucra împreună.

Şi, cu cât vorbeam mai mult, cu atât ne ataşam de ea. Soţie şi mamă, în jur de patruzeci şi opt de ani, era o persoană nonconformistă, caldă, plină de umor şi informaţii. Cercetările ei în domeniul OZN au început aproape cu zece ani în urmă când a lucrat cu una dintre cele mai respectate „personalităţi" ştiinţifice în domeniu, dr. Jacques Vallee, în investigaţia asupra mutilării vitelor. Dr. Vallee a realizat importante lucrări pe computer pentru programul spaţial NASA, iar cercetările sale în cadrul fenomenologiei OZN s-au concretizat în cărţi cum ar fi: *Passport to Magonia*[1], *Dimensions*[2], şi, mai recent, *Confrontations*[3]. De

1. Paşaport pentru Magonia (engl.) (*n.t.*).
2. Dimensiuni (engl.) (*n.t.*).
3. Confruntări (engl.) (*n.t.*)

fapt, el a fost modelul omului de ştiinţă francez din filmul *Close Encounters of the Third Kind*[1].

Munca Barbarei cu cei răpiţi de extratereştri a început mai întâi cu ajutorul unui hipnoterapeut calificat, dar când numărul de cazuri a crescut, terapeutul i-a împărtăşit tehnica lui şi a continuat de una singură. S-a dăruit pe de-a-ntregul cercetării şi n-a pretins să fie plătită pentru orele închinate fiecărui caz în parte. Am discutat până târziu noaptea şi, după ce am stabilit în cele din urmă să o vizităm peste câteva săptămâni, am plecat la ora 2:15 a.m.

Pe la jumătatea drumului spre casă, în timp ce discutam despre întâlnirea cu Barbara, Casey a schimbat brusc subiectul.

— Vezi maşina albă din spatele nostru? — m-a întrebat el, uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Mda — am răspuns eu, privind înapoi.

În depărtare se distingea un model alb american, dar nu-mi venea să cred că ne urmărea, aşa cum susţinea Casey.

— Cum poţi fi atât de sigur? — am protestat eu.

— L-am văzut în parcarea de la hotel — mi-a răspuns el. A oprit când am oprit şi noi şi de atunci s-a ţinut în coada noastră. Am încercat să virez, să schimb vitezele, dar a rămas lipit de noi.

— Este o prostie — i-am răspuns eu. De ce ar vrea cineva să ne urmărească?

— Nu ştiu, — răspunse Casey — dar este a doua oară când s-a întâmplat. O dată ar fi fost o coincidenţă, dar nu de două ori.

Apoi, mi-a povestit despre prima maşină albă, în noaptea când ne-am întâlnit cu grupul OZN, şi am început să ne îngrijorăm amândoi. Ne întrebam în ce ne-om fi băgat oare. Cu două luni în urmă vieţile noastre erau normale şi lumea reprezenta un loc familiar şi confortabil. Dar, iată-ne urmăriţi în miez de noapte, după ce ne-am petrecut seara meditând asupra existenţei extratereştrilor şi asupra

1. Întâlniri de gradul trei (engl.) (*n.t.*)

posibilităţii absurde că aceste fiinţe ne-au atins cumva vieţile.

Trecutul nostru, de care ne temeam acum, ascundea nişte secrete misterioase şi înspăimântătoare. Ne întrebam dacă n-ar fi mai bine să le lăsăm îngropate? Vieţile noastre fuseseră bune şi aceste noi întâmplări nu erau deloc binevenite. La vremea aceea, nu ne-am dat seama cât de adânc şi irevocabil vor schimba lumea noastră, dar ne temeam de ce avea să vină. Instinctele noastre ne spuneau să fim conservatori şi protectori, să păstrăm acele lucruri doar pentru noi, şi chiar aşa am făcut. Dar aceasta înseamnă să ne îndepărtăm de prietenii noştri apropiaţi. Ştim că ne iubeau, dar cum am fi putut să le cerem să accepte asemenea poveşti fantastice, de neconceput? În momentul acela, nu eram încă siguri dacă le credeam noi înşine. Aşa că, cel mai înţelept şi prudent lucru posibil era să tăcem din gură, cel puţin până ştiam mai multe despre ce se întâmplase.

Dar, aveam mare nevoie de răspunsuri. Eram furioşi. Ne simţeam ca şi când vieţile noastre ar fi fost jefuite şi despuiate de o foarte preţioasă inocenţă. Voiam o explicaţie, poate chiar o scuză, pentru întâlnirile noastre forţate cu aceste fiinţe, şi de aceea am hotărât să descoperim tot ce puteam despre amintirile noastre cufundate în uitare. Acest lucru era important mai ales pentru Casey, fiindcă ştiuse din totdeauna că i s-au întâmplat lucruri ciudate fără să-şi amintească însă suficiente detalii pentru a înţelege în ce constau aceste evenimente. Era ca un om cu o amnezie parţială, care nu se poate simţi o fiinţă întreagă cu atâtea goluri în memorie. Aşa că, în ciuda spaimelor noastre, am hotărât să explorăm acest fenomen prin propriile noastre vieţi şi prin orice material de cercetare pe care-l avem la îndemână. Însă, în preocuparea noastră pentru trecut, nu ne-a trecut prin minte că aceleaşi evenimente ciudate se pot produce din nou în viitor.

De îndată ce am început cercetarea, am descoperit multă ambiguitate în fenomenologia OZN — extratereştri, provenită în special din natura dovezilor. Relatările marto-

rilor oculari, care reprezentau cea mai mare parte din materialul OZN, sunt de fapt experienţe neverificabile, după părerea majorităţii, indiferent cât de mulţi martori confirmă povestea fiecăruia. Sigur, este posibil să fi văzut cu toţii ceva în acelaşi timp, dar, dată fiind durata foarte scurtă a apariţiei şi distanţele implicate, descrierile exacte sunt foarte rare. Fotografiile pot fi contrafăcute, la fel ca şi imaginile video. Urmele fizice sunt recunoscute drept „un fel" de dovezi, dar nu sunt suficiente pentru a le conferi credibilitate. Deci, ce să înţeleagă cineva din tonele de materiale din librării, care susţin că oferă istorisiri reale despre OZN şi extratereştri?

Ar fi fost mai uşor să dau totul uitării, dar eu aflasem toate acestea din gura unui om pe care-l iubeam şi în care aveam încredere. Dar tot nu puteam accepta în mod serios că amintirile lui Casey erau reale şi cred că nici el nu prea putea atunci. Eram implicaţi în ceva atât de ciudat, încât aveam tendinţa să-l tratăm ca pe o ficţiune, ca şi când am fi descoperit că eram actori într-un film de care nu ştiam că se desfăşoară. Ştiam desigur că se petrecea *ceva*, dar noi ne agăţam de ideea că amintirile lui erau simbolice, nu reale. Şi, când am plecat s-o vizităm pe Barbara la sfârşitul lui iunie, am sperat amândoi că regresia temporală va descoperi adevărul ascuns despre experienţele lui Casey, un adevăr care să n-aibă nici o legătură cu OZN-urile.

Curând după sosirea noastră, Barbara şi Casey au început prima lor şedinţă. L-a ţinut în transă timp de câteva ore, încurajându-l răbdătoare să se adâncească tot mai mult în amintirile lui. Înainte să înceapă, Casey i-a povestit Barbarei despre o serie de lucruri ciudate de care-şi amintea, precum şi despre evenimentele descoperite în regresiile conduse de mine. Prin urmare, i-a dirijat gândurile spre aceste porţiuni de memorie, iar eu l-am ascultat atentă şi şocată în timp ce-şi depăna incredibila poveste.

Prima amintire ciudată pe care au explorat-o fu aceea a unui „vis de trezire" avut de Casey înainte să intre la şcoală. În „vis" se făcea că era dus la un fel de şcoală şi îşi amintea că se simţise abandonat şi înspăimântat. Sub

hipnoză, şi-a amintit acum că fusese într-un mediu şcolar, cu Cel Bătrân şi altă fiinţă neidentificată şi că fusese testat într-un anumit fel.

— Se pare că sunt aici ca să învăţ ceva, ştiu că am învăţat ceva. Simt ceva în inima mea şi, totuşi, în acelaşi timp mă simt ca şi când — este o prostie, se întrerupse, deoarece sunt numai un copil — am senzaţia că predau. Nu ştiu cum. Dar se obţin cunoştinţe de la mine — zise el — şi, în acelaşi timp mi se transmit senzaţii care mă copleşesc.

Barbara îl întrebă pe Casey dacă îl mai văzuse pe Cel Bătrân, iar Casey povesti din nou cum fusese răpit de extratereştri pe când avea un an, acelaşi episod pe care mi-l relatase şi mie. Şi descrise încă o dată mica navă spaţială.

— Este destul de solidă, — zise el — chiar ştearsă, nu-i cine ştie ce de ea. Stă acolo şi pot s-o văd, dar stă pe trei sau patru picioare.

— Te rog, fii mai clar, îi ceru Barbara. Stă pe trei sau pe patru picioare?

— Nu pot, îmi pare rău — îi răspunse Casey. Îmi amintesc doar ca un copil. Creierul meu este mult prea interesat de ceea ce vede. De oamenii care vin să mă ia. Sunt mici, da, şi au... nu ştiu dacă i-ai văzut vreodată, sunt minusculi. Adică, vreau să spun că nu sunt prea mari. Eu sunt doar un puşti, iar ei mă ridică şi-i simt atât de mici. Ca nişte copii de opt ani. Da, mă ridică şi simt că sunt slabi. Parcă aş fi ţinut de cineva care nu ştie de fapt cum se ţin oamenii.

Am observat că, de data aceasta, când îi povestea Barbarei, era mult mai puţin emoţionat ca înainte, ca şi când ar fi reuşit să lămurească incidentul într-un fel. Era capabil să vizualizeze totul mult mai clar, iar Barbara obţinea mai multe informaţii decât mine. Apoi, îl întrebă din nou dacă-l văzuse vreodată pe Cel Bătrân sau altă fiinţă cu mutră de „desen animat" înainte să fie răpit.

— Da — răspunse el şi apoi, cu un glas uluit începu să povestească cum se văzuse ca o minge strălucitoare

de lumină şi cum privise un grup de fiinţe care-l „creau".

— Mi-au pregătit naşterea. Sunt emoţionaţi. Îi urmăresc ce fac. Am senzaţia că privesc cum mă fac pe mine. Mă simt ca şi când ei ar vrea să mă nasc, ca şi când aş fi fost lucrul lor, acolo, cu ei, înainte să fiu cu cineva. Sunt lucrători, nu creatori. Şi eu îi urmăresc cum lucrează. Iar după ce m-am născut, au privit, au venit şi m-au dus din nou acolo.

— Poţi să descrii procesul care avea loc? — se interesează Barbara.

— Ceea ce văd când mă întrebi lucrul acesta — îi explică el — sunt o serie de modele complicate roşu cu alb. Sunt conectate şi fixate. Unul din oameni împinge aceste modele cu degetele. Seamănă cu o cutie sau cu un panou, cu un terminal de computer cu taste complet diferite. Senzaţia este că mişcă lucrurile în jur, probabil chimicale, o spun ca o speculaţie pentru că, ceea ce văd eu, sunt modele roşii cu alb; linii interconectate. Acum reglează aceste linii, le mişcă în jur, împingându-le la nivele diferite şi nu ştiu ce înseamnă. Se pare că este ceva foarte important.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat? — întreabă Barbara.

— Este inversul vizualizării — răspunse el. Sunt înăuntru.

— Unde anume înăuntru? Poţi să-mi descrii?

— Sunt înăuntrul Mamei — spuse Casey. Se vede lumina în cursul zilei, este roz şi galbenă, este lumina vieţii.

După această revelaţie surprinzătoare, Barbara îl întrebă de ce fusese „făcut" de aceste fiinţe şi apoi născut.

— Primeşti comenzi sau instrucţiuni? — se interesă ea.

— Se pare că iau decizia de unul singur — răspunse Casey. Da, eu iau deciziile. Este timpul s-o fac. Simt că este o decizie greu de luat, dar, ştiind că o să mă schimb într-adevăr, că n-o să mai fiu eu însumi, am hotărât s-o iau. Aş vrea să fiu... solid. Să simt mai mult decât ce este înăuntru, să simt ceea ce este în afară, să simt lumea exterioară, să mă afecteze şi pe mine. Aşa că, am luat hotărârea să mă nasc.

— Au existat instructori — îl chestionă Barbara — alţii mai presus de tine care ţi-au dat şansa să te naşti? Cine a întreprins acest lucru pentru tine?

— A fost o înţelegere — îi spuse el — doar o înţelegere.

— Şi cu cine ai făcut înţelegerea aceasta?

— Pătrund într-o zonă care este aproape de neînţeles, fără să pară ciudată — recunoscu el. Dar este ca şi când ar exista un motiv, un scop, iar eu trebuie s-o fac şi vreau s-o fac, este timpul s-o fac, pot s-o fac şi chiar o fac.

Când Barbara insistă să-i povestească despre fiinţele lucrătoare pe care le privise, Casey spuse că, de fapt, duceau la îndeplinire nişte instrucţiuni primite de la o autoritate superioară.

— Mai există încă o sursă — explică el — şi ştim cu toţii că sursa este instrumentul acestui lucru. Se află sub controlul Celui Bătrân. Cel Bătrân face gândul şi ei îl pun în aplicare — Cel Bătrân vede la fel ca ei.

Barbara îl întrebă atunci dacă Casey îl considera pe Cel Bătrân sinonim cu Creatorul Suprem, iar el spuse că nu.

— Cel Bătrân este un instrument, o creatură care include înţelepciunea, priceperea, mintea, cunoaşterea şi experienţa. Îşi cunoaşte viitorul, îşi cunoaşte trecutul, este trist şi nu e, este vesel şi nu e.

Când terminară cu amintirile lui Casey dinainte de naştere, m-am simţit cu adevărat tulburată. În mod normal, Casey evita ideile metafizice, dar ceea ce descrisese depăşea metafizica. Era o nebunie. Mintea mea era aproape amorţită, dar mai avem destule de auzit.

Ultimul incident asupra căruia s-a concentrat Barbara a fost viziunea sferei metalice din decembrie 1987. Casey a povestit din nou că zărise obiectul din maşină, că parcase în curte, urcase dealul şi apoi privise sfera care plutea deasupra grădinii. Dar, de data aceasta, îşi aminti mult mai multe lucruri.

— Spune-mi ce se întâmplă acum — îl instrui Barbara.

— Nu înţeleg — spuse el. Mă simt ca şi când aş fi viteaz şi aş intra într-o rază de lumină. O privesc. Ca şi când totul s-ar îngusta într-o rază subţire. Şi eu dispar în ea. Nu înţeleg nimic. Aş vrea să pot vedea.

— Şi ce simţi în jurul tău? — îl întrebă Barbara.

— Ah! — exclamă el tresărind, Este un ochi mare. Tocmai l-am revăzut.

— Care este sursa acestui ochi mare?

— Este ca o lampă, ca o lampă mare — răspunse el. Ştii, trece prin tot. Te spală cu ceva. Spală totul.

— Poţi să-mi descrii? Cum te spală lampa?

— Ei bine, este greu de suportat de data aceasta, senzaţia este greu de suportat.

— Ce înţelegi prin „greu de suportat"? — îl chestionă Barbara.

— Nu vreau să fiu aici — răspunse Casey. — Indiferent unde o fi, mă simt ca şi când aş fi într-un loc mic, înghesuit. Nu ca un sicriu sau ceva de genul acesta, dar foarte mic... camera îţi dă o senzaţie de claustrofobie, camera...

— Poţi să te uiţi în jur şi să mi-o descrii?

— O să încerc, Barbara — zise el brusc agitat. Sunt atât de supărat că mă aflu aici, încât nici nu vreau să mă uit. Este un sentiment diferit de celelalte pe care le-am avut. Este mai mult grobian, indecent şi mecanicist, decât spiritual sau iubitor.

— Povesteşte-mi ce simţi.

— Parcă aş sta pe spate, cu genunchii sub bărbie. Mă simt ca şi cînd spatele meu ar fi învăluit într-un nor cenuşiu. Prea mic şi umed. Ca o pivniţă, dar nu e o pivniţă. Nu este umed, dar miroase a mucegai. Ca un spaţiu închis, ca o sală veche de gimnastică, ca un vestiar vechi. Pare în dezordine, foarte în dezordine şi aglomerată. Nu pare largă şi netedă, ca o navă mare. Nici măcar nu ştiu dacă sunt pe o navă. Nu pot să spun, doar simt că sunt într-o încăpere şi acolo toate sunt difuze, lucruri împrăştiate. Adică, vreau să spun că are pereţi. Mă simt ca şi cum aş fi într-o cameră cu pereţi şi eu stau culcat pe spate şi

sunt împins aici şi înghiontit în altă parte şi... pur şi simplu îmi închid mintea acum la tot ce se întâmplă acolo sus.

— Eşti singur? — a continuat Barbara, cu răbdare.

— Nu — recunoscu el — este cineva care face toate acestea, dar nu-l cunosc.

— Poţi să-mi spui câţi sunt? Este unul singur sau mai mulţi?

— Sunt mai mulţi — a spus Casey — dar nu pot să-mi dau seama câţi, sunt singura „persoană" pe care o simt aici, dar s-ar putea să mă înşel. Pur şi simplu, am făcut pe mine.

— Sunt aceleaşi fiinţe pe care le-ai cunoscut înainte? — întreabă Barbara.

— Nu, nu par a fi aceleaşi.

— Te-au luat cu permisiunea ta? — insistă Barbara.

— Nu.

— Ce poţi face ca să împiedici ce se întâmplă? Este vreo soluţie?

— Am refuzat să merg de data aceasta — spuse Casey. Nu ştiu însă ce-aş mai putea face data viitoare.

— Ai refuzat, dar tot te-au luat, nu-i aşa?

— Da, şi m-au tăiat — îi explică el. M-au ridicat, când mi-au ridicat piciorul, m-au tăiat. Voiau ceva. Poate că m-au pus să fac ceva şi doreau să vadă ce se întâmplă sau pur şi simplu doreau ceva. Nu mi-au spus, n-or să-mi spună. Nu ştiu, nu-mi place de loc.

— Poţi să-mi spui de ce-ţi fac asta? — îl întrebă Barbara. Ştii cumva?

— Da, cred că da — răspunse el. Este de necrezut, dar se pare că au bucăţi din noi... ca să putem să ne menţinem în viaţă. Au nevoie de bucăţi din mine; fiind o cale pentru a continua. Au nevoie de ceva ca să poată repara, crea, corecta şi fixa. Şi n-ar trebui să fiu furios, dar mă înfurii când mă răpesc şi nu mă lasă să ştiu. Sunt destul de mare acum. Şi nu înţeleg de ce. Iar asta mă înnebuneşte.

Când Casey a fost trezit din hipnoză şi întrebat, a spus că amintirile i se păreau foarte reale. Sesizam uimirea din vocea lui în timp ce-şi recapitula experienţele. Eram calmă, înţelegătoare şi la fel de uimită, dar tot nu-mi venea să cred că aceste lucruri se întâmplaseră cu adevărat.

Oricum, nu soţul meu, nu în realitatea mea. Căutam cu disperare explicaţii psihologice. Dar nu găsisem nici una până să ne ducem la culcare. Casey era foarte tăcut. Când fuseserăm în Oklahoma, discutaserăm posibilitatea că legăturile cu fenomenele OZN şi extratereştri — indiferent dacă erau reale sau nu — i s-ar fi putut întâmpla în trecut şi de aceea ne-am spus că trebuie să învăţăm să convieţuim cu această situaţie, mai ales că acum se terminase totul. Dar decembrie 1987 era mult prea recent, mult prea apropiat de vieţile noastre prezente ca să ne simţim confortabil!

Sâmbătă, în seara următoare, după ce am petrecut ziua vizitând doi prieteni de-ai Barbarei şi pe Jack Lee (pseudonim), un oaspete de-al ei care era consilier în alt stat, a avut loc a doua şedinţă de regresie. Barbara şi soţul ei locuiau într-o casă, dar tot ei erau şi propietarii clădirii din stânga, unde stătea Jack, invitatul lor. Casey şi cu mine stăteam în cea de-a treia casă a lor, vizavi de cea unde fusese cazat Jack.

Casey a intrat uşor în transă de data aceasta şi s-a dovedit a fi mai explicit decât noaptea trecută. Primul incident spre care l-a orientat Barbara, a fost o zi din 1960, în Kansas, când îşi amintise că-l duruse îngrozitor nasul fără nici un motiv anume. Barbara îi ceru să descrie locul şi situaţia.

— S-a întâmplat pe când eram în clasa a şasea, — începu el — deci, aveam treisprezece ani. Şi câţiva băieţi ne spuseseră, mie şi prietenului meu, că au văzut un OZN în vârful colinei, vizavi de casa mea. M-am gândit că erau nişte proşti — aşa ceva nu se putea întâmpla, dar voiam să mă duc să văd. Obişnuiam să ne jucăm acolo, pe terenul acela mare. Era vară. Şi mă speriasem pentru că nu

ştiam ce însemnau toate acestea. Credeam că ştiu despre ce vorbeau. Parcă văd şi acum. Era acolo, într-adevăr, Barbara, — continuă el. Îmi amintesc că eram îngrozit să mă duc până în locul acela, vizavi de casa mea. Câmpul semăna cu un bloc. Era un bloc foarte lung. Probabil că acoperea vreo zece acri sau mai mult. Îmi amintesc, încerc să văd de ce mă durea nasul. Da, îmi amintesc că i-am spus mamei că mi-am rupt nasul. Dar nu mă bătusem cu nimeni şi, cu toate acestea, mă durea. Mă durea înăuntru. Parcă se umflase. Îmi amintesc că Bill şi cu mine ne-am dus să explorăm, după aceea nu-mi amintesc nimic decât că mă durea nasul. Părea umflat într-adevăr, la rădăcină, în partea de sus. Lângă ochi. Mă simţeam ca şi când aş fi fost lovit! Numai că nu mă bătusem cu nimeni.

— Spune-mi din nou ce vezi când o să te uiţi, — îi ceru Barbara, sperând să afle mai multe detalii.

— Dumnezeule, ştiu că este ceva acolo — zise el. Ah, mă face să mă înfior. Da, ştiu că este ceva acolo. Nu pot, nu trebuie să văd asta, Barbara, nu trebuie să văd nimic. De fapt, nu trebuie să văd absolut nimic.

— Ce simţi?

— Că sunt smucit cu putere — zise Casey stânjenit. Bill se pregăteşte să plece, iar eu ar trebui să-i urmez exemplul. Parcă m-aş împletici, cad şi pe urmă... mă doare nasul.

Când Barbara îl dirijă înapoi către aceste amintiri şi îl ajută să-şi limpezească viziunea, Casey îi spunse că întâlnise trei fiinţe pe care le crezuse la început nişte copii ciudaţi. L-au luat pe el şi prietenul lui Bill într-o navă spaţială aflată la sol şi l-au pus pe o masă. Retrăind durerea foarte real, povesti despre un instrument ciudat care i s-a vârât pe nară şi a simţit o senzaţie ascuţită „de trosnet" când aceasta a străpuns o membrană din creierul său. Am ascultat zguduită şi, pentru prima oară, m-am simţit îngrozită că soţul meu spunea adevărul. Durerea din nas era reală.

Următoarea amintire explorată se referea tot la Kansas şi Bill era din nou implicat. În timp ce-şi petrecea noaptea la Bill acasă, Casey îşi aminti că s-a uitat pe fereastra dormitorului dintr-un motiv oarecare. Apoi, se trezi din nou la bordul navei spaţiale unde fusese examinat în nas. De data aceasta, în timp ce stătea întins pe masă, după ce fusese forţat să bea un lichid cu miros de scorţişoară, văzu o femeie cu păr alb, care se îndreptă spre el. Spuse că părea blândă, ba chiar grijulie. S-a aşezat peste el şi au făcut dragoste şi, când s-a terminat, a plecat. Casey a văzut că Cel Bătrân se afla în cameră şi-i urmărea.

— A privit în timp ce făceaţi dragoste? — îl întrerupse Barbara.

— Mda.

— Îi plăcea să vă privească?

— Nu.

— De ce vă privea? — insistă Barbara.

— Pentru că Cel Bătrân este ca un fel de profesor şi stăpân pentru mine — încercă să-i explice Casey.

— Văd că îl placi pe Cel Bătrân; nutreşti ceva sentimente pentru el — remarcă Barbara. Este o parte din tine?

— Nu-l simt ca pe o rudă — o contrazise Casey. Mă simt ca un elev.

— Ai cumva idee de ce te-au ales pe tine?

— Nu, dar ei sunt entuziasmaţi — zise el, referindu-se la experienţa lui cu femeia, le place aceasta. Dar mai mult ca sigur că eu sunt cel care doresc. Şi nu vor să mă părăsească.

— Cum adică?

— Se pare că s-au interesat de mine şi m-au urmărit mult timp — îi spuse el.

Destul de mult timp, probabil, pentru că următoarea explorare a fost o amintire din 1966. Vizitându-şi logodnica în luna decembrie din anul respectiv, Casey a parcat maşina într-un loc izolat din afara oraşului. Dar au fost întreruptă de paşi răsunători, care se îndreptau spre maşina lor, aşa că au luat-o din loc. Dar, când au ajuns acasă, au

constatat că trecuseră două ore fără să-şi dea seama cum şi au avut necazuri cu părinţii logodnicei, din cauza întârzierii. Cu ajutorul Barbarei, Casey a dezvăluit mai multe detalii despre ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Se întâmplă ceva cu luminile — începu el — când radioul funcţionează; se vede o mică lumină, iar toate celelalte sunt stinse. Şi apoi, se pare că n-am mai fost capabil să văd nimic din această întâmplare fiindcă s-a întâmplat doar o singură dată. A fost groaznic de înfricoşător.

— Logodnica ta era şi ea speriată? — îl întrebă Barbara.

— Da, era. Pentru că, din câte îmi amintesc, ne mângâiam unul pe altul. Apoi, maşina a devenit imobilă şi ne-a învăluit un fel de confuzie. Şi a apărut ceva, care ne privea...

— O mai ţii în braţe?

— Nu, nici vorbă — răspunse el, vizibil înspăimântat. Îmi vine s-o iau la fugă, să ies din maşină şi s-o iau la fugă. Ies din maşină! Ieşim amândoi. Trebuie să ies. Parcă mi s-ar fi comandat s-o fac, parcă aş fi fost obligat să ies din maşină şi să mă aşez în faţa ei. Şi chiar asta şi fac. Simt noroiul sub picioare. Simt căldura motorului şi văd partea din faţă a maşinii. În jos, pe şosea, se întinde întunericul şi din întuneric iese ceva care se apropie de noi din faţă.

— Poţi să te mişti acolo unde eşti? — se interesă Barbara.

— Nu.

— Dar, fata?

— Nici ea.

— Şi ce se apropie? — continuă Barbara să-l chestioneze.

— Întunericul — îi spuse el — figuri întunecate. Patru.

— Îi recunoşti?

— Nu, zise el — pe aceştia nu-i recunosc. Par mai înalţi şi întunecaţi. Şi sunt cu adevărat deşiraţi.

— Cât de înalţi sunt? — insistă ea.

— Se pare că îmi ajung până la bărbie — precizează Casey. În jur de cinci picioare, dar sunt atât de subţiri şi negri. Înveşmântaţi în haine negre. Nu pot să le văd feţele. Este atât de întuneric, încât nu disting aproape nimic.

— Cum reacţionează ea? — întrebă Barbara, referindu-se la logodnica lui. Puteţi vorbi unul cu altul?

— Nu, dar simt că vrea s-o rupă la fugă ca un iepure. Dar suntem târâţi, ţinuţi pe loc. Suntem pur şi simplu ţinuţi pe loc în faţa maşinii. Este obositor. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Mi-e cald.

— Dar ei ce fac? Eşti contactat sau comunicaţi cumva?

— Nu, se pare că sunt luat în batjocoră, nu studiat.

Pe faţa lui Casey se citea îngrijorarea şi frica.

— Nu am aceeaşi senzaţie ca atunci când cei mici sau Cel Bătrân se află prin apropiere. Par a fi un grup diferit. Par mult mai interesaţi de altceva.

— De ce sunt interesaţi?

— De logodnica mea — răspunse Casey. Eu nu-i interesez. Cel puţin, nu pe aceşti oameni. O iau. Se duce cu ei. Sunt pur şi simplu împietrit de groază.

— Poţi să-mi spui unde o duc?

— Nu ştiu — zise el — dar nu-mi place ce se întâmplă.

Casey se arătă foarte înspăimântat în timp ce-şi amintea de noaptea aceea când stătuse paralizat lângă maşină. La întoarcerea logodnicei sale, mult mai târziu, se urcaseră în maşină, auziseră paşi răsunători şi se îndepărtaseră în grabă. Totuşi, nici unul din ei nu-şi dăduse seama că trecuseră aproape două ore şi nu-şi amintiseră nimic de fiinţele negre şi subţiri care răpiseră femeia.

Şedinţa de regresie se prelungi până seara târziu, dar Barbara îi ceru din nou lui Casey să se întoarcă la episodul din decembrie 1987. Amintirea lui fusese atât de vie, încât spera că o să-i ofere mai multe informaţii. În şedinţa anterioară, Casey părea să creadă că fusese dus într-o cameră necunoscută de un grup diferit de fiinţe. Dar, de data aceasta, când îşi recapitulă experienţa, fu mai coerent.

— Este la fel cu cea în care am fost dus când eram copil, dar acum este mai mică şi eu sunt mai mare — zise el. Şi este atâta agitaţie, oamenii aceştia sunt aşa de ocupaţi. Se grăbesc.

— Deci sunt aceeaşi ca atunci când erai tânăr? — zise Barbara în concluzie.

— Da. Se pare că este aceeaşi lumină, că am aceeaşi senzaţie. Este aceeaşi zonă, se pare că sunt din nou în acelaşi loc. Dar, de data aceasta, sunt acolo ca să spună:

— Casey, tu eşti... trebuie să-ţi aminteşti, trebuie să te cunoşti. Aminteşte-ţi!

Deveni foarte agitat şi Barbara îl scoase din transă să-l calmeze. Dar emoţiile îl copleşeau şi Casey izbucni în plâns. Trebuia să se uşureze, nu se mai putea. Aceste lucruri fuseseră ascunse atâta timp, iar acum simţea că recuperase mari porţiuni din trecutul lui. Rămase mult timp după şedinţa de hipnoză, descriind detalii ale incidentelor — de exemplu, lichidul cu miros de scorţişoară şi ochii oblici, gălbui, ca de pisică, ai celor subţiri şi negri din 1966 — dar nu mai era agitat. Uşurarea şi siguranţa pe care le resimţea îi trădau starea de spirit; remarcasem că soţul meu credea acum că aceste lucruri se întâmplaseră aşa cum şi le amintise.

Eu tremuram atât de rău încât eram incapabilă să ţin în mână o ceaşcă sau măcar o ţigară. Îmi venea să izbucnesc în râs şi să dezmint vorbele lui Casey, dar ştiam că n-o să se întâmple aşa.

Barbara era epuizată şi plecase acasă puţin înainte de ora 2 a.m. dar Casey şi cu mine eram încă mult prea agitaţi ca să dormim. În noaptea aceea, am aflat pentru prima oară ce înseamnă adevărata teroare — amintirile lui Casey erau mai mult decât cumplite, mai ales dacă fuseseră adevărate, şi eu simţeam acum că fuseseră — şi n-aveam de gând să-l las pe Jack, consilierul care o vizitase pe Barbara în weekend, să se întoarcă în casa de oaspeţi şi să ne lase singuri. Se odihnise în altă cameră în timpul şedinţei de hipnoză a lui Casey cu Barbara şi, când insistase în cele din urmă să se întoarcă la el, l-am întrebat

dacă-l puteam însoţi şi a fost de acord. Am urcat în dormitorul lui din casa de peste drum şi i-am povestit despre regresia pe care n-o auzise.

Ascultând din nou relatarea, eram la fel de înspăimântată, dar, cel puţin, nu mai tremuram. Iar Jack ştia să asculte. Era un bărbat prietenos, cu zece ani mai mare decât noi şi făcuse parte, ca şi Casey, din spionajul militar. De când se retrăsese, i se întâmplaseră două lucruri: făcuse carieră în calitate de consilier privat şi se îmbolnăvise grav de inimă. Acceptase această situaţie cu calm, fiind încredinţat că va fi răsplătit pe lumea cealaltă. Prezenţa lui mi s-a părut recomfortantă şi îmi era încă frică să ies singură din cameră, ba chiar să mă duc şi până la baie.

Şi apoi, pe la 3 a.m., s-a întâmplat ceva. Cu câteva clipe mai înainte aş fi preferat să mor, decât să fiu lăsată singură, dar acum m-am simţit brusc obligată să ies afară.

— Nu mai pot sta aici.— le-am spus eu, ridicându-mă de pe scaun şi începând să mă plimb. Trebuie să ies imediat!

Casey m-a privit ca şi când mi-aş fi pierdut minţile.

— Este miezul nopţii, Karla — a protestat el. Ce vrei să faci afară?

— Nu ştiu, — am recunoscut eu — dar simt nevoia să ies din casă neapărat.

— Vino înapoi şi relaxează-te — mi-a spus Jack, dar eu o luasem deja la fugă pe scări.

Au sărit amândoi şi s-au luat după mine, după ce m-am năpustit pe uşa din faţă şi am ieşit în beznă.

Jack şi Casey m-au ajuns în mijlocul străzii. Stăteam acolo pur şi simplu şi îmi era ruşine de ieşirea mea. M-au întrebat amândoi de ce am luat-o la goană, dar n-aveam ce explicaţii să le dau, doar că nu rezistasem imboldului. Ne uitam de jur-împrejur printre copaci, la cerul nopţii şi, peste câteva minute, poate două sau trei, am observat că priveau amândoi spre est.

Apoi Jack a făcut semn într-acolo, în linişte. Mi-am ridicat privirile şi am văzut o săgeată strălucitoare de lumină albă şi mi s-a strâns inima de frică.

— Probabil că este o insectă luminoasă — mi-am spus eu în şoaptă, dar apoi a sclipit din nou, mai mare decât un far, în alt loc şi am avut senzaţia că inima a încetat să-mi mai bată.

Asta simţi când mori, îmi amintesc că m-am gândit eu atunci, dar am continuat să privesc lumina. A clipit în zigzag, mişcându-se spre nord, iar apoi s-a oprit.

— Cred că se întâmplă ceva aici — zise Jack cu teamă, uitându-se în sus, la lumina staţionară.

Am privit în linişte, timp de câteva clipe, şi apoi lumina a început să se schimbe. În loc de o singură lumină albă, strălucitoare, am văzut acum culori schimbătoare de alb, roşu şi verde. Lumina s-a mărit până când cele colorate au început să formeze sau să se ataşeze unui şir orizontal. În cele din urmă, am realizat că lumina se mărea pentru că se apropia tot mai mult de noi şi am intrat în panică. M-am întors să alerg înăuntru în casă, dar, înainte să intru, am zărit ceva întunecat, în formă de tigaie de plăcintă, sub şirul de lumini. Era o navă spaţială care venea direct spre noi, iar eu nu mă gândeam decât să fug în casă şi să mă ascund. Jack era chiar în spatele meu, dar Casey mai zăbovi câteva clipe afară şi apoi se grăbi în casă. Nu ştia ce să facă să mă liniştească pe mine sau să stea să privească. Şi el zărise obiectul în formă de tigaie sub şirul de lumini şi observase cum se reflectau opac pe corpul întunecat al navei.

Dacă mai înainte tremuram, acum devenisem aproape isterică. Ne-am îngrămădit toţi în living-room, aşteptând să se întâmple ceva. Fiecare zgomot brusc mă făcea să tresar speriată, iar bărbaţii erau încordaţi şi agitaţi. Pulsul meu o luase razna, la fel ca şi al lui Jack. Speram, oricum, ca stressul să nu-i facă nici un rău, dat fiind că era grav bolnav de inimă.

Însă gândurile lui erau complet diferite de ale noastre. Un timp n-a spus nimic, iar apoi, când a vorbit, s-a auzit un sunet diferit în vocea lui, un tremur, o nesiguranţă.

— Credeam că nu mai am nimic de învăţat — zise el încet, clătinând din cap. Cu alte cuvinte, credeam că ştiu

ce este viaţa. Şi, după ce am studiat atât credeam că ştiu şi la ce să mă aştept după moarte. Dar acum — se opri — acum, cred că nu ştiu nimic.

Era o constatare umilitoare, pe care am împărtăşit-o alături de Jack. Nava spaţială, cu lumini strălucitoare fusese într-adevăr pe cer, deasupra capetelor noastre şi, într-o fracţiune de secundă, a transformat universul nostru într-un loc complet diferit decât fusese până atunci. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau încet, fără nici un alt incident, am început să ne liniştim, discutând despre naveta spaţială şi întrebându-ne ce fusese oare.

Comparând observaţiile noastre, ca să ne asigurăm că văzuserăm cu toţii acelaşi lucru, ne-am dat seama că nu fusese în nici un caz un avion convenţional. Apăruse la câteva minute după trei a.m. şi nu se auzise absolut nimic. Ştiam că luminile fuseseră neobişnuite, pentru că mai avuseserăm ocazia să privim avioane trecând peste casa noastră, în drum spre aeroportul din apropiere. Şi, în afară de asta, care avion poate zbura în zig-zag, descriind unghiuri de patruzeci şi cinci de grade aşa cum făcuse lumina albă de la început?

Când ne-am dus, în sfârşit, la culcare, fiecare din noi ştia că văzuserăm un OZN, care, manifestându-se imediat după cea de-a doua regresie a lui Casey, marcată de durere, părea o confirmare clară a realităţii amintirilor sale. Nici Jack, nici eu n-am dormit în noaptea aceea, deşi Casey a mai aţipit, epuizat de emoţiile prin care trecuse. Cât despre mine, a trecut mult timp până să am parte de un somn liniştit.

CAPITOLUL 3

Iulie 1988

După ce ne-am întors din Oklahoma, Casey şi cu mine am simţit amândoi nevoia să petrecem mult timp afară, noaptea. Ne plimbam pe dealul de lângă casă, unde Casey fusese victima extratereştrilor în decembrie şi priveam cerul, aşteptând. Poate că o să vi se pară o nebunie, dar îi aşteptam să ia din nou legătura cu noi. Eram destul de furioşi şi hotărâţi să aflăm răspunsuri, iar extratereştrii erau singurii capabili să ni le dea. Îi numeam oameni, dar nu ştiam dacă erau fiinţe interplanetare, entităţi din altă dimensiune sau ceva şi mai ciudat decât ne puteam imagina.

— Există vreo modalitate prin care să iei legătura cu ei? — l-am întrebat eu odată pe Casey, în timp ce contemplam stelele. Se pare că au fost prezenţi în viaţa ta de ani de zile. Nu crezi că-ţi cunosc gândurile?

— Poate — admise Casey. Dar nu cred că acesta este mecanismul. Ei fac pur şi simplu ceea ce vor. Dar ştiu că nu i-am mai chemat niciodată să vină să mă ia.

— Mă întreb cum aş reacţiona dacă unul din ei ar apărea practic în casă — am spus eu, imaginându-mi o astfel de scenă. Cred că m-ar speria de moarte. Mă pregătesc de fiecare dată când deschid o uşă, imaginându-mi că o să dau peste o creatură ciudată, care stă şi se holbează la mine. Şi, ori de câte ori fac asta, îmi slăbesc puterile.

Casey mă strânse de mână.

— Nu te îngrijora — îmi spuse el. Indiferent ce s-a întâmplat, acum s-a terminat. Ei nu apar invitaţi.

Totuşi, în perioada aceea, mi-a fost frică şi mă întrebam tot timpul dacă fiinţele extraterestre or să se întoarcă. Am continuat să le strig în gândul meu, cerându-le fie să ne lase-n pace, fie să apară dinaintea noastră în mod conştient şi să ne explice într-un fel ce ne fac. Sau, dacă nu era posibil, le-am cerut să ne anunţe că se reîntorc, ca să nu mai fim atât de înspăimântaţi, în caz că se întâmplă ceva.

Şi apoi, la mai puţin de două săptămâni după apariţia OZN-ului, a avut loc altă experienţă ciudată. Pe 7 iulie, după ce ne-a vizitat un cunoscut, ne-am dus la culcare, dar am avut un somn agitat. M-am simţit neliniştită toată noaptea, la fel ca atunci, în mai, când am auzit vocea din dormitorul nostru. De data aceasta, când m-am trezit în miez de noapte, am auzit câteva sunete neobişnuite în casă, inclusiv un ciocănit şi îmi amintesc, de asemenea, că am distins altă voce, spunând un singur cuvânt care începea cu „K", dar mi se părea necunoscut. Însă, mi-a fost din nou frică să deschid ochii şi cu atât mai mult să mă ridic şi să privesc în jur.

Dimineaţa, când m-am dus în bucătărie să pregătesc micul dejun, am fost şocată să constat că televizorul era deschis, dar n-avea sonor. Casey şi cu mine eram siguri amândoi că îl închisesem înainte să ne ducem la culcare, dar acum funcţiona şi nu ne imaginam cum de pornise de unul singur. Am întrebat câţiva oameni care se pricepeau la televizoare şi electricitate dacă nu cumva vreun impuls de energie activase aparatul, dar toate răspunsurile au fost negative. Şi faptul că telecomanda noastră acţionase în infraroşu, făcea evenimentul şi mai incredibil, dacă nu cumva mai existau şi alte surse infraroşii în casă.

I-am telefonat Barbarei, ştiind că avea mai multă experienţă în fenomenologia extraterestră decât noi şi i-am spus ce se întâmplase. Ne-a îndemnat să ne cercetăm trupurile, să căutăm urme neobişnuite de cicatrice sau semne şi am ascultat-o. Atunci, am descoperit două lucruri: două răni mici ca un punct, la o distanţă de un milimetru, pe partea interioară a încheieturii de la mâna stângă şi trei

cercuri albe, în partea de jos, stângă, a abdomenului. Cercurile formau un triunghi nu păreau să fie o rană — pielea nu era zgâriată — se vedeau doar porţiuni albe, unde dispăruse pigmentul.

N-aveam idee ce cauzase aceste urme, până când Barbara mi-a explicat că mulţi din oamenii cu care a lucrat s-au plâns de cicatrici asemănătoare pe corp, după ce au fost răpiţi. Acum eram cu adevărat înspăimântată. În mod conştient, nici Casey şi nici eu nu ne aminteam de nici un eveniment care ar fi putut produce urmele. Reţinusem doar sunetele ciudate din casă şi televizorul aprins, dar şi acestea, ne lămuri ea, erau nişte fenomene obişnuite.

Cercetările mele ulterioare în domeniul experienţelor OZN relatate în cărţi mi-au confirmat acest fapt. Am citit despre diverse cazuri în care oamenii s-au întâlnit cu OZN-uri şi ocupanţii lor şi apoi au început să trăiască evenimente care în mod obişnuit sunt asociate de strigoi: de exemplu, lucruri care se aprindeau şi se stingeau singure, lămpi care se comportau ciudat. Şi mai frecvente erau rapoartele despre OZN-uri, care, trecând peste automobile, le descărcaseră acumulatoarele sau opriseră ceasurile pasagerilor. Piloţii de avioane care se apropiaseră de OZN-uri se plânseseră adesea că echipamentele lor electrice nu mai funcţionau.

Ştiam deja din experienţele lui Casey că răpirile se pot produce fără ca persoana în cauză să-şi dea seama, iar Barbara ne-a confirmat acest fapt. Sentimentul de neputinţă ne copleşea. Dacă aceste fiinţe ciudate puteau pătrunde în căminele noastre fără să fie depistate, dacă puteau să facă orice doreau cu noi şi apoi să ne lase fără nici un fel de amintire despre prezenţa lor, atunci cum să ne apărăm sau să ne opunem. Însă la această întrebare, Barbara n-a putut să ne dea nici un răspuns, din păcate.

Dar noi n-am renunţat. Am început să citim cărţi despre acest subiect, încercând să pricepem mai bine şi sperând să găsim o relatare în care cineva fusese capabil să pună capăt acestor întâmplări. Toată vara am colindat prin librării şi am luat cărţi de la bibliotecă, dar n-am găsit nicăieri

un răspuns. Totuşi, am învăţat multe lucruri. Am descoperit că acest fenomen se petrecea de mult timp, cel puţin de la sfârşitul anilor patruzeci şi, într-un fel, ne-am simţit uşuraţi, ştiind că nu eram singurii care trecuserăm prin astfel de experienţe. Şi, am continuat să ţinem legătura cu Grupul MUFON din oraş, în caz că ne puteau ajuta în vreun fel.

August 1988

În august, am primit o înştiinţare prin care eram anunţaţi că grupul MUFON va avea drept oaspete un vorbitor de care nu mai auzisem, un bărbat pe nume John Lear, şi ne-am hotărât să mergem şi noi. La vremea aceea, îi povestiserăm fiului nostru David despre experienţele avute, iar el nu crezuse că puteau fi reale. Totuşi, se oferise să meargă cu noi la conferinţa lui Lear.

În afară de el, singura persoană căreia i-am împărtăşit întâmplările a fost Bonnie, cea mai bună prietenă a mea. Nu puteam să-i spun pur şi simplu că extratereştrii luaseră legătura cu soţul meu, aşa că am început să-i descriu prima hipnoză de relaxare a lui Casey.

— Când a intrat în transă — am spus eu — a început să-şi exploreze subconştientul, căutând cauzele stressului său. Şi, au ieşit la suprafaţă nişte amintiri destul de ciudate.

— Ce fel de amintiri? — mă întrebă Bonnie.

— Foarte ciudate — am ezitat eu.

Bonnie era cea mai veche şi apropiată prietenă a mea, dar mă temeam că ar putea avea o reacţie negativă faţă de povestirea lui Casey. Şi cine ar fi putut s-o învinuiască dacă ne considera nebuni pe amândoi? Dar, trebuia să risc, pentru că aveam nevoie de ajutorul ei. Aşa că am continuat strângând hârtia cu desenele lui Casey.

— Ceea ce şi-a amintit a fost atât de ciudat, încât n-am ştiut cum să-l interpretăm.

Bonnie privea la hârtia din mâna mea şi apoi spre mine.

— De ce? Este oribil? — m-a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu — i-am spus eu. Dar a desenat nişte imagini de care şi-a amintit. Vrei să le vezi?

Mi-a făcut semn că da şi i-am înmânat hârtia. A reacţionat imediat, când i-am arătat faţa, a sărit pur şi simplu de pe scaun şi i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? — am întrebat eu. De ce ai reacţionat aşa?

— Nu ştiu, nu şiu — a spus ea, clătinând din cap.

Dar ştiam că avea un motiv anume, aşa că am insistat.

— De ce te-a făcut să plângi?

În cele din urmă, mi-a răspuns:

— Nu credeam că mai ştia şi altcineva.

Dar a negat imediat că ar fi avut vreun motiv să izbucnească în lacrimi.

Am dedus că Bonnie trăise probabil experienţe asemănătoare. Altfel de ce ar fi impresionat-o atât desenul? Dar m-a asigurat că nu i s-a întîmplat nimic deosebit legat de OZN sau extratereştrii. Totuşi, părea foarte sigură de ce spune. Mă cunoştea de douăzeci de ani şi avea toată încrederea în onestitatea şi sănătatea mea mintală. În plus, îşi exprimase dorinţa să mă însoţească ia întâlnire. În ultimul minut, David m-a anunţat că James, cel mai bun prieten al lui, căruia îi mărturisise ce i se întâmplase, se arătase de asemenea interesat, aşa că am mers toţi cinci, cu două maşini, una a noastră, una a lui James.

Din fericire, am ajuns devreme şi am reuşit să găsim locuri în faţă pentru că, atunci când domnul Lear a început să vorbească, s-au adunat peste trei sute de oameni în sală şi pe hol. Era îngrozitor de cald, dar nu ne deranja, fiindcă informaţiile pe care le auzeam erau deosebit de interesante. Lear ne-a relatat despre cercetările sale, despre nenumăratele interviuri cu oamenii care se refereau la legătura dintre guvern şi extratereştrii.

Lear, în calitatea sa de pilot expert, zburase în misiuni pentru CIA şi, prin urmare, îi cunoştea pe cei din spionaj. De aceea, insistase asupra veridicităţii informaţiilor sale. Ne-a spus că existau baze secrete pe tot cuprinsul ţării, unde extratereştrii desfăşurau o serie de activităţi bizare, inclusiv încrucişări cu fiinţe umane. Şi a precizat că „invazia" acestor fiinţe era un fapt, iar guvernul făcuse o înţelegere secretă cu ei: le permisese să răpească şi să studieze oameni primind în schimb tehnologie avansată.

Dar guvernul fusese înşelat — a spus el — fiindcă a primit, de fapt, foarte puţin în materie de tehnologie avansată, în timp ce extratereştrii şi-au realizat experienţele dincolo de limitele permise de acordul cu guvernul. Iar acum — a zis el, în concluzie — guvernul se află într-o mare dilemă. Ani de zile a negat oficial existenţa OZN-urilor şi a extratereştrilor, iar în momentul de faţă, o dată cu escaladarea activităţilor acestor fiinţe, nu ştie cum să prevină populaţia şi, mai ales, cum să oprească aceste lucruri.

Micul nostru grup l-a ascultat uimit. O parte din mintea mea îşi dădea seamă ce cumplite, înspăimântătoare şi lipsite de substanţă erau cuvintele lui Lear. Poate că aceste lucruri nu erau adevărate, am insistat eu, cel puţin nu în lumea pe care o cunosc.

— Dar, tocmai asta este, — spunea cealaltă parte — lumea pe care o cunoşti nu a primit OZN-uri şi extratereştri, dar tu i-ai primit într-un fel, nu-i aşa?

Sentimentele mele contradictorii mă descumpăneau în timp ce-l priveam pe Lear care-şi transmitea mesajul apocaliptic foarte calm şi serios.

— Nu am venit să vă previn în legătură cu invazia extratereştrilor — a spus el în concluzie — invazia s-a terminat, a avut loc deja.

M-am uitat în jur din când în când, să văd dacă toţi din sală erau la fel de uimiţi ca mine şi am observat că James arăta cam ciudat. Parcă ar fi fost în transă. Privea în podea, fără să clipească şi, când s-a terminat discursul, a ieşit grăbit şi de-abia şi-a luat la revedere de la noi. Presupunând că voia să ajungă mai repede acasă, la o întâl-

nire târzie, probabil, sau că apreciase prelegerea lui Lear o pierdere de timp, n-am dat prea multă atenţie comportării lui ciudate. Aşa că, noi ceilalţi, am plecat împreună, discutând lucrurile pe care le auzisem.

Promisesem Barbarei că o să-i spun ce aflasem, aşa că am făcut bine, pentru că acasă s-au produs nişte evenimente foarte ciudate.

Conferinţa a fost miercuri, iar peste două zile s-a întâmplat ceva care a dat complet alt sens situaţiei. James l-a sunat pe David şi l-a rugat să se întâlnească la un bar din oraş. A doua zi, David ne-a povestit cum a decurs întâlnirea. A spus că atunci când a ajuns la bar, James s-a comportat ciudat; n-avea chef să vorbească, de parcă s-ar fi închis în el. Dar, după câteva pahare, a început să-şi dea drumul şi i-a relatat deodată lui David nişte lucruri deosebit de tulburătoare. James a afirmat că toată viaţa lui fusese vizitat de fiinţe ciudate în propriul său dormitor. Când era mic, auzea, de asemenea, zgomote neobişnuite în casă şi, când se ridica să verifice, vedea un bărbat slăbănog, necunoscut, îmbrăcat complet în negru, care lua diverse lucruri din casă, ca şi când le-ar fi examinat. Dar, ori de câte ori James se năpustea în dormitorul părinţilor lui să-i anunţe că era un hoţ în casă, ei îi spuneau să nu se îngrijoreze şi să se ducă la culcare. Deoarece îi cunoşteam pe părinţii lui James de ani de zile, nu-mi venea să cred că fuseseră atât de indiferenţi, dar James insista că nu se deranjaseră niciodată să se dea jos din pat şi să vadă dacă spunea sau nu adevărul.

Dar vizitatorii din dormitorul lui erau diferiţi. La început, când era mic, a fost vizitat de o creatură miniaturală, pe care o numise domnul Greenjeans[1], pentru că emitea o sclipire verzuie. Prima dată când apăruse, James se trezise şi văzuse toate jucăriile din cameră mişcându-se în jur, iar apoi domnul Greenjeans se apropiase de pat şi-i spusese să nu se teamă. James încremenea întotdeuna când apărea fiinţa şi, paraliza de frică, nu putea să-şi

1. Pantaloni verzi (eng.) (*n.t.*).

amintească ce-i spunea domnul Greenjeans. În anii care au urmat, a apărut altă fiinţă, mai înaltă, o creatură fără trăsături distincte, care intra din când în când în cameră şi-i vorbea, dar în acest timp James era incapabil să se mişte sau să vorbească, comunicând cu el doar telepatic.

Dar, mai recent, în ultimele luni, în timp ce James şi David stăteau la o fermă, apăruse alt tip de fiinţă, o femeie de data aceasta. A spus că intra întotdeauna în dormitor pe o uşă interioară, nu pe cea care dădea afară şi el rămânea paralizat până când ea ieşea pe aceeaşi uşă. De îndată ce dispărea femeia, se dezmorţea. James o urmase adesea, căutând-o prin casă şi prin curte, dar n-o găsise niciodată.

La ultimele vizite ale extraterestrei — aproape săptămânale — i-a spus lui David că îşi amintise în mod conştient o parte din vorbele femeii.

— Odată, erau în cameră doar capul şi mâinile ei, — zise el. Ţinea două orbite mari, rotunde şi negre şi-mi spunea că voiau să-mi scoată ochii şi să-mi pună în loc aceste lucruri.

James protestase îngrozit, spunând că nu voia să rămână orb, dar femeia îi răspunsese:

— O să poţi vedea, dar altfel.

Îi explicase de asemenea că vor înlocui şi alte părţi din corpul lui James, lăsându-l groaznic de înspăimântat; la ultima ei vizită, înainte de conferinţa lui Lear, îl îndemnase pe James să meargă undeva cu ea.

— De ce nu vii cu noi pur şi simplu? — îl întrebase ea.

— Nu pot. Sunt prea speriat — îi răspunsese el.

— De ce ţi-e frică? — se interesă ea. Te temi de întuneric sau de ceva care crezi că se află acolo, în beznă?

Zicând acestea, femeia dispăruse lăsându-l din nou să se întrebe dacă nu cumva înnebunise, la fel cum făcea pe ascuns de ani de zile, de când fusese destul de mare să ştie că alţi oameni nu primeau vizitatori bizari noaptea, aşa cum i se întâmpla lui.

Singurul motiv pentru care James s-a hotărât să-i povestească lui David despre aceste experienţe a fost acela că o văzuse pe femeia care fusese în camera lui — sau pe cineva care arăta la fel ca ea — la conferinţa lui Lear şi acest fapt l-a convins că nu era nebun. Stătea în uşă, în mulţime, când a zărit-o James şi se uita spre grupul nostru. După conferinţă, James a văzut-o plecând şi s-a grăbit s-o urmărească. Era hotărât s-o înfrunte şi s-o întrebe ce-i făcuse. A spus că s-a ţinut după ea până în parcare şi când a dat colţul clădirii el era doar la câţiva paşi în urma ei. Dar, când a dat şi el colţul, a constatat cu uimire că dispăruse.

Aceasta a fost povestea pe care a auzit-o David în timp ce bea cu James. Impactul a fost puternic, mai ales că a urmat propriilor sale revelaţii, aşa că David l-a îndemnat pe James să vină să ne vorbească. Dar James i-a spus că nu se simte încă în stare. Păstrase prea mult pentru sine acest material exploziv şi se temea să nu povestim părinţilor săi ceva pe care încerca să-l ascundă cu disperare. Dar i-a dat voie lui David să ne spună nouă, cu condiţia să nu vorbim cu altcineva, aşa că David ne-a relatat a doua zi toată povestea.

Fiul nostru n-a crezut ceea ce i-am spus noi, dar acum, când a auzit şi aceste întâmplări ale celui mai bun prieten al său cu care copilărise, nu mai era aşa de categoric. De fapt, şi-a amintit, ca şi noi de altfel, că James ne spusese demult de domnul Greenjeans. Dar, bineînţeles, la vremea aceea, nici unul din noi nu se gândise că era mai mult decât imaginaţia activă a unui copil foarte inteligent, adică James. El şi cu David învăţaseră la aceeaşi şcoală particulară — era doar un an diferenţă între ei — şi o absolviseră împreună, dar nu-i mai auziseră pe nici unul să spună asemenea poveşti incredibile.

Însă sâmbătă, am ascultat foarte preocupaţi relatarea lui David şi l-am rugat să-l determine pe James să discute personal cu noi. James a venit peste câteva zile şi am revizuit totul detaliat. Îi venea greu să vorbească despre asta. Se lupta să-şi găsească cuvintele şi, câteodată, ne

durea inima să-l vedem plângând. Dar, după ce termină, ne spuse că se simţea pentru prima oară uşurat după ani de zile. Faptul că îşi împărtăşise experienţele cu noi îl ajutase să se simtă mai întreg şi mai sănătos.

Vorbi despre unele informaţii care-i veniseră în minte, în mod evident din conversaţiile avute cu femeia din dormitorul lui. În orice caz, îşi amintea că i se spusese că femeia şi grupul ei erau mai mult „interdimensionali" decât extratereştrii fizici de pe o altă planetă şi nu făceau rău oamenilor. Dar tot ea îi atrăsese atenţia că erau şi alte fiinţe aici, care nu erau interdimensionale şi cărora nu le păsa de sentimentele şi drepturile oamenilor. Aceştia sunt — precizase ea — cei care fac rău oamenilor, care ne consideră un fel de insecte.

Ne spuse şi despre cristalele purtate de atâţia devotaţi ai Noii Epoci, care-i ajută pe interdimensionali să ne dirijeze mai uşor, deşi nu ştia cum lucrează. Şi, în cele din urmă, ne anunţă că se simţea nevoia să facă o călătorie până la St. Louis, unde trăiseră părinţii săi şi unde se aflau încă multe din rudele sale. Nu ştia de ce dorea să facă această călătorie, dar simţea că avea legătură cu experienţele lui recente, aşa că urma să plece săptămâna viitoare.

James venise la noi însoţit de David şi prietena lui, Megan, care adăugaseră nişte informaţii şi mai tulburătoare.

După-amiaza, Megan lucra la cincisprezece mile depărtare, iar când a ieşit de la serviciu, la ora 10 p. m., s-a întâlnit la bar cu David şi James, în noaptea în care James şi-a dezvăluit povestea. Am fost surprinşi să auzim relatarea lui Megan din acea seară, pentru că ne-a povestit nu numai despre ce spusese James, ci şi despre răspunsurile şi reacţiile lui David.

— Cînd James a început să vorbească despre femeia pe care o văzuse la conferinţa lui Lear — zise Megan — David l-a întrerupt brusc şi a făcut o descriere completă a femeii, inclusiv îmbrăcămintea. Dar, când am plecat şi ne-am întors acasă, David a susţinut că nu spusese nimic.

— Nu-mi amintesc — zise David, clătinând din cap.

— Dar ai făcut-o de două ori! — exclamă Megan. James ţi-a spus că ai descris într-adevăr femeia, iar tu ai repetat descrierea cuvînt cu cuvînt, precizînd cum arăta şi cu ce era îmbrăcată! Iar apoi, peste cîteva minute, ai negat că ai văzut-o şi că ai descris-o vreodată!

James ne-a confirmat vorbele lui Megan, precizând că David descrisese femeia de trei ori în noaptea aceea, atât la bar, cât şi acasă, dar după aceea pretinsese că nu spusese nimic. Prin urmare, l-am chestionat şi noi pe David, dar a insistat că nu văzuse femeia absolut deloc.

Şi se pare că acesta fu fusese singurul lucru ciudat pe care-l făcuse. Când au plecat de la bar, James şi-a condus singur maşina, iar Megan l-a condus pe David acasă cu a ei, pentru că el băuse prea mult. Când au ajuns la ferma veche, unde locuiau, Megan a spus că David s-a comportat foarte ciudat, speriind-o cu atitudinea lui bizară.

— David se schimbase brusc — ne-a explicat ea. I se umbriseră ochii şi i se modificase vocea. Şi mă înspăimânta.

— Dar ce făcea? — a întrebat-o Casey. Cum adică te înspăimânta?

— La fermă, cînd ne-am dat jos din maşină, m-a apucat de braţ şi a încercat să mă tragă în curtea lui din spate — a răspuns Megan uimită. Spunea în continuu: „Ceva de acolo vrea să te vadă", dar m-am luptat cu el şi am refuzat să mă duc. Mă îngrozea, fiindcă mă înşfăcase de braţ şi încerca să mă împingă către locurile întunecate din curte. Apoi când James a ajuns în sfârşit cu maşina, David a revenit la normal — zise ea, în concluzie — şi nu şi-a amintit ce a făcut. Nu şi-a amintit nici măcar cînd am ajuns la fermă.

David zîmbi jenat şi insistă din nou că nu-şi amintea ce se întâmplase în noaptea aceea: nici descrierea femeii şi nici încercările repetate de a o trage pe Megan în curte. Or, asta ne îngrijora foarte mult. A încercat să dea vina pe faptul că băuse prea mult la bar, dar asta nu explica de ce îşi revenise în momentul în care apăruse James. Dar nu-mi dădu prea multe lămuriri. Se mulţumi să-mi spună

doar că i-ar place să lucreze cu David dacă se va ivi ocazia şi, bineînţeles, cu James.

Peste câteva zile, James a plecat la St.Louis, după ce ne-a pus pe toţi să promitem că n-o să dezvăluim părinţilor săi adevăratul motiv al călătoriei lui. Dacă ar fi fost mai tânăr, Casey şi cu mine n-am fi ezitat să stăm de vorbă cu părinţii lui, dar avea douăzeci şi doi de ani şi am considerat că trebuia să-i respectăm dorinţele, cel puţin deocamdată.

De altfel, eram mult prea preocupaţi de propria noastră situaţie. Pe 25 august, în timp ce-mi făceam duş, mă gândeam serios la aceste evenimente recente şi la cartea pe care tocmai o terminasem de citit, *Transformation*[1], ultima lucrare a lui Strieber despre legăturile lui cu extratereştrii. Am simţit că trebuia să fac ceva, să găsesc un mod de a comunica cu fiinţele acelea şi îmi amintesc că am gândit în felul următor:

— Dacă sunteţi chiar acum în jurul meu, invizibili, n-aţi vrea vă rog, să-mi daţi un semn?

Şi, când am ieşit de sub duş să mă şterg, am descoperit un triunghi roşu apărut brusc sus pe braţul stâng. La început, am crezut că era o înţepătură de insectă, dar triunghiul nu era stacojiu sau umflat. Amintindu-mi de spusele Barbarei care mă sfătuise să fotografiez toate urmele neobişnuite, am luat aparatul şi am făcut cu greu câteva poze. Când am dus filmul la developat, urma era încă vizibilă; a observat-o şi fotograful. Dar, la amiază, la trei ore după ce apăruse, triunghiul dispăruse complet. Nu ştiu dacă a fost o simplă coincidenţă sau un semn, dar nu s-a mai întâmplat niciodată de atunci.

Între timp, am aşteptat cu toţii, nerăbdători, întoarcerea lui James de la St. Louis, sperând că o să ne spună, în sfârşit, ce-l determinase să facă această călătorie. S-a întors pe 28, dar n-am avut ocazia să discutăm cu el până pe 31. Avea să ne spună o poveste uluitoare.

1. Transformare (engl.) (*n.t.*).

Dar în noaptea întoarcerii sale, am primit un telefon de la Nancy (pseudonim), o fată cu care James se întâlnea câteodată. Era tristă şi îngrijorată. Spunea că o sunase şi o întrebase ce făcuse în absenţa lui. N-am aflat alte detalii decât că lui Nancy i se păruse ciudat şi se temea că James nu mai era în toate minţile.

— Vocea lui suna bizar — mi-a spus ea. Nu vorbea prea coerent.

Aşa că am aşteptat nerăbdători să-l auzim pe el şi, după ce am auzit lucrurile pe care ni le-a relatat, misterul s-a adâncit şi mai mult.

În timp ce se întorcea din Texas, unde locuiserăm cu toţii, a trecut prin Oklahoma, pe aceeaşi rută pe care o parcurgea de ani de zile cu părinţii lui şi cu care era obişnuit. La Mac Alester a făcut plinul cu benzină şi a dat kilometrajul la zero, aşa cum îl rugase tatăl său, deoarece luase maşina familiei. Însă, când ajunse pe autostrada 44, în apropiere de Tulsa, îşi dădu seama că se petrece ceva ciudat. În primul rând, această parte a călătoriei fusese incredibil de scurtă. Îi luase cam 45 de minute, iar kilometrajul înregistra doar 37 de mile. În realitate , ar fi trebuit să dureze mai mult, fiindcă distanţa dintre cele două aşezări era de cel puţin 100 de miie. Şi, în schimb, pe o distanţă de opt mile, între două oraşe mici, condusese aproape o oră, după cum susţinea James.

— Mai târziu, în ziua aceea, — spuse el —, am simţit ceva în mintea mea care-mi poruncea să trag pe marginea drumului şi să mă uit în stânga. M-am supus şi am zărit o lumină foarte strălucitoare, care făcea o mişcare circulară pe cer. Am văzut-o oprindu-se şi apoi rămânând într-un fel de suspensie, împrăştiind o mulţime de culori în jur. Cînd a făcut asta, a dispărut din cîmpul meu vizual într-o fracţiune de secundă.

Ne-a explicat că motivul călătoriei sale fusese un ordin dat de femeia din dormitorul lui, care-l anunţase că trebuia să se ducă pe un anumit deal sâmbătă noaptea.

Dar cu cât se apropia mai mult momentul să plece, cu atît îi pierea cheful.

— Era o vreme ceţoasă — ne spuse el — şi m-am gândit că ar fi o nebunie să urc pe un deal în asemenea condiţii. Aşa că am încercat să întorc maşina şi să mă înapoiez la bunicii mei, dar nu reuşeam s-o fac. Parcă mă mâna ceva de la spate să urc dealul cu maşina şi luptam din toate puterile împotriva acestei senzaţii. Propriile mele mâini nu mă ascultau. Continuam să spun neîncetat „Nu! Nu!" şi, în final, am urcat.

Cînd a ajuns pe deal, a parcat maşina şi a deschis portbagajul să ia aparatul de fotografiat şi casetofonul, dar şi-a pierdut din nou controlul asupra voinţei sale şi n-a putut să-şi scoată lucrurile.

— Le-am văzut în portbagaj, — zise James — dar, probabil, că-mi pierdusem minţile, fiindcă m-am gîndit că n-avea rost să mă deranjez.S-a lăsat noaptea în timp ce stătea în vârful dealului. Se simţea singur şi fără rost.Un timp nu s-a întâmplat nimic neobişnuit. Dar apoi au apărut pe cer trei lumini strălucitoare. Le-a urmărit descriind câteva mişcări complicate. Au făcut un cerc la unison şi apoi s-au oprit la fel ca lumina pe care o văzuse mai devreme, emiţînd scântei colorate înainte să plece.

După ce au dispărut, a auzit o voce în capul lui, spunându-i:

— Vezi cât de uşor te-am făcut să vii în acest loc? Nu poţi să te opui. Pe viitor, când va trebui să mergi într-un anumit loc, vei fi obligat să mergi acolo. Nu te îngrijora, n-ai cum să te împotriveşti.

În momentul acela, cu inima plină de mâhnire, James a coborât cu maşina din vârful dealului şi s-a înapoiat la rudele sale. Când a ajuns în casă, s-a dezbrăcat şi s-a culcat, pentru ca apoi să se trezească deodată în vârful dealului, complet îmbrăcat, în compania femeii care fusese în dormitorul lui!

În timp ce înainte, acasă îi apăruse în diferite feluri, uneori întregă, alteori arătîndu-şi numai capul şi mâinile, acum se prezentase într-o formă cât se poate de concretă.

— Era îmbrăcată ca o persoană în carne şi oase — îmi explică James — în blugi şi în tricou. Şi era drăguţă, mai drăguţă decât fusese vreodată.

De fapt, James recunoscu că se simţise bine în prezenţa ei, discutând şi fiind atent la tot ceea ce îi spunea.

— Nu mă mai speria, deşi mă anunţa că va înlocui părţi din trupul meu — zise el.

— Deci, ce ţi-a spus de fapt? — l-am întrebat eu.

James a ridicat din umeri.

— Cred că încerca să mă pregătească. Mi-a spus că luasem o hotărâre cu mult timp înainte şi că acea hotărâre prevalase asupra tuturor hotărârilor ulterioare.

- I-a spus că el avea o misiune specifică, de fapt un set de misiuni, pe care trebuia să le împlinească în viitor, în decurs de cinci ani. Şi, pe când ea îi vorbea despre aceste lucruri, l-a văzut pe David, pe noi şi pe alţi oameni, implicaţi în această misiune viitoare. I-a spus de asemenea, fără să-i dea nici o explicaţie, că vom fi „mutaţi" în alte corpuri.

Şi ca dovadă că trebuia să aibă încredere în mesajele ei, i-a oferit câteva informaţii despre viitor. Pe măsură ce acestea se vor adeveri, îi vor arăta că ea putea să vadă în timp şi să afle evenimentele viitoare ce aşteaptă omenirea. Unul din lucrurile relatate de femeie fusese o conversaţie ce avea loc departe de St. Louis, în oraşul nostru. Ciudata fiinţă a spus că Nancy, fosta prietenă a lui James, discuta chiar în clipa aceea cu amicul ei şi, a oferit detalii din respectiva conversaţie. Când s-a întors acasă, James a sunat-o pe Nancy şi i-a cerut amănunte, constatând că descrierea ei se potrivea cu cea a femeii de pe deal. I-a spus mai multe lucruri, dar nu-şi mai amintea. Nu ţinea minte decât că se trezise pe veranda casei rudelor sale, complet îmbrăcat, fără să-şi dea seama cum ajunsese pe deal sau cum se întorsese de acolo.

În timp ce ascultam povestea lui James, frica a început să plutească în atmosferă. L-am întrebat dacă are vreo idee ce se întîmplă cu aceste fiinţe, sperând că o să-şi mai amintească ceva din informaţiile primite. Mai târziu, James mi-a oferit detalii despre situaţia generală. Din câte înţelesese, se apropia momentul luptei. Dar, la început, a discutat doar despre semnificaţia personală a evenimen-

telor călătoriei sale. I se părea că întregul exerciţiu fusese destinat să-i alunge îndoielile asupra sănătăţii sale mintale.

— Luminile de pe cer, kilometrajul, accelerarea şi încetinirea timpului, femeia de pe deal, toate acestea fuseseră foarte, foarte reale — zise el în concluzie. Cred că de aceea am fost trimis la St. Louis. Au vrut să-mi arate că există, astfel încât să nu pot să mă mai îndoiesc de aceasta.

Casey şi cu mine ne uitam unul la altul, uluiţi. Dacă experienţele lui erau reale şi dacă era întradevăr implicat în această realitate bizară, înseamnă că eram şi noi. I se arătase viitorul când va fi „activat" să-şi îndeplinească misiunea şi ne văzuse lucrând cu el.

CAPITOLUL 4

Câteodată, am încercat să mă prefac că totul nu era decât în imaginaţia noastră. Am exagerat, — îmi spuneam, ne-am lăsat cuprinşi de paranoia, aşa că acum vedem probe ale forţei extratereştrilor pretutindeni. Mi-e teamă să dorm noaptea, mă simt obligată să privesc stelele. Câteodată sunt tulburată de cărţile pe care le citesc despre OZN-uri, dar continui să citesc mai departe. Logica convenţională insistă că asemenea lucruri nu pot fi adevărate, la fel ca dorinţa sinceră din inima mea. Nu vreau ca realitatea să arate aşa.

Am reconstituit firul evenimentelor de la început, încercând să înţeleg situaţia. Cum să-i categorisesc pe oamenii din viaţa mea care susţineau acum că avuseseră experienţe ciudate? Probabil că James fusese influenţat de David, care auzise totul de la noi. Casey se inspirase de la mine, eu din cartea lui Hopkins *Missing Time*, iar cartea fusese motivată de tema de studiu pe care o dădusem în clasă, referitoare la fenomenele neobişnuite. Dar, mă întrebam, de unde-mi venise ideea să dau această temă? Şi de ce abordează atâţia oameni acest subiect şi îşi povestesc experienţele, mai ales indivizi sceptici de obicei? Oare era mai logic să cred în telepatie, să-mi închipui că oamenii în care aveam încredere au scornit deodată asemenea poveşti, în loc să fiu încredinţată de adevărul spuselor lor?

Indiferent ce gândeam, singurul lucru pe care nu mi-l puteam scoate din minte erau OZN-urile pe care le văzusem. Mi-l amintesc pe Casey vorbind despre sfera metalică din decembrie şi l-am crezut pe James că văzuse OZN-ul de două ori spre St. Louis. Şi mai convingătoare,

bineînţeles, erau luminile şi OZN-ul la care am fost martori toţi trei în Oklahoma.La timpul acela, păruse un fel de confirmare a realităţii văzute de Casey sub hipnoză şi aşa cum se întâmplase şi acum. De fiecare dată când reuşeam aproape să mă conving că nu aveam de ce să mă tem, îmi aminteam de întunericul metalic al carenei turtite, reflectată în lumini verzi, albe şi roşii, care veneau direct spre noi şi am ştiut că totul este real.

Totuşi, una era să mă confrunt cu această realitate alături de soţul meu, pentru că eram amândoi oameni maturi, cu destulă experienţă de viaţă. Şi era cu totul altceva să văd acest fenomen bizar coborând asupra copilului meu. La început crezusem că numai Casey fusese implicat şi apoi începusem să am propriile mele experienţe şi iată că apare James. Mă întrebam cât o să mai treacă până când David o să se trezească auzind zgomote ciudate în dormitor sau văzând lumini bizare pe cer, deasupra fermei. Cercetările au demonstrat că fenomenele se produc adesea printre membrii aceleiaşi familii sau într-un grup de prieteni. Aşa că am întrebat foarte direct persoane cunoscute despre propriile lor experienţe neobişnuite. Îl întrebasem şi pe David mai demult, bineînţeles, pe vremea când nu credea în asemenea lucruri şi ne asigurase că nu trecuse prin ceva care să nu aibă o explicaţie logică.

Cercetările indicau de asemenea că mulţi oameni îşi aminteau de experienţele lor cu extratereştrii ca de un vis sau ca de ceva petrecut într-o stare de halucinaţie de un anumit fel. Iar acum, David începuse să aibă vise cu OZN-uri — şi îndoieli. În primul vis de la începutul lui august, îi apăruseră două nave spaţiale şi comunicase mental cu ocupantul unui OZN. Mai târziu, în vis, apăruse şi alt tip de OZN şi aterizase de asemenea, iar extraterestrul mic şi ciudat care apăruse, lansase un mesaj: venise timpul pentru „diaspora umană".

Când David mi-a povestit despre vis, am crezut că a fost generat de ceea ce i-am povestit noi despre experienţele noastre. Totuşi, mesajul extraterestrului a fost o adevărată surpriză. Această idee nu apăruse în conver-

saţiile noastre, iar David nu ştia nici măcar ce însemna „diaspora".

Apoi, pe 11 august, a trecut printr-o experienţă foarte reală, pe care n-o puteai respinge aşa de uşor. S-a dus târziu la culcare, la 1,30 a.m., sperând că o să adoarmă imediat. În schimb, începu,să simtă o senzaţie ciudată, care se amplifica brusc în capul său.

— Era ceva pe care-l auzeam doar — zise el. Nu-l vedeam şi nici nu-l auzeam. M-am gândit imediat că spiritul meu se pregătea să-mi iasă din corp prin cap.

La început s-a speriat, dar apoi a încercat să se concentreze asupra senzaţiei şi să-şi contureze o descriere obiectivă a sa. Atunci a sesizat sunetul „ca un bâzâit electric puternic", deşi ştia că nu se auzea foarte clar. Avea mai mult impresia că-l auzea intern, ca şi când, a spus el:

— ... ar fi pătruns ceva pe nervul meu auditiv, între urechi şi creier.

Apoi, al doilea lucru pe care-l simţi fu o presiune mare în interiorul cutiei craniene, dar, spre surprinderea lui, nu simţea nici urmă de durere.

— Când m-am gândit mai mult la această senzaţie — a spus David — mi-am dat seama că nu era o presiune generală, ci părea să se concentreze într-un anumit punct în spatele frunţii, ca şi când acolo s-ar fi aflat o lumină incredibil de puternică — adăugă el — dar nu vedeam nimic, pentru că ţineam ochii închişi.

Îi venea greu să descrie această sursă de presiune într-un singur punct. Semăna cu „un tăvălug de energie/forţă/lumină/bâzâit/presiune", care radia din vârful capului şi ajungea cam la jumătatea cutiei craniene. După ce s-a concentrat asupra acestei senzaţii timp de câteva minute — ne-a explicat David — s-a relaxat şi atunci a încetat.

Pentru el, întreaga experienţă a fost ciudată, dar scurtă; în aparenţă nimic îngrijorător. Dar învăţasem destule de la Barbara, precum şi din experienţele lui Casey, ca să ştiu că asemenea evenimente sunt adesea tot ce-ţi mai aminteai în mod conştient din situaţii mai complexe şi semnificative. Mă temeam, pe bună dreptate, că fiul meu nu va

fi scutit de prezenţa extratereştrilor. Şi m-am gândit la prietena lui Megan. Urmând sfatul Barbarei, care-mi spusese să discut cu cunoscuţii noştri, am întrebat-o pe Megan dacă au existat întâmplări ciudate în viaţa ei.

— Oh, nu, — a răspuns ea — n-a fost nimic neobişnuit.

Am răsuflat uşurată să aud asta şi mă pregăteam să schimb subiectul, când a continuat pe neaşteptate:

— Doar că a fost o vreme — zise ea — când am văzut maimuţa la fereastră.

Megan locuise de când se ştia într-un oraş mare şi nu-mi imaginam cum putea să apară o maimuţă în vecinătate, aşa că am rugat-o să-mi explice.

— Aveam zece sau unsprezece ani — mi-a răspuns ea — şi mă odihneam în biroul tatei, într-o după-amiază. M-am trezit şi m-am aşezat pe canapea, iar atunci am văzut-o. Era o maimuţă gri, care se agita pe fereastra bucătăriei.

— Şi ce-ai făcut? — am întrebat eu. Te-ai ridicat să te uiţi mai de aproape?

— Nu — a spus ea — am rămas unde eram şi am privit maimuţa.

— Şi — am insistat eu — ai scos vreo vorbă? Ai strigat după ajutor?

Dar fata clătină din cap în semn că nu.

— Şi asta a fost totul — continuă ea — în afară de episodul când m-am trezit în dormitorul surorii mele — cred că aveam doisprezece ani pe atunci — şi urmăream nişte diapozitive proiectate pe perete.

— Ce fel de diapozitive? — M-am interesat eu.

— Cu fel de fel de lucruri — spuse Megan. Nu-mi amintesc foarte bine, dar ştiu sigur că am văzut luna şi două nave spaţiale de un fel deosebit care zburau în jurul ei. Apoi, s-au ciocnit una de alta şi au explodat cu lună cu tot. Pe pământ a început să cadă un fel de material alb, dar oamenii alergau să-l ia de pe jos şi să-l mănânce.

Era ciudat să vezi aşa ceva pe peretele dormitorului la miezul nopţii, ne-am gândit noi, şi am întrebat-o dacă îşi mai amintea şi altceva.

— Nu chiar — spuse Megan — deşi a fost şi lucrul acela de pe cer. L-am văzut când eram mică. Mă jucam cu alţi copii şi ştiu că m-am uitat în sus şi am zărit o formă cenuşie, uriaşă, trecând peste garaj. Am crezut că este un peşte gigantic.

Bineînţeles, nu voiam s-o sperii pe Megan, spunându-i că aceste relatări semănau cu nişte amintiri-paravan, cu nişte deghizări protectoare ale unor evenimente mult prea cumplite ca să le poţi face faţă. Mă întrebam ce-ar putea descoperi dacă s-ar supune unei regresii hipnotice? Şi m-am întrebat, de asemenea, câţi alţi oameni aveau amintiri ciudate despre evenimente bizare din trecut, pe care le respinseseră fiindcă nu le înţelegeau. Casey şi cu mine făcuserăm acelaşi lucru, alungând din gândurile noastre aceste scene stranii şi lacunele de memorie, până când evenimentele le-au împins din nou la suprafaţă.

— Probabil că sunt şi alţi oameni ca noi — i-am spus eu lui Casey — fără să aibă vreo idee despre lucrurile ascunse din trecutul lor. Şi mă întreb de ce n-am auzit despre aşa ceva până acum. Există câteva milioane de locuitori în această parte a statului, precis că unii dintre ei au fost răpiţi de extratereştri sau au văzut OZN-uri.

La sfârşitul lui august, unul din aceşti oameni a pătruns în vieţile noastre. Am primit un telefon de la un bărbat din oraş, pe nume Fred, care luase numărul nostru de la grupul MUFON. Fusese bântuit de coşmaruri şi amintiri înspăimântătoare despre o noapte ciudată la New York în octombrie trecut, iar când a discutat cu o prietenă, aceasta i-a sugerat să i-a legătura cu grupul de studiu, să vadă dacă-l pot ajuta sau nu. Iar ei l-au îndrumat spre noi, fiindcă eram singurii care treceam prin întâmplări asemănătoare, din câte ştiau ei.

Când Fred a venit prima oară la noi, era evident că trecuse printr-o adevărată traumă. Era vizibil agitat şi entuziasmat în acelaşi timp, iar când am început să discutăm,

povestea lui s-a derulat rapid. În 1973, împreună cu două rude, a văzut un OZN bizar. Au urmărit o uriaşă navă spaţială pe cer, care apoi s-a transformat în imaginea gigantică a unui bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o haină lungă, strînsă într-o curea, cu braţele întinse.

Dar vizita lui la New York din octombrie l-a speriat cel mai mult. Era singur în apartamentul unui prieten. Se odihnea în pat, după ce se plimbase ore în şir singur pe străzi, iar când s-a trezit, a constatat că era prin de vânătăi şi zgârieturi pe spate, dar nu-şi amintea ce se întâmplase, doar de crâmpeie de amintiri, care n-aveau nici un sens. Iar acum, suferea de spaimă şi coşmaruri, asociate toate cu OZN-urile.

Nu puteam face altceva decât să ascultăm povestea lui Fred şi să-i împărtăşim experienţele noastre. A plecat, simţindu-se mai puţin singur şi l-am sfătuit să ia legătura cu noi ori de câte ori avea nevoie să discute cu cineva. I-am promis, de asemenea, că îi vom relata Barbarei despre el şi-i vom aranja o întâlnire. Fred citise *Communion* şi ştia destule lucruri ca să dorească să încerce hipnoza pentru a explora întâmplările sale din New York. Mai era îngrijorat şi de cele câteva episoade de amnezie trăite recent, în timp ce lucra singur în schimbul de noapte. Am discutat despre toate aceste lucruri şi l-am asigurat că putea să ne telefoneze ori de câte ori era speriat sau trecea prin noi experienţe. Nu-i puteam oferi decât înţelegere, căci nici noi nu cunoşteam răspunsurile şi nici nu eram siguri de întrebări.

Septembrie 1988

La începuturile lui septembrie, ne-am dus din nou în Oklahoma pentru altă rundă de regresii şi, de data aceasta, mi-am propus să mă supun şi eu hipnozei. La prima noastră vizită, experienţele lui Casey erau tot ce ştiam,

dar, de atunci, mi se întîmplaseră destule lucruri ciudate ca să mă determine să-mi cercetez amintirile mai în profunzime. Cât am stat la Barbara, am văzut că o vizitau în permanenţă o mulţime de oameni, aşa că am înţeles în scurt timp cât de răspândit era acest fenomen. Unii din oamenii întâlniţi acolo ne-au povestit că văzuseră OZN-uri şi trăiseră fel de fel de întâmplări, dar cea mai uluitoare poveste fu cea a lui Ellen (pseudonim), o femeie care lucra într-un ranch din nord, cu soţul ei. Odată, un OZN pusese pe fugă cireada lor, mi-a spus Barbara, dar vizita ei în Oklahoma n-avea nici o legătură cu cercetările Barbarei.

După ce încercase fără succes să aibă un copil, Ellen venise în oraş să viziteze o femeie care acceptase să fie mamă purtătoare pentru ea şi soţul ei. Mi-a povestit despre zecile de sarcini pierdute, iar visul ei de a avea, în sfârşit, un copil prindea contur.

În timp ce discutam, Barbara se interesase dacă Ellen avusese vise ciudate în ultima vreme, o întrebare obişnuită, pe care o punea tuturor vizitatorilor ei. Ellen îi răspunse afirmativ, spunând că avusese un vis înspăimântător acum câteva nopţi, în care o femeie o ameninţa că o să ia copilul de la mama purtătoare. În visul ei, Ellen trebuia să lupte din greu ca să împiedice femeia să ia pruncul nenăscut şi se trezise groaznic de înspăimântată.

Barbara o întrebă dacă visase aceeaşi femeie şi în trecut, iar Ellen răspunse că nu.

— Dar am văzut-o şi când nu dormeam — adăuga ea.

Îndemnată de Barbara să-şi continue povestea, am ascultat-o pe Ellen în timp ce descria prima ei întâlnire cu femeia. Era în cabinetul unui medic, întinsă singură pe masă, când a apărut deodată o femeie ciudată. Ellen nu ne-a redat toate detaliile conversaţiei lor, care avusese loc acum câţiva ani, dar prima impresie a fost aceea că femeia era un strămoş care-şi pierduse proprii ei copii. Ellen şi-a închipuit că o duşmănea şi că o influenţase să piardă sarcinile.

Mai fuseseră încă două întâlniri de acest fel, a spus ea şi de aceea a luptat cu atâta disperare în visul ei să pro-

tejeze fetusul mamei purtătoare. Apoi, Barbara i-a cerut lui Ellen să descrie femeia şi am ascultat uimite descrierea aproape identică a femeii care venea în dormitorul lui James!

Dar aceasta n-a fost singura surpriză pentru noi. Mă hotărâsem să încerc o explorare hipnotică a propriilor mele amintiri neobişnuite, dar nu mă aşteptam să găsesc nimic ciudat, ca în regresiile lui Casey. Mi se întîmplaseră şi mie lucruri bizare vara aceasta, dar consideram că doar Casey fusese atins de astfel de fenomene în tinereţe. Eram încredinţată că toate amintirile neobişnuite din trecutul meu se vor dovedi că au explicaţii obişnuite dacă le voi explora. Însă Barbara insistase să-i povestesc toate ciudăţeniile de care îmi aminteam şi-i atrăsese atenţia o amintire bizară, deşi în aparenţă neimportantă. Aşa că, în ultima zi a vizitei noastre, m-a hipnotizat şi m-a orientat spre un eveniment care se întîmplase cu ani în urmă.

Mă întorceam singură de la părinţii mei, un drum lung de 240 de mile, când am văzut înaintea mea, la graniţa dintre state, un nor mare, negru, care cobora rapid. Acoperea ambele sensuri de circulaţie şi n-aveai cum să-l ocoleşti. Apăruse atât de brusc, încât n-am apucat să apăs la timp pe frână ca să-l evit. Era zi, iar întunecimea norului contrasta puternic cu marginile franjurate şi densitatea lui şi îl făcea să apară aproape solid. Îmi amintesc că am mers spre el, am trecut graniţa statului şi l-am văzut în spatele meu, în oglinda retrovizoare, dar nu-mi amintesc să-l fi străpuns efectiv. Acest fapt şi brusca apariţie a norului era tot ce mi se păstrase în minte.

Barbara a început regresia fixând scena. Astfel, m-a pus să descriu maşina, peisajul şi vremea.

— Este un drum atât de plictisitor — am spus eu — dar această porţiune e plăcută, pentru că pot să mă uit în jur şi să mă bucur de copaci şi de dealuri. Nu prea este mult trafic. Îmi întorc privirile spre şosea. Se pare că soarele nu mai străluceşte aşa de tare. Mă întreb dacă o să plouă, pentru că s-a înnorat.

— Şi apoi este pâcla asta care se târăşte în atmosferă. Seamănă cu fumul. Vine din dreapta şi traversează drumul. Mă face să mă simt rău, Barbara.

M-am oprit pentru că mă apucase frica.

Barbara m-a asigurat că eram în siguranţă şi puteam să-mi continui existenţa, aşa că am început din nou.

— Se apropie — am spus eu — ceva întunecat vine asupra mea. La început sunt doar ca nişte „degete" căţărătoare şi apoi se transformă într-un uriaş nor negru. Alunecă prin faţa mea atât de rapid, încât cred că este o furtună, dar până acum n-a dat semne de vijelie. Aşa că mă întreb ce-o fi. Şi o să trec cu maşina prin el, fiindcă nu pot încetini la timp ca să mă opresc.

— Vezi vreo maşină care trece pe lângă tine sau prin spatele tău? — mă întrebă Barbara.

— Mă uitam în stânga, înainte să-mi îndrept privirile spre şosea — i-am explicat eu — şi, când m-am uitat din nou, nu mai erau nici o maşină între mine şi norul acela. Oricum, nu-mi amintesc să fi privit în spatele meu. Şi cred că trec prin el. Deodată, nu mai disting nimic. Ferestrele s-au cufundat în beznă. Încerc să zăresc cerul, dar în zadar.

— Dar vezi în jurul tău, în interiorul maşinii?

— Da — am răspuns eu — văd încă în interiorul maşinii, dar nu văd în afară. Nu se zăreşte nimic prin parbriz. Ţin volanul strâns şi mă aplec peste el. Vreau să văd de ce m-a învăluit din toate părţile. Parcă aş fi într-o cameră neagră, doar că acolo unde sunt este lumină.

Când n-am mai putut să suport această scenă, Barbara a adâncit nivelul meu de concentrare şi apoi m-a orientat mai departe, spre următorul lucru de care-mi amintesc.

— Ah, Barbara — i-am spus eu — nu ştiu dacă este real.

Chiar şi în transă voiam să resping imaginile care-mi pluteau în minte.

— Sunt întinsă şi văd că n-am pantofi în picioare. Sunt învelită cu ceva alb, dar nu-mi acoperă picioarele, ajunge doar până la jumătatea gambei. Este tot ce văd. Parcă

m-aş trezi sau aş încerca să mă trezesc. Nu pot să-mi mişc capul prea mult. Nu ştiu pe ce sunt culcată.

— Nu poţi să-ţi mişti deloc corpul? — a întrebat ea.

— Nici măcar nu-l simt — am răspuns eu. Pot să-mi mişc capul. Nu gândesc nimic.

— Uită-te în jurul tău — m-a instruit ea. Ce vezi?

— O lumină blândă roz sau de culoarea piersicii. Şi nu disting dincolo de mine.

— Ce se întâmplă? — mă întrebă ea.

— Parcă m-aş fi trezit, dar nu-mi dau seama de prea multe lucruri. Aici există mai mult spaţiu decât pot eu să văd, dar albul predomină. Nu-mi simt corpul. Nu văd pe ce stau întinsă. Probabil că este foarte confortabil, pentru că nu simt nimic. Dar simt că mă doare urechea.

— Care ureche? — se interesă Barbara.

— Cea dreaptă, spre interior — am încercat eu să-i explic. Este ca o arsură. Dar nu-i aşa de rău.

— Cât timp a ţinut durerea?

— O mai simt puţin şi acum — am recunoscut eu. Nu-i rău. Dar o simt puţin mai tare acum, mai în jos. Simt că mă trage cineva de ureche şi mă doare. Urechea mea, mi se întinde lobul.

— Se întinde de unul singur? — întrebă Barbara, sperând să afle exact ce se întâmplă.

— Nu cred, mă uit — am răspuns eu evaziv.

— Nu-ţi dai seama de absolut nimic? — a insistat ea.

— Ştiu că este o mişcare — am spus eu după o clipă. Vreau să spun că este o anumită mişcare. Dar nu ştiu nimic despre ceea ce se petrece. Simt că este o mişcare — dacă aş putea să mă uit — ca şi când s-ar deplasa nişte oameni. Dar nu văd pe nimeni, nu încă.

— Dar îţi dai seama de mişcarea din stânga ta? — repetă ea.

— Ah, da — am exclamat eu — pentru că observ că se schimbă lumina când lucrurile se mişcă în jurul tău. De aceea nu cred că există o singură persoană care se mişcă. Cred că m-am liniştit. Nu mai mi-e frică.

Barbara insistă un timp cu întrebările, dar nu puteam sau nu mai eram dispusă să-mi amintesc. Când s-a interesat dacă mai fusesem vreodată în locul acela, m-a străpuns o durere într-o parte şi am rugat-o să mă scoată din transă, ceea ce a şi făcut imediat.

Aceasta a fost prima mea încercare de regresie hipnotică şi mi-a venit greu să mă relaxez şi să mă cufund într-o transă adâncă. Totuşi, deşi lucrurile pe care le-am văzut mi s-au părut foarte reale, chiar dacă erau disparate, am încercat să-mi explic totul ca proces al imaginaţiei mele. Citisem destul ca să ştiu că amintirile mele arătau că suferisem o investigaţie fizică în ureche, probabil că mi se implantase ceva sau mi se introdusese o sondă. Dar, cum studiasem atât de mult fenomenul răpirilor, era mai uşor să-mi spun că amintirile fuseseră trezite de cărţi, nu de propriul meu trecut. S-au scurs câteva luni până să încerc din nou o regresie, iar acum, privind îndărăt, îmi dau seama că frica mă făcuse să resping experienţele de care-mi amintisem prima oară; inima mea nu putea admite încă existenţa extratereştrilor sau faptul că interveneau în vieţile noastre, deşi mintea mea gândea cu totul altfel.

Nu voiam să fie adevărat, dar mă temeam din ce în ce mai mult că era. Sau existau mulţi alţi oameni normali pe lume, care sufereau de aceleaşi aberaţii mintale. Pe măsură ce trecea timpul şi auzeam tot mereu aceeaşi poveste de la mai mulţi oameni, Casey şi cu mine a trebuit să acceptăm realitatea acestui fenomen şi să găsim un mod de a o înţelege şi de a-i face faţă. Dar acum era încă prea devreme pentru asta — ne preocupa să descoperim exact ce se întâmpla, nu de ce.

Altă informaţie apărută în timpul vizitei făcute Barbarei a scos la iveală o experienţă pe care am avut-o mai înainte, în mai: atunci, m-am trezit auzind voci în dormitor în timpul nopţii, care-şi spuneau „eliomi sau elianni". Cel puţin aşa am înţeles şi ştiam că nu era o interpretare exactă. Indiferent ce fusese, cuvântul mi se păruse atunci lipsit de sens. Dar, într-o carte, pe care o cumpărasem în Oklaho-

ma în septembrie, *The Goblin Universe*[1] de Ted Holliday şi Collin Wilson, am găsit referinţe la mitologia celtică timpurie, care amintea de conversaţia din noaptea aceea.

— *Ellyllon* erau pigmei sau spirite ale naturii — am citit eu — un nume derivat din galezul *el*, un spirit care, la rândul lui, venea din ebraicul *Elohim* = Dumnezeu. Se ştie că astfel de spirite au apărut material în anumite ocazii, deşi, de obicei, în locuri izolate.

Poate, în Ţara Galilor, m-am gândit eu, dar dormitorul meu nu era un loc izolat! Mergând mai departe, am citit:

— Exită multe zâne sau spirite ale naturii, începând cu micuţul *Ellylon*... şi până la rătăcitorii *Sighes*, Elohim sau Cete de Zâne, ale căror iluzii şi farse paranormale reprezintă o parte intrinsecă a povestirii farfuriei zburătoare.

Oare asta spunea vocea din dormitorul meu? Fiinţele care-mi vorbiseră aveau nume galeze? Mai târziu, pe parcursul cercetărilor mele am întâlnit alte referinţe la extratereştrii care vorbeau în limba aceea antică. Demn de notat a fost cazul lui Betty Andreasson, relatat în cartea lui Raymond Fowler, *The Andreasson Affair*[2]. În timpul unei regresii hipnotice, Betty Andreasson a început brusc să vorbească într-o limbă necunoscută, care a fost transcrisă exact în termeni fonetici.

Unul din cititorii cărţii l-a contactat ulterior pe Fowler şi i-a spus că limbajul se potrivea uimitor cu galeza veche. Când a fost tradus, mesajul spunea următoarele: „ Copii ai popoarelor nordice, rătăciţi într-o beznă de nepătruns. Mama voastră vă jeleşte". Iar eu mă întrebam oare ce mesaj mi-o fi transmis vocea.

De îndată ce ne-am întors acasă, David şi James erau nerăbdători să discute cu noi. Cât fuseserăm plecaţi, James avusese un alt episod de amnezie, fără să-şi amintească ce se întâmplase pe parcursul celor două ore.

1. Universul spiriduşului (engl.) (*n.t.*).
2. Afacerea Andreasson (engl.) (*n.t.*).

El şi David au venit imediat şi ne-am aşezat în living-room, curioşi să auzim relatarea sa. Pe atunci, începusem să ţin un jurnal, mai întâi cu experienţele lui Casey, adăugând mai târziu informaţii despre noi toţi. Aşa că, pentru mai multă exactitate, am deschis casetofonul şi am făcut o înregistrare completă a istorisirii lui James.

— Mai era un sfert de oră până la miezul nopţii — mi-a spus el — şi m-am hotărât să plec până la Whataburger să iau un hamburger. Aşa că m-am suit în maşină, mi-am cumpărat de mâncare şi m-am întors.

— Ai mâncat în maşină? — l-am întrebat eu.

— Nu — a răspuns el. M-am dus imediat acasă şi m-am uitat la ceas — era două şi treizeci de minute.

— Hamburgerul era cald? — m-am interesat eu.

— Nu, era rece — a spus James. Dar nici măcar nu m-am gândit la asta! Sunt atâtea lucruri la care nu mă gândesc. Am băgat mâna (în sacoşă) şi mi-am zis: „Mmmmm, cartofi franţuzeşti" şi am luat un pumn, i-am mâncat şi erau reci. Şi m-am înfuriat. Am exclamat: „la dracu", ca de obicei în asemenea ocazii.

Dar nu era tot ce se întâmplase în absenţa noastră. James a continuat.

— Stăteam pe canapea şi era târziu noaptea. Şi, deodată, canapeaua a început să sară în sus şi-n jos, la fel şi taburetul. Vreau să spun că ţopăiau pur şi simplu. Mă zguduia. Şi apoi s-a oprit brusc. Atunci m-am ridicat, m-am uitat sub canapea şi am ridicat pernele. Am ieşit afară şi am încercat să verific dacă nu se afla ceva sub podea. În momentul acela m-am gândit: „O.K., o să-i povestesc lui David despre asta". Dar au trecut două zile până să-mi amintesc.

James se opri, stânjenit încă de faptul că uitase de experienţa sa, iar David precizează că James îşi amintise mai multe amănunte din conversaţia sa cu femeia ciudată. L-am întrebat pe James, iar el mi-a confirmat.

— Da — a răspuns băiatul — au spus că sunt nonadimensionali. Iar pentru ei a zecea dimensiune este asemănătoare timpului pentru noi.

Femeia îi spusese aceasta, iar lui i se păruse bizar că în ultima vreme se referea la propria ei persoană când cu „eu", când cu „noi".

Am vrut să ştim dacă îşi amintea ceva despre locul de unde venea femeia, dar în zadar. Nu ne putea spune decât că îl prevenise în legătură cu alte „fiinţe", care învăţaseră cum să folosească a patra sau a cincea dimensiune, dar care nu erau dezvoltate spiritual.

— Mi-a spus să fiu prudent cu ele — preciză James. Foarte, foarte prudent.

Înţelesesem din vorbele ei că-l prevenea în legătură cu Cei Cenuşii, fiinţele descrise de atâţia oameni care fuseseră răpiţi.

Aceleaşi fiinţe pe care le văzuse Casey în timpul regresiei. Care-l luaseră în copilărie, iar mai târziu îl răpiseră ca să-i implanteze ceva în nas şi ca să aibă raporturi sexuale cu una din femeile lor. Tot ei îl scoseseră mai recent din casă, îi tăiaseră piciorul şi-i spuseseră că era timpul să-şi amintească.

Este imposibil de descris ce-am simţit atunci. Învăţaserăm destule despre experienţele noastre trecute prin hipnoză, dar eram confruntaţi cu o situaţie curentă. James era încă agitat în urma episodului de timp lipsă şi a incidentului cu sofaua „săltăreaţă", iar noi eram îngrijoraţi pentru el, precum şi pentru fiul nostru şi Megan, care locuiau în aceeaşi casă.

Peste câteva zile, s-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, după luni pline de tulburări şi întâmplări incredibile. Toamna şi iarna, am trăit pur şi simplu sub asediul unor forţe şi entităţi pe care nu ni le puteam imagina, totuşi, am încercat cu toţii să nu spunem nimic celorlalţi membri ai familiei şi prietenilor. Trebuia să ne vedem de serviciu, de casă, să pregătim lecţiile pe care urma să le predăm, cu alte cuvinte, să lăsăm viaţa să se desfăşoare normal, dar tensiunea se amplifica. Într-o vineri noapte, m-am simţit atât de neliniştită şi îngrijorată pentru David şi ceilalţi, încât l-am rugat pe Casey să mă ducă la fermă să-i văd. Ne-am dus cu maşina până acolo, dar, fiindcă eram atât de agi-

tată, m-a lăsat în maşină şi el a intrat înăuntru timp de câteva minute. Când s-a întors, m-a asigurat că erau bine toţi trei. A doua zi de dimineaţă, n-am putut pur şi simplu să mă trezesc. Indiferent cât de mult am încercat sau cât de mult ceai am băut, am fost buimacă toată ziua, deşi n-aveam nici un motiv să mă simt atât de epuizată.

Frica a continuat să persiste, aşa că m-am hotărât să stau la fermă toată ziua de sâmbătă, să veghez asupra celor trei tineri care dormeau. Însă, planurile mele au fost împiedicate de prezenţa lui Lucas (pseudonim), fratele mai mic al lui James. Lucas nu ştia nimic din ce se întâmpla şi nici nu voia să afle. Prin urmare, conversaţia noastră fu deosebit de limitată. Pe la 2,45 a.m. deveni evident că n-avea de gând să plece înaintea noastră. Aşa că ne-am văzut obligaţi să ne întoarcem acasă.

A doua zi dimineaţă, am sunat să verific dacă era totul în ordine. La început, mi s-a răspuns că Megan auzise zgomote ciudate în casă şi se trezise de trei ori. Primul sunet care o deranjase fusese uşa de la dormitorul lui James, care se deschisese şi se închisese, dar, când îl deşteptase pe David şi-l rugase să vadă ce era, îi spusese adormit că auzise probabil pisica.

Al doilea sunet fu cel al unor paşi grei în curtea din faţă, lângă masa de picnic, la aproximativ douăzeci de picioare de fereastra deschisă a dormitorului ei. Şi, ultimul lucru de care-şi amintea, era un şuierat înspăimântător, şuieratul lung al unui tren în apropiere, care părea să nu fi trecut niciodată, urmat de urletul unei bufniţe.

Cât despre James, ne spuse ce i se întâmplase în noaptea aceea abia a doua zi. Mai întâi, le povesti că în urmă cu două zile, când David şi Megan stăteau în apartamentul lui Megan, James se trezise în dormitorul lui David. Avea braţele ridicate deasupra capului şi, când se deşteptase, se auzise spunând:

— Am făcut-o! Am făcut-o din nou! — exclamase el rânjind sălbatic.

Dar n-avea idee unde fusese sau de ce era în camera aceea, în loc să fie într-a lui. Apoi, sâmbătă seara, după ce adormiseră ceilalţi, James fusese vizitat de femeia ciudată. Intră pe uşa interioară şi, de data aceasta, fu uimit să constate că era furioasă pe el. Îl certă că stătea fără să facă nimic. Îi spuse că avea lucruri importante de realizat şi că ar trebui să se scoale şi să se apuce de treabă.

În momentul acela, James explodă. Toată furia, frustrarea şi frica adunate în el izbucniră în sfârşit. Îşi amintea că se înfuriase pe ea şi pe propria lui neputinţă de a pricepe ce se întâmpla. Ţipase la ea, plângându-se:

— De fiecare dată când mă gândesc la asta, devin din ce în ce mai nedumerit şi, cu cât devin mai nedumerit, cu atât îmi este mai greu să mă gândesc! Ce dracu' se petrece cu mine?

Avea nevoie de răspunsuri, dar femeia nu-l lămuri. În schimb, renunţă brusc la reproşurile ei şi încercă să-l calmeze. Îl făcu să se întindă pe pat şi apoi se culcă lângă el, spunându-i să se odihnească şi să-şi revină. În timp ce stăteau acolo, trei mingii de lumină, de mărimea celor de baschet, intrară brusc pe fereastră şi şuierară prin cameră. Atunci, se auzi o voce spunând:

— Trebuie s-o asculţi şi să crezi, nu eşti pregătit, ca şi când i-ar fi răspuns întrebărilor sale furioase. Luminile se mai rotiră un timp înainte să dispară pe fereastră şi James adormi în sfârşit.

Ascultând această poveste bizară, am putut înţelege de ce James se îndoise atâta timp de sănătatea lui mintală. Dacă ni s-ar fi întâmplat asemenea lucruri, am fi fost la fel de îngrijoraţi şi, totuşi, James trăise evenimente şi mai neobişnuite decât acesta pe parcursul vieţii.

Duminică, a doua zi, ciudăţeniile continuară, afectând-o de data aceasta pe Megan. După-amiază, se duse în curtea din faţă. Dincolo de ea se întindeau aproape cinci acri de pământ mărginiţi de o şosea şi o cale ferată.

— Am văzut o lumină stranie şi sclipitoare formându-se între pomi — zise ea. Era cu adevărat ciudată.

Apoi, a auzit un zgomot ascuţit şi a simţit un curent de aer rece, ca suflarea unei guri de ventilaţie care te surprinde într-o casă a surprizelor din parcul de distracţii — ne explică ea.

Curentul îi spori presiunea adrenalinei în sânge, dar agitaţia nu dură mult. Se simţi sleită de puteri şi fu cât pe ce să leşine.

James şi David au observat mişcările ei nesigure în timp ce încerca să se întoarcă spre casă şi au alergat s-o ajute.

— Părea complet ameţită — zise David — a trebuit s-o susţinem amândoi şi s-o ducem pe verandă.

Megan s-a prăbuşit pe canapea, incapabilă să vorbească sau să deschidă ochii timp de o jumătate de oră, iar apoi i-a dispărut senzaţia de epuizare şi şi-a revenit. Însă, după aceea, şi-a amintit prea puţine amănunte despre acest leşin, deşi reţinuse foarte clar lumina sclipitoare din copaci, curentul de aer şi faptul că-şi pierduse cunoştinţa pe câmp.

În noaptea următoare, bruma de linişte pe care o mai aveam a fost distrusă de o experienţă la care am încercat să mă gândesc ca la un vis. Stăteam întinsă alături de Casey când am simţit că tot patul începe să tremure. Încercând să mă mişc, am constatat că eram paralizată. Nu puteam nici măcar să vorbesc, dar, într-un fel, am reuşit să şoptesc o rugăciune, cerându-i Dumnezeului adevărului şi iubirii să gonească această forţă înspăimântătoare. Am repetat rugăciunea de câteva ori, până a dispărut paralizia. Dar patul se zguduia şi mai violent pe măsură ce-mi revenea puterea.

În cele din urmă, am reuşit să mă ridic şi să dau cu pumnii în pat, cerând cu voce tare ca forţa să dispară, şi atunci zguduiturile s-au întrerupt. Am încercat să-l trezesc pe Casey şi să-i spun ce se întâmplase, dar s-a întors adormit pe partea cealaltă, fără să-mi răspundă.

În momentul acela au apărut trei femei şi s-au apropiat de mine. M-au apucat delicat şi mi-au spus:

— Ai făcut exact ce trebuia. Ai trecut testul.

Următorul lucru de care-mi amintesc a fost că stăteam pe pat şi Casey a adormit lângă mine. Am încercat încă o dată să-l trezesc, dar a refuzat şi de data aceasta. Am înregistrat visul pe casetofon, fiindcă simţeam nevoia să-mi amintesc fiecare detaliu, iar apoi am stins lumina şi am adormit. Dar, când m-am trezit de dimineaţă, m-am simţit slăbită şi epuizată. Am fost abătută toată ziua, gata să izbucnesc în plîns, până când am sunat-o pe prietena mea Bonnie şi am invitat-o la mine.

În timp ce eram împreună, am primit un telefon de la George Andrews, un cercetător cu care lucra Barbara la o carte. Mi-a spus că fiica lui fusese rănită într-un accident de maşină lipsit de o cauză logică. Veştile astea m-au înspăimântat cu adevărat, pentru că acum trei zile nora Barbarei păţise ceva asemănător şi nici măcar ofiţerii de poliţie nu lămuriseră cauza. Cele două fete fuseseră rănite la gură. Eram speriată, mai ales că Barbara fusese prevenită recent de doi bărbaţi diferiţi — unul autoproclamat medium pe care nu-l băgase în seamă, şi celălalt, un om ale cărui preziceri ocazionale se dovediseră demne de încredere — să-şi întrerupă cercetările şi să nu dezvăluie ce a aflat de la oamenii care îi împărtăşeau experienţele lor. Aceasta însemna, bineînţeles, să nu contribuie la cartea lui George.

Fuseseră preveniţi, iar acum copiii lor aveau de suferit. Mă întrebam ce-o să urmeze, speriată la gândul că aceste fiinţe ar putea face rău oamenilor în mod voit şi speriată de ce aş fi putut atrage asupra propriei mele familii prin exploatarea acestui fenomen. Probabil că-mi intrase în cap ideea că cel mai bun lucru ar fi să ies imediat din această poveste cu OZN-uri: să nu mai citesc cărţi, reviste sau însemnări, să nu mai ascult benzi şi să nu mai iau legătura cu cei implicaţi în acest lucru. Nu mai simţisem niciodată asemenea spaimă. Îmi întuneca logica şi mă lăsa să acţionez instinctiv şi protector. Ne aflam într-o lume de coşmar, lipsiţi de ajutor.

Şi apoi, a telefonat James. Voia să-mi spună despre visul pe care-l avusese noaptea trecută, aceeaşi noapte în care simţisem patul tremurând.

În visul lui James, se făcea că era mic, în jur de trei ani, şi se afla într-un grup de alţi copii care ascultau o poveste spusă de o persoană mai în vârstă. Povestitorul arăta ca James, dar un James de douăzeci şi trei de ani, câţi ani avea acum, nu de trei. Când am auzit visul lui, l-am rugat să vină, ca să-l trec în jurnalul unde notam experienţele sale. Ceea ce urmează este relatarea visului.

A fost odată ca niciodată un prinţ tânăr — a început James. Prinţul acesta s-a uitat în jur la lumea lui şi a văzut că se întâmplau lucruri rele, iar el a vrut să oprească răul. Aşa că le-a spus prietenilor săi: „Probabil că există cineva care încurajează acest rău, aşa că o să plec să caut persoana cea rea. Când o s-o găsesc, o s-o fac să se oprească.

Aşa că a colindat peste tot, întâlnindu-se şi discutând cu cine putea, încercând să afle cine provoca lucrurile rele care se întâmplau. Dar, deşi căuta de ani de zile, nu reuşea să găsească persoana cea rea. Însă, în cele din urmă, a întâlnit un vrăjitor care i-a spus că motivul răului se afla sub ocean. Prinţul nu putea ajunge acolo, iar vrăjitorul n-avea cum să-l ajute.

Aşa că prinţul se întoarse în regatul său şi stătu acolo timp de un an. Dar, vedea că lucrurile rele nu încetaseră, ba dimpotrivă, se produceau şi mai des în lumea întreagă. În cele din urmă s-a hotărât să-şi reia căutarea şi să încerce să găsească răul. Colindă din nou lumea în căutarea omului cel rău, dar nu dădu de el. Şi prinţul întâlni din nou alt vrăjitor şi acesta reuşi să-i arate cum să ajungă sub ocean.

Prinţul a făcut aşa cum i-a spus vrăjitorul. Şi-a croit drum sub ocean şi a început să lupte împotriva cauzei răului. Între timp, în regatul său, prietenii prinţului aşteptau nerăbdători întoarcerea sa, dar prinţul rămase sub mare. După ce trecu o perioadă foarte lungă de timp, prietenii se îngrijorară cu adevărat şi hotărâră să coboare şi ei sub

ocean ca să-l caute în luptă pe prinţ. Aşa că reuşiră să pătrundă sub apă şi acolo îl găsiră pe prinţ. Se strânseră în jurul lui şi luptară împreună, iar răul fu învins până la urmă.

Morala acestei istorii este că ai nevoie de prieteni în bătălia împotriva răului. Un om nu poate învinge de unul singur, dar, împreună, forţele noastre pot fi destul de mari ca să triumfăm.

Mesajul mi-a mers direct la inimă. Acum o oră eram gata să fug neajutorată şi să mă ascund, dar iată un mesaj aducător de speranţă. Mă întebam dacă puteam lupta într-adevăr împotriva acestei situaţii îngrozitoare şi dacă o parte din răspuns îşi avea esenţa în uniunea cu prietenii noştri? Dar cum s-o facem? Cu ce fel de bătălie eram confruntaţi? Nu mai era o simplă întrebare referitoare la ce se întâmpla, ci ne interesa cum să oprim aceste evenimente.

CAPITOLUL 5

James şi cu mine nu eram singurii care „visasem" în noaptea aceea de duminică, 12 septembrie. Joia următoare, James mi-a telefonat să-mi spună ce aflase de la fratele său mai mic, Lucas, care fusese la fermă pe 12. Lucas petrecuse destul timp cu James, David şi ceilalţi prieteni de la fermă. Stătuse de multe ori până târziu seara să joace jocuri pe video. Dar, în noaptea de duminică, a avut o experienţă total diferită.

i-a spus lui James că a avut „un fel de vis", în timp ce era acasă la părinţii lui.

— A visat că se afla în camera de zi de la fermă, — mi-a relatat James — când au început să vină o mulţime de oameni la uşa din faţă, în jur de douăzeci sau treizeci. Au trecut pur şi simplu prin camera de zi şi bucătărie în dormitorul meu, iar de aici au ieşit pe uşa din spate şi s-au înapoiat în camera de zi.

— Lucas i-a numit la început „oameni", — continuă James —, dar apoi s-a gândit că nu erau reali, aşa că a început să-i denumească „lucruri".

— Ce altceva s-a mai întâmplat? — am întrebat eu.

— Păi — îmi explică James — i-a privit un timp şi apoi s-a înfuriat. A spus că nu voia să-i lase să mă deranjeze, aşa că i-a ameninţat. Lucas mi-a povestit că atunci când a lovit pe unul din ei, a ţipat, dar n-a ripostat, nici măcar când l-a trântit la pământ. Apoi, au luat-o la fugă şi el i-a urmărit. A prins pe unul şi l-a întors cu faţa la el. Dar lucrul l-a atacat prin intermediul minţii. Lucas a reacţionat la rândul lui, trântindu-i un pumn în faţă, până când creatura a început să ţipe.

— Apoi, Lucas s-a năpustit după cea de-a doua fiinţă şi a atacat-o în acelaşi fel, dar când s-a întors la fermă a văzut o creatură uriaşă, mult mai mare decât celelalte două. Fratele meu a prins-o şi a întrebat-o ce se întîmplă — a continuat James. Creatura nu i-a răspuns, aşa că Lucas i-a ameninţat că o să-i omoare pe toţi în bătaie dacă nu mă lăsau în pace. Atunci au plecat cu toţii.

Când James s-a oprit, l-am întrebat dacă i-a pomenit ceva lui Lucas despre propriile sale experienţe.

— Nu, niciodată — m-a asigurat el. Nu i-am spus absolut nimic. Tocmai de aceea sunt aşa de răvăşit de toată această întâmplare.

— L-ai întrebat cumva pe Lucas cum arată aceste fiinţe? — m-am interesat eu.

— Da — a răspuns el. Lucas mi-a explicat că încercau să se poarte ca nişte fiinţe umane, dar nu prea reuşeau. Purtau haine zdrenţuite şi semănau cu nişte provinciali în salopete vechi şi pălării.

Lucas a râs nervos de această descriere stranie, dar eu mi-am amintit imediat un lucru pe care-l auzisem de la un membru al grupului de studiu din oraş. Acest om a participat la prima noastră întîlnire cu grupul şi şi-a relatat propria sa experienţă cu extratereştrii. A spus că l-au deplasat „astral" în mijlocul nopţii, lângă un golf verzui din apropiere, unde a apărut o mică ambarcaţiune. Din ea au coborât câţiva humanoizi şi a remarcat ce surprins a fost să vadă că primul era îmbrăcat într-o cămaşă şi o salopetă zdrenţuită, cu pălărie de paie şi un fir de iarbă între dinţi în timp ce zâmbea.

— Era îmbrăcat exact ca un provincial — a precizat omul.

Iar acum, visul lui Lucas arătase astfel de creaturi la fermă. Ne-am întrebat ce fel de nebunie ne cuprinsese pe toţi, pentru că se pare că se întâmpla aproape zilnic câte o nouă experienţă unuia dintre noi. Însă James fusese cel mai afectat. După ce ţinuse atâţia ani în secret bizarele lui întâlniri cu extratereştrii, James se temuse că experienţele sale erau doar rezultatul unei minţi bolnave şi nu a rea-

lităţii. Acum avea în sfârşit oameni cu care putea vorbi, care îl înţelegeau, pentru că avuseseră propriile lor experienţe. Şi, după călătoria la St. Louis şi confirmarea acestei realităţi a extratereştrilor, nu se mai îndoia asupra integrităţii facultăţilor lui mintale. În schimb, acum, James voia să cunoască mai multe amănunte despre situaţia sa şi probabil că această dorinţă îl determinase să încerce proiecţia astrală. Cu câţiva ani înainte, James discutase despre călătoria astrală cu un mic grup de prieteni, într-o zi când se întâmplase să fiu şi eu prezentă. A spus că fusese capabil „să iasă" din corpul său în acest fel de mai mulţi ani, de când era adolescent, fără să ofere nici un fel de detalii, dar n-am luat în seamă acest subiect. Singura persoană cunoscută de mine care discutase vreodată despre călătoria astrală a fost fratele meu. Acum câţiva ani, susţinea că putea s-o facă, dar chiar şi atunci m-am gîndit că inventase mai mult ca sigur astfel de poveşti.

James mi-a spus că pe 14 septembrie încercase să se proiecteze astral, ca să verifice dacă mai putea s-o facă. Ultima oară când încercase, îi venise greu să se întoarcă în corpul lui, aşa că nu mai îndrăznise să repete experienţa.

— De data aceasta — spuse James — începeam să mă simt ca atunci când eram gata să mă eliberez din corpul meu, dar s-a întâmplat ceva. Ceva care m-a influenţat. Şi tot ce ştiu — a continuat el — este că mă aflam în această cameră întunecată, aşezat la o masă. Erau nişte blocuri de piatră negre sau cuburi şi dreptunghiuri şi trebuia să le mişc.

— De ce? — am întrebat eu. Cine te obliga să manevrezi cuburile?

— Nu ştiu — a recunoscut James. Mai erau şi alţii ca mine, dar nu-i vedeam de fapt. Camera era întunecată şi singura lumină venea de la o masă din spatele meu. Zăream doar braţele lor când se întindeau peste umărul meu, ca să aranjeze un bloc sau ceva. Braţele păreau destul de negre, dar nu sunt sigur.

— Şi cât timp a durat totul? — m-am interesat eu, dar James a clătinat din cap.

— Nu ştiu — a remarcat el. Era foarte ciudat. Telefonul suna în continuu.

— Vrei să spui telefonul din casă? — am întrebat eu.

— Da. Încercam să mă concentrez asupra blocurilor, să le aranjez corect şi apoi a început să sune telefonul. Continua să mă distragă, ca şi când m-aş fi aflat în două locuri deodată.

După un timp, n-a mai putut să se concentreze şi a fost dus înapoi, în cortul lui. Mi-a spus că experienţa a fost foarte tulburătoare şi că nu credea că va mai încerca proiecţia astrală, deoarece fiinţele puteau să-l manevreze în această stare.

A doua zi, joi, James a fost din nou victima unei întâmplări ciudate şi înspăimântătoare. David şi Megan plecaseră deja de la fermă în timpul nopţii, iar James stătea în living room şi îşi termina ţigara înainte să se ducă acasă la părinţii săi să se culce. Afară, cele două pisici au început să se poarte brusc foarte ciudat şi apoi câinii s-au pornit să latre parcă erau turbaţi în curtea din faţă. James a simţit instantaneu că întreaga fermă a început să clatine, aşa că s-a năpustit spre uşa din spate şi s-a urcat în maşină. În timp ce se îndepărta, spunea că vedea casa zguduindu-se.

Întreaga săptămână fusese atât de plină de incidente bizare asemănătoare, încât priveam cu oarecare teamă apropierea weekend-ului. Fred intenţiona să vină vineri, să urmărească un program TV despre OZN-uri şi să-l întâlnească pe James. Casey şi cu mine ştiam din povestirile lor că văzuseră amândoi humanoizi în timpul experienţelor lor şi li se spusese că ni se pregăteau noi corpuri. Aşa că ne întrebam ce-ar mai putea descoperi că aveau în comun.

În după-amiaza aceea de vineri, eram acasă şi citeam *Our Haunted Planet*[1], o carte de John A. Keel, care descria legăturile iniţiale ale lui Joseph Smith cu îngerii, ce

1. Planeta noastră bântuită (engl.) (*n.t.*)

îl conduseseră la farfuriile de aur, Cartea Mormonilor. Îmi amintea foarte mult de una din experienţele lui James. La St. Louis, pe deal, cu femeia, i se spusese că va trebui să localizeze ceva, o cutie, la o anumită dată în viitor. Lui Joseph Smith i se spusese de asemenea despre o cutie pe care va trebui s-o găsească în şase ani, în timp ce lui James i se precizase că sarcinile sale, inclusiv găsirea cutiei, vor fi îndeplinite în decurs de cinci ani.

În timp ce mă gândeam la aceste asemănări, a apărut deodata o sclipire luminoasă în living-room-ul meu. Era de un alb orbitor, ca şi când ar fi pătruns trăsnetul prin uşi. Mi-am ridicat privirile uimită, aşteptând să aud bubuitul tunetului, dar n-a urmat nimic. Am alergat afară şi m-am uitat pe cer care era senin şi strălucitor şi m-am întors în casă uluită. Era primul trăsnet mut pe care îl vedeam, dar s-a mai produs de câteva ori în următoarele luni fără să-i găsesc vreo explicaţie.

În seara aceea, ne-am întâlnit mai devreme ca să discutăm înainte de programul TV. Fred şi James au sosit în jur de ora 7 p.m., apoi au venit David şi Megan şi, în cele din urmă, a apărut şi Bonnie pentru o scurtă vizită. După ce a plecat, ne-am dus la fermă, să urmărim programul, un segment din fostul „Spectacol de noapte". Întregul program era dedicat diverselor subiecte despre OZN-uri, avându-i ca invitaţi pe: Whitley Strieber, William Moore şi Brian O'Leary, un fost astronaut. Din public făceau parte, de asemenea, mai mult de cincizeci de victime ale extratereştilor, iar realizatorul emisiunii i-a intervievat pe câţiva dintre ei.

Fiecare poveste era diferită, dar avea o bază comună. Era foarte ciudat să asculţi străini vorbind la televiziune despre aceste lucruri şi să te simţi atât de apropiat de istorisirile lor. Când una din victime a spus că a descoperit un semn în formă de triunghi pe corpul său, Fred a adăugat râzând că ar fi vrut să fi găsit şi el unul, ca şi când ar fi făcut totul să pară mai real. Dar simţeam cu toţii, chiar în acea clipă, că era foarte real şi devenea tot mai evident că mass-media dorea să facă cunoscute publicului aceste evenimente.

Ne-am întrebat de ce, după atâta mister şi după ce victimele răpitorilor fuseseră obligate să simuleze amnezia, se făcea totul public, aşa, deodată. Şi tot mai mulţi oameni descopereau că fuseseră contactaţi în trecut de extratereştrii. Câteodată, mă linişteam la gândul că oamenii fuseseră răpiţi de ani de zile fără să se producă un impact perceptibil asupra societăţii ca întreg, dar constatam acum că avea loc o schimbare calitativă. Din cercetările Barbarei, aflasem de peste două sute de cazuri în zona Tulsa, unde oameni obişnuiţi trecuseră prin experienţe extraordinare. Cărţile lui Budd Hopkins relatau despre şi mai multe victime în zona New York — Noua Anglie. Erau mai mult de cincizeci de oameni obişnuiţi printre participanţii la programul TV care susţineau că fuseseră răpiţi şi mai erau încă patru dintre noi, aflaţi în livingroom, care urmăream programul! Mi-am amintit ce i se spusese lui Casey în decembrie, că „era timpul să-şi amintească". Mă întrebam câţi alţi oameni primiseră de asemenea ordinul să-şi amintească şi despre ei.

După program, am discutat un timp despre astfel de lucruri, iar apoi ne-am despărţit. Fred s-a întors în apartamentul lui din oraş, David şi Megan au revenit în confortul apartamentului ei cu aer condiţionat de lângă campusul universitar, James a plecat acasă la părinţii lui, iar Casey şi cu mine ne-am dus la noi, să ne odihnim. A doua zi de dimineaţă, am dormit până târziu, aşa că de-abia ne trezisem când a sunat James să ne întrebe dacă putea veni să discute cu noi.

Când a ajuns, arăta groaznic, cu cearcăne sub ochii injectaţi. Se vedea cât este de epuizat.

— Ce este? — l-am întrebat noi imediat.

— S-a întâmplat ceva azi-noapte — a început el vizibil şocat. M-am dus acasă la părinţii mei şi m-am uitat la televizor până la 3 sau 3,30. Apoi, m-am culcat în camera surorii mele. Părinţii mei adormiseră deja, la fel şi Lucas.

— Aşa că m-am băgat şi eu în pat — a continuat el — şi, în următoarea secundă m-am trezit în picioare, lângă pat, gândindu-mă că eram atât de obosit încât nu-mi doream decât să dorm.

— Nu erai nedumerit? — am întrebat eu. Nu te-ai întrebat ce căutai acolo?

— Ba da — a răspuns el — dar eram epuizat. Voiam doar să mă întind şi aşa am făcut. Şi apoi s-a întâmplat din nou.

— Ce? — m-am interesat eu, simţind că nu mai înţelegeam nimic.

— M-am trezit din nou în picioare, lângă pat — mi-a explicat el — şi, de data aceasta, eram cu adevărat supărat. Dar eram prea obosit să fac ceva. Se pare că incidentul s-a repetat de nu ştiu câte ori.

— Şi atâta tot? — am întrebat eu.

— Nu ştiu — a recunoscut el — Odată, când m-am trezit, eram întins, dar nu ştiu dacă eram în patul meu. Totul părea foarte ciudat, dar apoi am crezut că mă aflam în sfârşit la orizontală, aşa că poate o să mă lase să dorm. Atât eram de obosit.

După un timp însă, James a spus că s-a trezit în pat, cu o extraterestră ciudată lângă el.

— Încerca să-mi stoarcă toate puterile — zise el clătinând din cap. Se urcase peste mine şi voia să mă facă să răspund — sexual. Dar am refuzat. Am împins-o şi am rugat-o să mă lase în pace. I-am spus că-mi era imposibil şi voiam doar să mă odihnesc.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? — a întrebat Casey.

— Presupun că, în cele din urmă, a renunţat. M-a lăsat şi a ieşit pe hol. Atunci am văzut că mai erau trei fiinţe acolo. Le auzeam vorbind cu ea, dar la început n-am înţeles ce spuneau. Şi apoi, deodată, parcă mi s-a întors o rotiţă şi am priceput tot.

— Despre ce discutau? — am întrebat eu.

— O întrebau pe femeie ce se întâmplase şi ea le-a spus că n-am vrut să cooperez.

— Cât timp a durat această conversaţie? — s-a interesat Casey.

— Nu ştiu — ne-a spus James. Eram complet epuizat şi bănuiesc că am adormit, pentru că este tot ce-mi amintesc.

— Cum arăta femeia? — am întrebat eu. Semăna cu celelalte fiinţe pe care le-ai văzut?

— Nu — zise el clătinând din cap. Era altfel, mai înaltă, dar camera era întunecată şi n-am putut distinge detalii. Dar era complet goală şi părea rece când m-a atins.

— Şi erai familiarizat cu grupul ei? — am insistat eu.

— Nu chiar — a spus el. Erau diferiţi, nu-i mai văzusem până atunci. Şi ştiţi ce m-a uimit? Erau o mulţime pe hol, chiar în casa părinţilor mei! Ca şi când nu le-ar fi păsat că ar putea să-i vadă cineva.

Şi noi eram la fel de uluiţi ca şi James şi ne întrebam cum se putea întâmpla aşa ceva fără ca cei din casă să-şi dea seama. Poate că am fi luat totul drept un coşmar, dacă James n-ar fi fost atât de trist şi epuizat.

— Mai este ceva — zise James ridicându-se.

Se întoarse, arătându-ne glezna.

— Azi-dimineaţă am descoperit aceste urme şi nu ştiu de unde provin.

Erau trei înţepături mari pe piele, în formă de triunghi echilateral. James nu ne spusese că mai avusese vreodată urme sau cicatrici pe corp şi era evident că incidentul îl tulburase foarte mult. Sosirea unui nou grup de extratereştri şi apariţia celor trei puncte nu puteau fi o simplă coincidenţă. Până acum fusesem singura dintre ei marcată cu un triunghi, dar aflasem cel puţin că era un semn lăsat de unul din grupurile de extratereştri.

Nu puteam face altceva pentru James decât să-l compătimim. Băiatul plecă după puţin timp. Casey şi cu mine am verificat imediat dacă aveam urme pe corp. Pe şoldul drept am descoperit un mic punct; la încheietură se vedea o picătură uscată de sânge; şi, apăruse o mică zgârietură însângerată chiar sub stern, la stânga. Am cercetat aşternuturile şi am descoperit un singur firicel de sânge pe partea mea de pat, corespunzând zgârieturii de pe piept. Şi Casey avea o rană roşiatică, puţin mai mare ca a mea, sub coasta stângă.Totuşi, nici unul din noi nu-şi amintea să se fi întâmplat ceva neobişnuit în timpul nopţii. Dacă nu ne-am fi uitat, n-am fi ştiut că avem aceste urme, până nu

ne-am fi făcut duş, pentru că la fel ca toate zgârieturile şi înţepăturile inexplicabile, nu erau dureroase.

Ne-am gândit imediat la Fred, aşa că l-am sunat şi l-am întrebat dacă observase vreo urmă neobişnuită pe corp.

— Nu ştiu — a spus el — nu m-am uitat, dar o s-o fac.

A pus receptorul jos timp de câteva minute şi, când a vorbit din nou am simţit agitaţia din vocea sa.

— Da, am şi eu urme nu glumă — ne-a spus el. Sunt vreo trei sau patru înţepături pe braţ şi pe picior. Unele sunt izolate, dar altele formează un triunghi.

Triunghiurile nu sunt întâmplătoare şi ceea ce se petrece pare să indice un model sau o legătură între noi, dar nu aveam idee încă ce înseamnă. Era ca o enigmă care-şi aşteaptă rezolvarea. Totuşi, punctele de reper erau efemere: numai înţepături, vânătăi, zgârieturi care par să nu provină de nicăieri, nu provoacă nici un fel de durere şi se vindecă remarcabil de repede. Fenomenul era atât de obscur, încât ne simţeam ca nişte copii cu ochii legaţi, jucându-ne de-a baba-oarba cu o pradă invizibilă.

Casey şi cu mine ne-am implicat atât de mult, încât lui îi venea greu să se concentreze la serviciu, iar mie îmi venea greu să mă concentrez în general. Am citit mai multe cărţi, am ţinut cu grijă un jurnal exact al evenimentelor din viaţa fiecăruia şi m-am gândit la toate lucrurile învăţate în ultimele luni. Erau cazuri clasice de OZN-uri prezentate în toate lucrările cu care ne familiarizasem: Mantell, Hill, Pascagoula, Moody, Coyne, Travis Walton. Şi existau explicaţiile sceptice standard, care se dădeau de ani de zile, şi care, la o examinare mai atentă, se dovedeau adesea soluţii imposibile.

Mai erau şi subiectele periferice: mutilări de vite şi urmele Omului Zăpezilor, asociate, de obicei, cu activitatea OZN-urilor. Nu ştiam nimic despre aceste lucruri din propria noastră experienţă, aşa că le-am catalogat drept „zvonuri". Până acum, aceste materiale au inclus deja relatări despre baze secrete americano-sovietice pe lună şi pe Marte; fiinţe blonde, născute în spaţiu, din Pleiade; aglo-

merarea de stele din constelaţia Taurului, cunoscută din povestirea ţăranului elveţian Billy Meier, căruia îi împărtăşiseră cunoştinţe cosmice pentru a ajuta la dezvoltarea noastră spirituală; declaraţii ale extratereştrilor din Confederaţia Galactică, referitoare la deplasarea axului de rotaţie a globului pământesc; şi bazele subterane secrete ale extratereştrilor în SUA, create în urma tratatelor ilegale ale guvernului cu liderii unor naţiuni de extratereştri, al căror scop final era să stăpânească în totalitate lumea noastră. Acestea erau lucruri despre care auzisem şi citisem, deloc asemănătoare cu propriile noastre experienţe misterioase.

Dar era un zvon, cel puţin mai uşor de verificat pentru noi, iar ceea ce am descoperit s-a dovedit uluitor. Se spune că alianţa dintre SUA şi extratereştri a fost un eşec. Prin urmare, obligat să facă faţă unei eminente confruntări de masă între extratereştri şi oameni, guvernul acţionează cu febrilitate în două direcţii. Pe de-o parte, depune un efort uriaş să creeze arme sofisticate, capabile să ne apere de tehnologia extraterestră. Aceste fiinţe promiseseră la început să ne furnizeze tehnologia lor avansată, dar s-au răzgândit.

Pe de altă parte, vor să educe rapid publicul, prin mass-media, în legătură cu venirea extratereştrilor. În aparenţă, se spune că extratereştrii care se află aici acum sunt doar pionierii unui grup mult mai mare şi că sosirea acestui grup se aşteaptă în următorii patru ani. Guvernul vrea să evite izbucnirea unei panici generale, pregătindu-ne prin reclame şi programe de divertisment pentru întâlnirea noastră cu extratereştrii.

Gândindu-ne la ultimii doi ani, am început să ne dăm seama că a fost într-adevăr o explozie în materie de OZN-uri. Imaginile din Gulf Breeze au fost prezentate pe larg la televizor, cartea lui Strieber a devenit un best-seller, la fel ca şi relatările lui Hopkins despre experienţele întreprinse de extratereştrii. Cercetătorii în domeniul răpirilor ciudate şi victimele straniilor răpiri fuseseră intervievaţi în toate spectacolele, precum şi în câteva programe de largă audienţă: Oprah Winfrey, Phil Donahue, Gary Collins, chiar

şi Morton Downey Jr. i-au prezentat publicului pe Budd Hopkins, Whitley Strieber, Bruce Maccabbee, Stanton Friedman şi mulţi alţi cercetători. „Mistere nerezolvate" au rezervat aproape jumătate de emisiune fenomenelor de răpire, iar „Spectacolul de Noapte" al lui Ross Shaffer le-a dedicat o oră întreagă. În iulie s-a transmis chiar un film de o oră intitulat „De ce oare", care, în mod ciudat, avea drept subiect o bază secretă americano-extraterestră, la care un tânăr agent extraterestru pregătea o invazie în lumea uluitoare, iraţională a fiinţelor umane.

Apoi, au urmat alte filme despre extratereştri, ca să nu mai pomenim de poveştile clasice din deceniile trecute, când se spune că guvernul manifesta mai multă bunăvoinţă faţă de extratereştri şi dorea să-i privim cu afecţiune. Când s-a produs dezacordul — o explozie la o bază subterană, unde oamenii au păţit-o cel mai rău — guvernul şi-a schimbat atitudinea şi ni s-au prezentat extratereştrii rău-voitori, sub formă de reptile, în miniserialele „V". Iar acum aveam un nou serial, „Războiul lumilor", pe care-l urmăream nerăbdători, săptămânal. În fiecare episod am văzut fapte sau detalii pe care le ştiam din cazuri reale, amestecate cu aspecte mai inventive, de spectacol şi, în timp ce priveam, simţeam că se depune un efort voit în scopul de a obişnui publicul măcar cu o parte din adevăr.

Am citit proiecte de filme cu subiecte S.F., cum ar fi *Alien Nation* (*Naţiunea extraterestră*) şi *They Live* (*Ei trăiesc*). Se vorbea şi despre un spectacol TV deosebit numit „OZN-uri deghizate", fără să se cunoască prea multe detalii. Nu-mi aminteam să se mai manifestat vreodată atâta interes pentru OZN-uri şi, la fel ca restul grupului nostru, mă întrebam dacă încercau într-adevăr să ne pregătească pentru o invazie. Părea de necrezut, dar mai aveam încă un motiv să fiu surprinsă de acest zvon. Ne-am amintit că femeia interdimensională îi spusese lui James că peste cinci ani va avea de îndeplinit o sarcină importantă şi că vom fi implicaţi cu toţii. Şi, i se mai precizase că eram îndreptăţiţi să ne temem de extratereştrii cenuşii, cărora nu le păsa de fericirea şi dorinţele noastre.

Continuau să ne apară urme ciudate pe corp şi ne întrebam cine sau ce le cauza. Nici Casey şi nici eu nu sesizam că s-ar petrece ceva în timpul nopţii, totuşi, ne cercetam trupurile dimineaţa şi seara, constatând adesea semne noi. Stressul şi neliniştea s-au amplificat un timp şi m-am gândit că ar fi bine să apelăm la un terapeut. Dacă mi se întâmplau într-adevăr lucruri de care nu-mi aminteam, atunci regresia hipnotică ne-ar ajuta să le descoperim. Totuşi, nici unul din noi n-aveam nevoie de o terapie tradiţională — făceam faţă cerinţelor impuse de societate — şi nu doream să devenim pacienţi. Aşa că, am luat legătura cu diverşi consilieri specializaţi în astfel de probleme, listaţi în cartea de telefon şi am găsit în cele din urmă unul care a fost de acord să mă vadă.

Ne-am întâlnit în biroul lui şi m-a impresionat în mod plăcut. Era consilier şi îşi termina studiile la universitatea din localitate. I-am explicat cât mai calm posibil fenomenele de răpire şi necesitatea unui hipnoterapeut voluntar, care să lucreze cu victimele răpirilor, strict confidenţial. Răspunsul său a dovedit că era un om cu vederi largi şi, cu toate că nu era familiarizat cu OZN-urile din câte a recunoscut, a spus că ar fi bucuros şi interesat să lucreze cu respectivii oameni. Dar, la vremea aceea, nici unul din grupul nostru nu era confruntat cu o situaţie concretă.

De fapt, în afară de câte o vânătaie şi o înţepătură la câteve zile, singurul eveniment neobişnuit fusese o conversaţie dintre Megan şi sergentul ROTC din campus. Ca studentă în anul întâi, Megan optase pentru programul Ofiţerilor din Forţele Aeriene şi fusese repartizată la un detaşament local. Deşi intenţiona să renunţe la program, — ceea ce a şi făcut, pe motive medicale — sergentul a insistat ca Megan să-şi planifice tema de cercetare la care dorea să lucreze după absolvire. Deoarece studia fizica, sergentul a presupus că va fi interesată să activeze în Cercetare şi Dezvoltare. Dar Megan a optat pentru Meteorologie, sperând că aşa va fi mai aproape de casă.

Când sergentul a văzut opţiunea ei, a încercat s-o facă să se răzgândească.

— Nu cred că vrei să lucrezi în domeniul Meteorologiei. Ştiu că te-ar interesa Cercetarea şi Dezvoltarea. În felul acesta ai afla adevărul despre OZN-uri şi extratereştri. Poate vei avea chiar ocazia să-i testezi şi să-i studiezi.

Împietrită de aceste vorbe, Megan a fost incapabilă să răspundă. Nu spusese nimănui în afara micului nostru grup despre activitatea OZN-urilor experimentată de noi şi o înspăimânta că o persoană oficială din Forţele Aeriene abordase atât de deschis acest subiect. Am încercat s-o asigurăm că nu fusese decât o simplă coincidenţă, deşi nu gândeam aşa. Atunci de ce sergentul vorbise despre interesul Forţelor Aeriene în OZN-uri şi extratereştri? A fost un test pentru Megan sau au vrut să ne atenţioneze că ştiau totul despre noi? De câteva ori, telefoanele noastre se comportaseră ciudat şi, după ce fuseserăm urmăriţi de două ori în timpul verii, ne întrebam pe cine interesam oare şi de ce.

Spre sfârşitul lui septembrie, s-au întâmplat şi alte lucruri ciudate. M-am simţit de două ori răpusă de epuizare, fără să aibă nici o legătură cu sănătatea mea, iar într-o dimineaţă m-am trezit cu o durere în umărul, braţul şi încheietura stângă, ca şi când m-aş fi luptat toată noaptea, dar senzaţia a dispărut până seara. Pe 29, Casey s-a trezit cu o tăietură lungă, însângerată, pe fluierul piciorului drept. Era evident că ar fi trebuit să observe o asemenea rană şi ar fi trebuit să-l doară, dar Casey nu se lovise cu o zi înainte, iar tăietura nu-l durea când o descoperise. Am verificat dacă nu erau pete de sânge, dar n-am găsit nimic. Şi uite aşa am rămas cu încă o rană inexplicabilă.

Nici unul din aceste lucruri nu erau destul de grave să necesite intervenţia unui medic. Şi, afară de asta, ce am fi putut spune dacă ne-am fi dus la doctor?

— Uitaţi-vă la zgârietura aceasta, domnule doctor, sau la înţepătură — puteţi să-mi explicaţi de unde provine?

Fără durere sau infecţie, fără nici o traumă serioasă, ce ar fi putut face un medic?

Octombrie 1988

Peste două zile, pe întâi octombrie, Casey s-a trezit de dimineaţă cu încă o cicatrice în formă de triunghi deasupra zgârieturii de pe fluierul piciorului. Arăta ca şi când în zona aceea i s-ar fi tăiat pielea în formă de triunghi, iar rana începuse deja să se vindece. Verificatul corpurilor devenise un ritual zilnic, dar parcă acum, în afară de rănile triunghiulare ale lui Fred şi James, Casey şi cu mine eram singurii marcaţi. Dar această situaţie s-a schimbat pe 3 octombrie, când David a venit să ne arate o înţepătură pe care tocmai o descoperise. Era una singură, în vena braţului drept, ca şi când i se luase sânge.

În clipa aceea, spaimele mele s-au transformat în mânie. Voiam să-mi protejez fiul, voiam să ne protejăm cu toţii de forţa care invada vieţile noastre şi se folosea de trupurile noastre fără să ne ceară voie sau să ne anunţe, dar mă simţeam neajutorată şi furioasă. N-aveam la cine să mă duc ca să mă scape de această spaimă sau să-mi ofere măcar nişte răspunsuri. Ştiam de la puţinii oameni cu care discutasem că subiectele despre OZN-uri şi extratereştri nu erau bine primite. Nici proprii mei părinţi nu credeau nimic din ce ni se întâmplase.

Şi ce am fi putut să spunem oamenilor? Că văzuserăm un OZN, că ne trezeam cu urme ciudate pe corp, că se petreceau lucruri imposibile în casele noastre? Era mai uşor, aşa cum fusese la început, să-i evităm pe prietenii noştri decât să le povestim despre situaţia noastră. Singurii oameni care puteau să ne creadă erau cei care suferiseră experienţe asemănătoare. Echilibrul nostru emoţional depindea de ajutorul lor, dar, în afară de compasiune, n-aveam ce să ne oferim unii altora.

CAPITOLUL 6

Zgârieturile, vânătăile şi înţepăturile ca de ac sunt enervante. Însă ca dovadă a legăturii cu extratereştrii sunt nefolositoare, pentru că nu păstram amintirea unui eveniment pe care să-l asociem cu ele. Eram singurii care ştiam exact că o vânătaie sau o zgârietură nu apăruseră pe corpul nostru cu o seară înainte şi că nu erau rezultatul unei neglijenţe din timpul zilei. Ne verificam corpurile permanent şi căutam să ne amintim de umflături sau zgârieturi cunoscute din lecturile noastre. Totuşi, urmele apăreau întâmplător în unele dimineţi, după nopţi în aparenţă liniştite.

Ne-am întrebat mai mult decât o dată dacă nu cumva ne răneam noi înşine în somn, dar dovezile nu se potriveau. Câteodată, găseam răni pe corp fără să fie sânge pe cearşaf, altădată era o mulţime de sânge pe aşternuturi, deşi nu găseam nici o tăietură sau zgârietură proaspătă pe corp. Şi odată, după ce adormisem doar de câteva ore, studiind până târziu în noapte, David s-a trezit cu sânge uscat în ureche. După ce s-a spălat, a dat şi de sânge proaspăt. Dar nu se vedea nici urmă de zgârietură sau altă leziune şi nu-şi amintea nimic neobişnuit.

Cât despre James, trăise întâmplări şi mai ciudate, la fermă. Rămânea adesea singur acolo, noaptea, iar casa fusese bântuită toată toamna de o activitate bizară. Canapeaua se cutremurase, toată casa se clătinase o dată violent, iar luminile nu se aprindeau întotdeauna.

— Noaptea trecută eram în living room — ne-a spus James — şi când m-am ridicat să iau ceva de băut din bucătărie am văzut o lumină în dormitorul meu. M-am întors acolo, constatând că toate lămpile erau aprinse, aşa că le-am stins. Puţin mai târziu, după ce intrasem în bu-

cătărie, am observat că luminile din dormitor se aprinseseră din nou. Le-am stins din nou, dar n-a fost pentru ultima dată. S-a întâmplat de patru ori!

— Mai era cineva în casă? — am întrebat eu.

— Nu — a insistat el. Şi ultima oară, în timp ce mă întorceam în bucătărie, după ce stinsesem luminile din dormitor, am auzit un zgomot afară în parcare. Am aprins becul din verandă şi m-am uitat, dar n-am văzut nimic. Şi pot să jur că am stins lumina când am plecat. Dar, m-am întors şi becul din verandă ardea!

— Apoi, — a continuat el —, când am intrat mai târziu în baie să schimb o garnitură, am auzit un sunet metalic. M-am uitat în jur şi am observat că se mişca foraibărul! S-a închis de unul singur!

— Şi ce-ai făcut? — l-am întrebat eu, gândindu-mă cum m-aş fi simţit dacă mi s-ar fi întâmplat mie aşa ceva.

— Am rămas acolo — a spus el. Vreau să spun că nu puteam să mă mişc. Eram speriat de moarte. Am crezut că mai este ceva acolo, cu mine. Apoi m-am gândit: „ar fi bine să ies". Aşa că m-am forţat să descui uşa. Şi am ieşit imediat, după care m-am dus acasă la ai mei, să mă culc.

— Mai stai şi acum la ei? — m-am interesat eu.

— Nu, dar am stat câteva zile — a răspuns el — şi mi s-a părut ciudat când m-am întors la fermă. De două sau trei ori în zilele sau mai bine zis în nopţile următoare, am continuat să aud vocea aceea. Spunea că „ei" erau fericiţi că m-am întors să mă poată ajuta.

— Şi au apărut? — m-am interesat eu.

— Nu, — a recunoscut el —, dar odată am auzit vocea acestei fete, strigând că avea necazuri. Am ieşit afară, să văd ce se petrece, dar n-am dat de nimeni.

James suferea de luni de zile de astfel de întâmplări, aşa că nu era de mirare că până în octombrie cedase nervos. Îi venea încă greu să discute despre experienţele sale, deşi venea de obicei să ne spună când se întâmpla ceva. Existau multe părţi ale evenimentelor de care nu-şi amintea şi a recunoscut că nu ne descrisese toate detaliile experienţelor sale. Avea douăzeci şi trei de ani şi era

stăpân pe propria-i persoană, dar ne-am gândit că ar fi trebuit să discute cel puţin cu părinţii săi. Ştiau că se întâmpla ceva cu el şi doreau foarte mult să-şi ajute fiul, indiferent de problema cu care se confrunta.

Dar James insista categoric să păstrăm secretul. Prin urmare, sperând că era suficient pentru el că vorbea cu noi, i-am respectat dorinţele şi am încercat să păstrăm o legătură cât mai strânsă. Mai târziu, în octombrie, am aranjat să participăm la o întrunire MUFON pentru a o asculta pe scriitoarea şi ziarista Linda M. Howe vorbind despre mutilarea vitelor, iar James şi-a exprimat dorinţa să ne însoţească. În primul rând, speram s-o vedem din nou pe femeia care semăna cu fiinţa interdimensională — vizitatoarea nepoftită de la fermă. Dar când am ajuns la întrunire, James nu era acolo. După discurs, l-am sunat să văd ce se întâmplase. Părea foarte şocat, aşa că, în noaptea aceea, când am ajuns târziu în oraş, ne-am dus direct la fermă.

James era epuizat şi mult mai speriat decât după celelalte experienţe. Ne-a spus pe un ton repezit că se răzgândise în legătură cu vizita în Oklahoma. Nu mai voia să lucreze cu Barbara, pentru că pur şi simplu nu era pregătit. În ultimele două nopţi, avusese coşmaruri îngrozitoare şi străfulgerări de memorie care-l înspăimântaseră. Cea mai cumplită din toate era următoarea: se văzuse copil fiind, ţinţuit la zid, privind extratereştrii care disecau o fiinţă umană pe o masă. Omul urla în agonie în timp ce tăiau bucăţi din el, dar se opriră momentan. Atunci, bărbatul torturat şi-a săltat capul, s-a uitat la James şi i-a spus:

— Nu-ţi fă griji pentru mine, — a spus el —, am să mor, nu mai este nimic de făcut. Dar tu n-o să mori încă.

În schimb, a spus el, James va trebui într-o zi să se lupte cu aceste fiinţe, dar asta a fost tot ce am aflat de la James.

Şi, i se arătaseră imagini ale celor două pisici de la fermă, mutilate în curte şi primise un avertisment care-i amintea de vorbele femeii din St. Louis: Cenuşii vin pe pământ încercând să oprească evoluţia noastră şi să ne

dea înapoi; ne consideră un fel de insecte. Planeta lor mamă a fost distrusă într-un moment de criză din trecut şi nu vor să supravieţuim crizei prezente din propria noastră lume. Şi-a amintit, de asemenea, că femeia spera că grupul ei va precipita criza în aşa fel încât să ne ajute să supravieţuim. Indiferent cum stăteau lucrurile, criza părea inevitabilă şi James se simţea înspăimântat şi deprimat.

Eram îngrijoraţi de starea lui de spirit şi, în cele din urmă, l-am convins să ne lase să spunem părinţilor lui câte ceva doar din propriile noastre experienţe. Astfel, o dată ce gheaţa era spartă, speram că James va avea destul curaj să le prezinte apoi propria lui poveste. Prin urmare, i-am invitat pe părinţii lui şi le-am împărtăşit treptat prin ce treceam. Spre uşurarea şi surprinderea noastră, s-au arătat înclinaţi mai mult să ne creadă decât să pună la îndoială onestitatea noastră. De fapt, în timp ce discutam despre experienţele noastre neobişnuite cu mama lui James, Sandy (pseudonim) şi-a amintit de un episod din copilărie, care avea toate caracteristicile unui episod de răpire misterioasă.

Însă, înainte să ne despărţim, Sandy a început să pună întrebări care-l aveau în vedere pe James, prin prisma experienţelor lui David. Dar noi n-am putut să-i spunem decât că ar trebui să discute cu James. În ciuda orei foarte înaintate, părinţii lui James s-au dus la fermă şi i-au oferit ajutorul lor, îndemnându-l să stea de vorbă cu ei a doua zi. Băiatul a fost surprins de reacţia lor, dar acum, când dăduse cărţile pe faţă, recunoştea că îşi uşurase existenţa.

La sfârşitul lui octombrie, ne-am pregătit pentru şotiile caracteristice sărbătorii de Halloween: farfurii cu bomboane şi decoraţii fantomatice la uşă. O dată sau de două ori, am glumit despre fantomele adevărate din vieţile noastre, dar seara a fost lipsită de evenimente deosebite. Însă noaptea a fost se pare mult mai activă, şi la noi acasă, şi la fermă. Când ne-am trezit a doua zi de dimineaţă, am descoperit trei înţepături roşii pe gât. Formau un mic triunghi pe vena mea jugulară. Dar, ca de obicei, nu-mi aminteam nimic din timpul nopţii.

Noiembrie 1988

Mai târziu în ziua aceea, pe 1 noiembrie, David ne-a relatat o poveste ciudată, tot din noaptea trecută. El şi Megan fuseseră singuri la fermă când s-au dus la culcare în jur de 10,30 p.m. Şi apoi, puţin după ora 2 a.m. s-au trezit cu durere de cap.

— Aşa că — a spus el — m-am dat jos din pat şi am ieşit din cameră. Am luat un pahar de apă din bucătărie şi apoi m-am dus în baie să caut o aspirină. James adormise de mult. De aceea, n-am înţeles de ce erau aprinse luminile.

— Ce vrei să spui? — l-am întrerupt eu. La James mai era încă lumina aprinsă?

— Nu — mi-a explicat David — toate luminile din casă erau aprinse, cu excepţia celei din dormitorul meu. Iar radioul se auzea în living room.

— James a mai lăsat vreodată totul în funcţiune? — l-am întrebat eu.

— Nu, închide întotdeauna şi luminile şi aparatele — mi-a răspuns David. M-am gândit că trebuie să fi fost cu adevărat epuizat ca să dovedească atâta neglijenţă. Dar, a doua zi de dimineaţă, James mi-a spus că a deconectat totul, ca de obicei. A jurat că n-a lăsat radioul şi luminile aprinse.

După aceea, David s-a trezit din nou, mai târziu, simţind că trupul îi oscilează violent, ca şi când trupul lui ar fi fost gata să explodeze sau să se dezintegreze în particulele sale componente.

— Era groaznic, — mi-a explicat el —, ca şi când dacă senzaţia ar mai fi continuat, cred că m-aş fi făcut praf. Tocmai mă pregăteam să urlu — atâta eram de disperat — dar senzaţia s-a oprit brusc.

— Cred că m-am întors şi i-am spus ceva lui Megan — a continuat el — ceva de genul „este O.K., s-a oprit".

— Era trează? — am întrebat eu. Ştia ce se petrece?

— Cred că nici nu s-a mişcat măcar — a răspuns el. După aceea am adormit. Cel puţin, cred că am aţipit un timp.

Avea impresia că s-a trezit din nou, deşi nu şi-a deschis ochii şi nici nu-şi dădea seama unde se afla. Apoi, fără să vrea, a început să vadă sau să-şi amintească de faptul că a văzut o scenă în care două imagini separate se suprapuneau una peste cealaltă, ca două diapozitive diferite, proiectate în acelaşi timp.

— O scenă înfăţişa un deşert în mijlocul unei uriaşe furtuni de nisip — ne-a descris el. Lumea întreagă era un deşert şi puteam deosebi cerul de pământ numai fiindcă cerul era de un cafeniu mai deschis. A doua scenă — a continuat el — reprezenta o zonă exterioară, noaptea. Era întuneric beznă. Dar zăream ceva în faţa mea. Semăna cu un trunchi de copac înalt de cinci metri sau o coloană neregulată şi era acoperit cu o olană groasă, maro închis.

— Ce era? — am întrebat eu.

— Nu ştiu — mi-a spus el — vedeam un fel de accesorii lângă vârful coloanei, dar nu-mi dădeam seama ce este.

Pe parcursul acestei nopţi ciudate, David s-a simţit ca şi când n-ar mai fi dormit deloc după ce se trezise a doua oară. Totuşi, nu-şi amintea să fi făcut sau să fi văzut ceva în jurul lui în acel timp. Când s-a luminat de ziuă, s-a trezit epuizat, la fel ca şi Megan. Au fost amândoi obosiţi în ziua aceea. Când am discutat incidentul, David a spus că singura dată când a simţit ceva similar a fost în vară. În noaptea aceea avea o senzaţie de presiune explozivă în cap. Atunci, se temuse că va fi scos într-un fel din corpul său.

O ciudată corelaţie cu experienţa trăită de David s-a produs peste un an şi, întrucât asemănarea a fost atât de uimitoare, cred că merită s-o menţionăm aici. După lucrări încununate de succes referitoare la propriile sale experienţe cu extratereştrii, Whitley Strieber a publicat în 1989 romanul *Majestic*, pe care l-a descris drept „o operă de ficţiune bazată pe fapte reale". În timp ce citeam această carte, am fost şocată să descopăr o scenă asemănătoare

cu cele două povestite de David. Capitolul 26 din *Majestic* descrie o experienţă într-un deşert, care se potriveşte cu descrierea lui David referitoare la „cerul maroniu". Pe măsură ce se deplasa în această atmosferă, personajul fictiv ne spunea apoi că se află într-un loc unde este noapte şi, în timp ce citisem cuvintele acelea, mă cuprinsese neliniştea.

— Părea să fie o pădure cu copaci supli în jurul meu — spune personajul. Mi-a trebuit ceva timp să înţeleg că mă uitam la o mulţime de picioare lungi şi negre. Am avut nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu ţip. Mă aflam, se pare, sub o insectă gigantică, poate un păianjen. Zăngănitul a început din nou. Vedeam părţi ascuţite din gura insectei. Sărind şi răsucindu-mă, m-am întors să evit picioarele şi am luat-o la fugă să scap de această creatură.

Am închis cartea, incapabilă să citesc mai departe. Fiului meu i se arătase o lume maro, cu un cer maro şi apoi se trezise uitându-se la acele coloane întunecate, acoperite de blană, care n-aveau nici o legătură cu realitatea cunoscută de el. Oare era o simplă coincidenţă că Strieber inclusese astfel de scene în romanul său? Mă întrebam dacă inventase imaginile sau proveneau din amintirile cuiva? Şi ce semnificaţie aveau pentru fiul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

Era un început de rău augur pentru luna noiembrie şi mă gândeam cu disperare că fenomenul nu va înceta niciodată. A doua seară, după ce ne-am dus la culcare, a sunat telefonul exact la miezul nopţii. Am ridicat receptorul şi am spus „alo", aşteptând să aud un răspuns. La început, nu s-a distins nimic decât un îndepărtat sunet static şi apoi, o voce bizară a spus:

— Hal-loo.

Surprinsă, am repetat pur şi simplu:

— Alo?

A urmat încă o pauză şi apoi am auzit din nou:

— Hal-loo.

Vocea era atât de ciudată, încât m-a speriat. Am ascultat liniştită, dar n-a mai urmat nimic. Am închis şi m-am întins în pat neliniştită, întrebându-mă cine fusese la celălalt capăt al firului. Vocea se întipărise în mintea mea, dar n-am putut recunoaşte accentul şi n-am putut reproduce sunetul acela „Hal-loo" când am încercat să-i explic lui Casey.

A doua zi, pe trei noiembrie, telefonul a sunat din nou înainte de prânz şi când am ridicat receptorul nu era nimeni. De fapt, nu se auzea absolut nici un sunet, nici un zgomot de fond. Era o linişte absolută. Dar, temându-mă că s-ar putea să aud vocea ciudată din noaptea trecută, n-am vrut să ascult, însă nici nu-mi venea să închid. Am pus receptorul pe dulap şi m-am îndepărtat gândindu-mă ce să fac. Peste un minut şi ceva când m-am întors să închid, am auzit o voce înregistrată, care repeta:

— Vă rugăm să închideţi şi să formaţi din nou. Nu putem să vă facem legătura, chiar dacă aţi format numărul.

Dar, bineînţeles, nu eu formasem numărul.

Mai târziu, în aceeaşi zi, am auzit un zvon alarmant, care se răspândea rapid, cu viteza unui virus contagios, în comunitatea OZN-iştilor. Astfel de zvonuri se întâlneau din abundenţă în această comunitate. Se spunea că un purtător de cuvânt îi mărturisise unui membru MUFON că Forţele Aeriene erau profund îngrijorate de apariţia unui mare obiect neidentificat în spaţiu, care se îndrepta spre pământ. Când ceilalţi încercaseră să depisteze sursa acestui zvon, ajunseseră la un fost ofiţer din Forţele Aeriene, care ţinuse legătura cu prietenii săi aflaţi încă în serviciu. Aceştia îi spuseseră că obiectul emitea o mare cantitate de radiaţii şi urma o traiectorie neobişnuită, care părea să demonstreze că era comandat de nişte fiinţe inteligente. Se mai zvonea, de asemenea, că se temeau că obiectul ar putea fi un fel de bază artificială şi că ar putea avea legătură cu prezenta accelerare a activităţii extratereştrilor, aceeaşi activitate care afecta şi familia mea. Existau, de asemenea, speculaţii potrivit cărora, cei care manevrau obiectul ar fi implicaţi într-un fel de conflict, că

obiectul ar putea fi o staţie de luptă şi că ei s-ar pregăti să folosească pământul drept câmp de bătălie în respectivul conflict.

Nu-i de mirare că ne simţeam adesea un fel de personaje aruncate fără voie într-un film S.F. Revelaţiile lui Casey în legătură cu experienţele sale din trecut fuseseră deosebit de şocante şi mai erau şi oribilele poveşti ale lui John Lear — acordurile guvernului cu extratereştrii, instalaţiile subterane cu părţi din corpul omenesc şi creşe prenatale pentru fetusuri furate. Iar acum apăruseră zvonuri despre staţii de luptă extraterestre în drum spre pământ. Acum un an, aş fi râs de oricine ar fi fost atât de prost să ia în serios astfel de lucruri, dar acum ascultam interesată. Şi mă întrebam cum am putea distinge zvonurile de fapte.

Încercând să-mi stăpânesc furia, teama şi dezorientarea care însoţeau acum fiecare nouă etapă a acestui fenomen, mi-am spus:

— Este posibil ca extratereştrii să mintă la fel ca oamenii.

Constatasem din propriile mele cercetări că celor răpiţi li se spuseseră lucruri diferite, dar nu toate informaţiile puteau fi luate drept bune. Existau prea multe contradicţii.

— Da, unii oameni minţeau, dar nu toţi — îmi şoptea o altă parte a minţii mele — deci, asta înseamna că unii extratereştrii spun adevărul?

Era important să aflu care oameni — şi care extratereştrii — erau persoane de încredere, dar era imposibil.

Am clasat informaţia referitoare la staţia de luptă la capitolul „zvonuri", undeva în mintea mea, dar m-a tulburat probabil mai mult decât mi-am dat seama. În noaptea aceea, sau mai degrabă în primele ore ale dimineţii, m-am trezit dintr-un vis înspăimântător în care se făcea că venise „Noaptea Luminilor". Aşa numisem noi zvonul despre sosirea în masă a extratereştrilor pe pământ, luând titlul din povestirea altei victime, care-i fusese relatată de un extraterestru humanoid auriu.

În visul meu am văzut mii de nave spaţiale coborând pe pământ, dar când m-am trezit nu-mi aminteam decât

de o zăpăceală generală, în timp ce familia mea şi cu mine încercam să găsim o cale de supravieţuire. Visul m-a zguduit şi m-a înspăimântat, iar în următoarele două zile, am fost preocupată de dorinţa de a lua legătura cu extratereştrii. Indiferent cât de înspăimântătoare ar putea fi o confruntare conştientă cu ei, căutam cu disperare mai multe informaţii, aşa că, îi chemam în gând să vină.

În noaptea de 5 noiembrie, Casey şi cu mine ne-am dus destul de târziu la culcare, cam după miezul nopţii, şi am adormit imediat. Dar m-au deşteptat nişte zgomote — trei clinchete metalice — şi am aprins veioza. M-am uitat în jur agitată, simţind cum mi se accelerează presiunea adrenalinei în corp.

— Ai auzit asta? — l-am întrebat pe Casey care se ridicase în pat cu ochii larg deschişi.

Soţul meu a încuviinţat din cap. M-am uitat la ceas şi am văzut că era 3,03 a.m.

— Da, a fost ca un clinchet — a spus el. Ai văzut ceva?

— Nu — am răspus eu — dar nu putem să ne culcăm la loc, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ceva a produs zgomotul acela şi vreau să aflu ce anume.

Casey s-a ridicat şi a cercetat atent dormitorul, dar n-a descoperit nimic neobişnuit. Sunetul venise din dreptul meu, cam la treizeci de centimetri de capul meu, dar am căutat în toată casa. Apoi, am aprins luminile de afară şi ne-am uitat pe fereastră, totul părea normal.

— Poate, dacă o să închidem luminile şi o să ne băgăm în pat — am spus eu când ne-am întors în dormitor — o să auzim din nou zgomotul şi o să ne dăm seama de unde vine.

Casey fu de acord şi ne-am întins cu faţa în sus, sub aşternuturi. Şi cum zgomotul venise din partea mea, am schimbat locul cu Casey, ca să fie mai aproape, în caz că se întâmpla din nou. A închis lumina şi am remarcat că acum era 3,09.

Casey m-a luat de mână şi m-a ţinut strâns în timp ce stăteam acolo. Inima îmi bătea tare şi ţineam ochii deschişi să surprindem orice mişcare sau sunet. La început,

n-a fost nimic, dar după un minut şi ceva am auzit un uruit îndepărtat. Calea ferată se află la câteva blocuri de casa noastră, iar Casey a spus că trecuse probabil un tren. Am aşteptat să distingem şuieratul familiar, dar nu s-a auzit nimic, deşi uruitul a continuat.

Peste patru sau cinci minute m-am întors spre Casey şi am spus:

— N-are nici un rost. Sunetul nu s-a întors, aşa că ar fi bine să încercăm să adormim din nou. Ce altceva am putea face?

— Bine — m-a aprobat el, dându-mi drumul la mână pentru prima oară.

M-am întors pe-o parte ca să mă relaxez, dar apoi m-am ridicat brusc şocată.

— Ce s-a întîmplat? — m-a întrebat Casey.

— Uite-te la ceas! — i-am spus eu. Arată 3,43 a.m., dar este imposibil!

S-a uitat la ceas şi a clătinat din cap.

— Nu-i în ordine — a spus el. Nu se poate! Ne-am băgat în pat doar de câteva minute.

Am aprins lumina şi Casey s-a ridicat să se uite la ceasul lui de mână de pe birou, dar arăta tot 3,43. Totuşi, ştiam că nu putea fi mai mult de 3,13 sau 3,14. Se pare că trecuse o jumătate de oră fără să ne dăm seama, ori acest lucru părea de neconceput. Fuseserăm treji amândoi, cu ochii deschişi şi ne bătea încă inima tare după ce ne speriasem mai înainte, când ne deşteptase clinchetul.

În cele din urmă am adormit, în ciuda inexplicabilei pierderi de timp, şi când ne-am cercetat corpurile de dimineaţă n-am descoperit nimic. Dar, atât Casey, cât şi eu, am fost epuizaţi toată ziua şi ne-a preocupat foarte mult să aflăm ce se întâmplase în timpul nopţii. Eram siguri că fusese ceva, dar, dacă se afla blocat în memoria noastră, singura speranţă rămânea regresia hipnotică. Mi-aş fi dorit ca Barbara să nu locuiască aşa departe şi ne-am gândit să-i facem o vizită cât mai curând. Această amnezie a fost cel mai tulburător episod „tangibil" pe care l-am resimţit care

ne-a afectat simţul realităţii şi ne-a lăsat însetaţi după răspunsuri mai mult ca niciodată.

Peste câteva zile, David m-a sunat de dimineaţă să-mi spună că avea semne pe corp şi l-am rugat să vină să le vedem. Când a venit şi ne-a arătat zgârieturile şi umflăturile de pa coapsa dreaptă, ne-am îngrozit. Până acum, nici unul dintre noi nu avusese mai mult de câteva înţepături şi zgârieturi izolate, dar piciorul lui David arăta groaznic. Unele zgârieturi formau un V răsturnat, în partea din faţă a coapsei, iar umflăturile roşiatice se întindeau până aproape de genunchi. O zgârietură curbată, sângerândă, brăzda tot şoldul şi avea o înţepătură adâncă între ea şi umflăturile de dedesubt.

— Ai cumva idee cum ai căpătat aceste răni? — l-am întrebat eu pe David.

Băiatul a înclinat din cap şi apoi a ridicat din umeri.

— Poate că era un cuţit în pat — a zis el nesigur. Nu ştiu. N-am găsit nici un cuţit când m-am uitat de dimineaţă, dar cine ştie? Şi n-aveam nici o zgârietură când m-am dus la culcare, aşa că trebuie să fi fost un cuţit sau ceva asemănător.

Ne-a spus că nu-l dureau, ceea ce era foarte ciudat, ţinând cont că unele din ele îi jupuiseră pielea. Totuşi, se străduí să dea uitării această întâmplare, deoarece nu exista nici o explicaţie logică. Însă eu m-am hotărât să-l încurajez dacă va avea vreodată ocazia să lucreze cu Barbara. Nu-mi plăcea că era implicat în acest fenomen, dar ştiam că n-o să dispară doar dacă-l ignoră. Totuşi zgârieturile lui s-au vindecat repede, fără să se infecteze, la fel ca toate urmele noastre inexplicabile de pe corp.

Săptămâna următoare, Casey a avut o experienţă în timpul nopţii, care l-a deranjat destul de mult ca să-mi povestească de ea cu lux de amănunte. A încercat s-o numească vis, dar a recunoscut că amintirile păreau mult mai reale. Îşi amintea că stătuse afară, în beznă, urmărind un uriaş nor negru rostogolindu-se repede deasupra lui.

— Am auzit ceva care semăna cu un helicopter — mi-a spus el — şi am crezut că venea din nori. Şi, exact când

norul a ajuns deasupra mea mi-am ridicat privirle să zăresc helicopterul. Dar, în loc de helicopter, a apărut o camionetă albă, zburând printr-un fel de „poartă" deschisă în nor. Camioneta a coborât încet, scoţând acelaşi zgomot asurzitor. Însă nu-mi amintesc să fi aterizat. Al doilea lucru de care-mi amintesc este că am zărit copii ale propriei mele persoane pierzându-se în zare, ca şi când m-aş fi văzut călătorind în timp, cu imagini care rămăseseră intacte în loc să se disipeze. Era o amintire tulburătoare pentru care n-avea nici o explicaţie raţională. Iar ultima parte a visului era pur şi simplu uluitoare. Casey se simţise alunecând pe un tunel îngust într-un spaţiu larg subteran, iar apoi se trezise într-o cârciumă, cu David şi un prieten apropiat, întrebându-se dacă vor juca pocher. Se pare că n-avea de-a face cu primele părţi ale visului, dar, într-un fel, aveau legătură.

Singura porţiune din visul lui Casey pe care o consideram inspirată de experienţele noastre era cea cu helicopterul. După ce trăisem în acelaşi loc timp de cinci ani fără să observăm nici un helicopter, am început să vedem o mulţime deasupra casei noastre. Erau de toate felurile — modele suple albastre-argintii; aparate militare întunecate, chiar uriaşe nave de transport. Veneau în grupuri sau singure, la orice oră din zi. În 1988, nu văzuserăm mai mult de trei helicoptere deodată dar, mai târziu, numărul crescuse. O dată, am numărat nouă zburând deasupra mea, în trei grupuri a trei modele diferite, la o oră sau două diferenţă.

Sandy, mama lui James începuse, de asemenea, să observe frecvent helicoptere deasupra casei lor, iar când am urmărit unul dintre ele zburând direct deasupra noastră şi apoi descriind încă o buclă, am încercat să aflu de unde veneau. Luând legătura cu aeroportul din localitate, mi s-a spus că nu se înregistrase nici un zbor în zonă şi că singurele helicoptere militare zburau de două ori pe an, când Garda Naţională făcea exerciţii departe la nord de noi.

Ar fi fost minunat să găsim o persoană inteligentă, destupată la minte şi obiectivă, cu care să discutăm despre

situaţia noastră, dar n-aveam cu cine. Dar, din instinct sau din disperare, l-am sunat din nou pe dr. Riley, primul meu terapeut, şi l-am rugat să ne întâlnim neoficial la o cafea. Era cel pe care îl contactasem în mai — când Casey îşi amintise prima oară de chipul Celui Bătrân şi de uriaşa navă spaţială — şi mă refuzase.

— Indiferent ce-ar fi — îmi spusese el — nu-i vorba de farfurii zburătoare şi omuleţi verzi.

Iar eu eram prea şocată pe atunci ca să-i pun vorbele la îndoială.

Dar acum, înarmată cu mai multe informaţii şi mai multă experienţă personală, doream să am ocazia să aflu exact de ce era atât de sigur că fenomenele nu erau de natură extraterestră. Poate că — mi-am spus eu — terapeutul cunoştea un anumit sindrom sau o aberaţie mintală care producea halucinaţii cu extratereştrii. Totuşi, citisem două articole diferite care susţineau că nu exista nici o legătură între tulburarea mintală şi episoadele de răpire. Totuşi, dacă terapeutul avea noi informaţii, merita să le cunosc.

Ne-am întâlnit peste câteva zile şi m-am interesat imediat de ce fusese atât de sigur că nu existau extratereştri?

— Vă amintiţi când v-am sunat în legătură cu soţul meu? — l-am întrebat eu şi el mi-a confirmat. De ce mi-aţi spus aşa de convins că amintirile lui Casey nu erau reale? Nici măcar n-aţi discutat cu el. Aţi citit materiale despre acest subiect? Ce anume aţi aflat?

— N-am nici o dovadă — a recunoscut el zâmbind. Este doar părerea mea personală. Nu cred în farfurii zburătoare.

Am fost şocată că mi-a oferit o simplă opinie, fără nici o bază logică.

Am pomenit de urmele ciudate găsite pe corpurile noastre. Atunci, dr. Riley m-a luat de mână şi mi-a spus:

— Aş vrea să-ţi dau un sfat — a zis el clătinând din cap. Nu mai spune nimănui că ai urme pe corp.

— De ce? — am întrebat eu. Urmele există şi nu ştiu de unde provin.

— Totuşi, eu n-aş pomeni de ele — a repetat el. Oamenii îşi vor închipui că vă automutilaţi.

Apoi, îmi explică de ce Casey îşi imagina că fusese răpit: pentru că fusese maltratat în copilărie!

Când i-am spus că nu se întîmplase aşa ceva, dr. Riley a susţinut că există mai multe forme de maltratare.

— Poate că a căzut şi s-a lovit la genunchi, iar atunci când s-a dus la părinţii lui să-l aline, l-au respins. Era destul ca să traumatizeze un copil — a spus terapeutul, dar eu nu vedeam nimic logic în această declaraţie.

Dacă toţi copiii treceau prin astfel de experienţe, aşa cum susţinea terapeutul, atunci de ce nu simţeau toţi ce simţeam noi.

— Deci crezi că aceste amintiri se datorează unei probleme mentale — l-am întrabat eu, amintindu-mi ce-am citit despre lipsa unor astfel de simptome. Dar cei din ospicii au astfel de viziuni?

Terapeutul a recunoscut că nu există dovezi clinice, dar susţinea în continuare că fenomenele se explicau în termeni pur psihologici. Aşa că l-am îndemnat să cerceteze rapoartele referitoare la extratereştri din perspectiva unui specialist, dar m-a refuzat.

— Nici un specialist adevărat nu s-ar atinge de acest subiect — a spus el. S-ar teme să nu ajungă ridicol.

Prin urmare, am constatat că psihologul meu — şi, după cât se pare, nu numai el — nu voia să aibă de-a face cu ceea ce considera a fi o situaţie psihologică. Se părea că ei plecau de la prezumţia că experienţele relatate în legătură cu extratereştrii nu sunt reale. Şi nu conta că noi nu prezentam tulburări psihice. În concluzie, mi-am dat seama că nu ne puteam baza decât pe noi, cei din grupul nostru.

(O observaţie interesantă: când pregăteam această poveste pentru publicare, am luat din nou legătura cu terapeutul şi i-am cerut permisiunea să-i folosesc numele adevărat în relatarea mea. Amintindu-şi de ce-mi spusese în cele două conversaţii ale noastre, terapeutul a refuzat. „Este mai mult decât stânjenitor să afle cineva că am spus

astfel de lucruri — mi-a zis el. Te rog să mă crezi că acum nu ţi-aş mai răspunde la fel. Aşa că, te rog, nu folosi numele meu adevărat. Prefer să te referi la mine ca la „terapeutul cel stupid" sau dă-mi un pseudonim).

CAPITOLUL 7

Decembrie 1988

Sărbătorile de Crăciun şi sfârşitul lui 1988 ne-au ocupat tot timpul şi, ca şi când ne-ar fi respectat dorinţa de diversiune, episoadele ciudate s-au oprit temporar. Dar, am găsit în continuare înţepături şi alte semne inexplicabile pe corp. Totuşi, fără nici un eveniment corelat cu ele, ni le-am scos din minte şi ne-am bucurat de vizitele la rude şi prieteni.

La jumătatea lui decembrie, am primit un telefon de la cumnata mea, Tanya (pseudonim), care ne-a reamintit de intervenţiile extratereştrilor. Fratele meu Paul (pseudonim) şi familia lui locuiau în California de mai bine de zece ani şi de atunci nu ne prea văzuserăm. De fapt, trecuseră peste doi ani de când vorbisem cu ei, aşa că, atunci când am ridicat telefonul şi am auzit-o pe Tanya la capătul celălalt al firului, am fost extrem de surprinsă. Iar ceea ce avea să-mi spună era şi mai uluitor. Auzise o conversaţie telefonică între Paul şi tatăl meu care-i pomenise de experienţele noastre cu OZN-uri şi extratereştrii.

Tanya vroia să-mi comunice că ea şi Paul se aflau în aceiaşi situaţie şi fuseseră afectaţi de mai multe ori în ultimii ani, iar extratereştrii deveniseră din nou activi în vieţile lor. Din cauza acestor evenimente ciudate, hotărâseră să se ţină de-o parte de restul familiei, deoarece se temeau că n-o să-i creadă nimeni. Am sesizat uşurarea din vocea ei în timp ce discutam şi am simţit pentru prima oară că aceste fenomene puteau avea şi o influenţă pozitivă. Familia mea este foarte importantă pentru mine şi eram re-

cunoscătoare că restabilisem legăturile, indiferent de motiv.

Ianuarie 1989

După ce au trecut sărbătorile fără nici un fel de activitate suspectă, Casey şi cu mine am sperat că fenomenele s-au diminuat, cel puţin în vieţile noastre, deşi ştiam de la alţi prieteni că ciudăţeniile continuau să se manifeste. Doream, de asemenea, să ne întâlnim din nou cu Barbara şi să ne supunem unei şedinţe de regresie hipnotică. Voiam să descoperim ce ni se întâmplase în ultimele luni şi care era cauza zgârieturilor şi înţepăturilor. Dar, cum nu aveam ocazia s-o vizităm prea curând, am hotărât să încercăm o regresie de unii singuri, pentru prima oară, din mai. Acum eram amândoi mult mai familiarizaţi cu respectivul proces şi eram încredinţaţi că-l vom conduce în mod competent.

Primul mister pe care vroiam să-l investigăm erau cele treizeci de minute de timp lipsă de pe 5 noiembrie. Aşa că, în prima săptămână a lunii ianuarie, l-am hipnotizat pe Casey şi l-am orientat spre momentul respectiv, pentru a retrăi evenimentele din noaptea aceea. Dar şedinţa n-a fost aşa de reuşită ca altădată şi lui Casey i-a venit greu să se relaxeze şi să se adâncească în transă. Ceea ce şi-a amintit, într-adevăr, s-a dovedit destul de alarmant ca să ne dăm seama că fusese o intervenţie extraterestră, dar nu destul ca să ne ofere o explicaţie.

Mai întâi, şi-a amintit că văzuse o lumină strălucitoare printr-o gură de ventilaţie sau printr-o crăpătură, într-o cameră întunecată, ca şi când s-ar fi despicat aerul. A văzut, de asemenea, că era întins în pat, cu faţa în sus, pentru că-şi zărea picioarele împingând păturile. Următorul lucru pe care l-a reţinut a fost o lumină lângă piciorul patului şi o mână cu gheare care se întinsese să-l apuce de gleznă.

În momentul acela l-a părăsit curajul şi n-am mai putut să-i ajut să continue. Ultima lui amintire a fost foarte neclară: a zărit o suprafaţă metalică, de alamă, cu o formă imprecisă. Nici unul din noi n-a fost mulţumit de această regresie, pentru că lipseau prea multe amănunte. Prin urmare, am hotărât că o vizită la Barbara ar fi cel mai important lucru.

După mai bine de-o lună fără nici un fel de activitate fâţişă, ne amăgisem într-un fel de siguranţă şi uşurare, dar n-a mai durat mult. În dimineaţa zilei de vineri, 13 ianuarie, Casey s-a trezit plin de zgârieturi lungi pe spate, foarte asemănătoare cu urmele descoperite de David în noiembrie. Era, de asemenea, o urmă mare, triunghiulară şi roşiatică în partea stângă şi, ca de obicei, nu-şi amintea să se fi întâmplat ceva în timpul nopţii.

Sâmbătă, când David şi Megan au trecut pe la noi, i-am întrebat dacă observaseră ceva ciudat în ultimele zile. David zâmbise stânjenit şi se uitase repede la Megan.

— Da! — a exclamat ea, aruncându-i o privire. David s-a comportat foarte ciudat. În ultimile două nopţi, s-a dat jos din pat şi a ieşit din cameră fără să-mi spună încotro se duce.

Ştiind cât de speriată fusese Megan de când se manifestase activitatea extraterestră la fermă, am întrebat-o de ce nu s-a luat după el.

— Nu puteam să mă mişc — a spus ea. Am încercat să-l întreb unde se ducea, dar eram mult prea obosită. Nu eram în stare nici măcar să vorbesc.

— Şi cât timp a lipsit? — m-am interesat eu.

— Nu ştiu exact — a recunoscut ea. Am adormit pur şi simplu când a plecat.

Acest episod era ciudat, pentru că Megan nu mai suporta să rămână singură la fermă şi nu-l pierdea nici o clipă din ochi pe David. Era, de asemenea, greu de crezut că ar fi putut umbla în pijama. În casă era foarte frig în timpul iernii. Ferestrele nu erau bine izolate. Doar câteva maşini de gaz încălzeau porţiuni foarte limitate.

— Deci, ce-ai făcut? — l-am întrebat eu pe David. Unde Dumnezeu te duceai la miezul nopţii?

— Nu ştiu — mărturisi băiatul. Nu-mi amintesc să mă fi trezit.

Şi o acuza în glumă pe Megan că inventase totul, iar ea nega cu vehemenţă. Deci, se adăugaseră încă două mistere: dispariţiile lui David şi zgârieturile de pe spatele lui Casey.

Când i-am povestit lui Roger — unul dintre cei care cerceta aceste fenomene şi locuia în oraşul nostru — ne-a sugerat să obţinem nişte dovezi ale acestor vizite nocturne, punând un casetofon sensibil la înregistrare în dormitorul nostru. Deşi ne îndoiam că cei ce ne deranjau o să ne lase să facem rost de dovezi, n-aveam nimic de pierdut dacă încercam. Aşa că, am pus un mic casetofon pe biroul din faţa patului şi l-am conectat seară de seară, înainte să ne culcăm.

În primele două nopţi, a înregistrat doar sunete caracteristice: trosnituri de mobile, câte-o tuse şi zgomotele pe care le făceam când mă dădeam jos din pat să mă duc la baie. Dar, în a treia noapte, s-a înregistrat ceva mult mai zgomotos. Când am ascultat de dimineaţă, nu mi-am dat seama de unde veneau sunetele. După ce am tuşit, ne-am spus noapte bună şi am stins lumina, a urmat o serie de optzeci şi cinci de sunete aproape identice, pe care nu le mai auzisem vreodată. Cea mai bună descriere ar fi asocierea cu şuieratul unui fixativ de păr de şase picioare lungime: aspiraţii scurte, care erau mai mult mecanice decât organice.

În următoarea săptămână, am înregistrat toate zgomotele din casă încercând să reproducem cele optzeci şi cinci de sunete, dar în zadar. Am înregistrat declanşarea încălzirii centrale, tusea noastră, chiar şi sforăiturile ocazionale ale lui Casey, dar nimic nu semăna cu cele originale. În cele din urmă, am angajat un specialist audio de studio să analizeze banda şi să vadă dacă putea identifica sunetele, dar, s-a declarat la fel de nedumerit ca şi noi. Şi, cu toate că am lăsat casetofonul în funcţiune în fiecare noapte, sunetele nu s-au repetat.

În rest, luna ianuarie a fost lipsită de evenimente, dar în prima săptămână a lui februarie am descoperit alte zgârieturi şi înţepături. Pe la jumătatea lunii, am stabilit s-o vizităm pe Barbara în weekend şi, în timp ce eram la Tulsa, Casey şi cu mine am experimentat o nouă regresie. Barbara înregistra întotdeauna aceste şedinţe, dar aparatul n-a funcţionat bine în timpul transei lui Casey, aşa că nu a fost prinsă toată şedinţa. Însă Barbara şi Casey şi-au amintit aproape tot despre evenimentele nopţii de 12 ianuarie şi de zgârieturile de pe spatele lui.

Casey a spus că se trezise fiindcă extratereştrii încercau să-l întoarcă în pat, cu faţa în jos. Când i-a văzut, a încercat să se opună, dar ei l-au apucat cu forţa de-o parte şi de spate. Aşa se explică urmele de gheare descoperite de dimineaţă, pentru că aceşti extratereştrii, spre deosebire de fiinţele mici, cenuşii, semănau cu nişte reptile. Aveau labe în forme de lopeţi, cu gheare şi ochi dispuşi vertical.

Şi-a amintit, de asemenea, că i-au cercetat spatele cu un instrument care nu lasă nici un fel de urme. L-a descris ca pe o bară micuţă cu două vârfuri în formă de lanternă la capătul curbat şi a spus că extratereştrii îl ţineau la baza coloanei vertebrale. Casey a avut impresia că, într-un fel, instrumentul putea să verifice întregul sistem biologic, deşi nu putea ştii exact ce-i făceau.

Era tot ce-şi amintea şi constituia o relatare schematică, în cel mai bun caz. Dar ştiau că era un lucru obişnuit pentru majoritatea celor care îşi derulau experienţele în acest fel, să găsească goluri în şirul evenimentelor pe care nici hipnoza nu le putea umple. Casey a remarcat mai târziu că fusese o şedinţă dificilă de data aceasta. Voia să ştie ce se întâmplase, bineînţeles, dar,în acelaşi timp, se temea să privească prea aproape.

În regresia mea, am avut aceleaşi senzaţii confuze când Barbara m-a ghidat în noaptea de Halloween, sperând să descopere cauza celor trei înţepături din vena mea jugulară. Dar odată ce m-am simţit destul de relaxată, să

mă cufund în transă, au început să-mi revină amintirile şi m-am văzut în pat.

— Mă simt grea, capul, gâtul sunt cu adevărat grele — am spus eu. Se întâmplă ceva cu faţa mea, ca şi când m-ar apăsa o forţă gravitaţională. Mâinile şi braţele îmi vibrează şi-mi ţiuie urechile. Parcă mă doare braţul puţin, în venă, o durere ascuţită în braţul stâng. Mă doare încă, puţin. Mi se închid ochii. Acum îmi vibrează tot corpul.

— Descrie locul unde te afli — mă instrui Barbara.

— Patul este turtit, fără cuvertură, pot să mă văd. Nu vreau... mi se accelerează pulsul. Se pare că sunt singurul lucru de pe pat.

— Uită-te-n jur — spuse Barbara. Eşti singură în cameră? Mai este cineva acolo?

— Cred că da, — am ezitat eu —, parcă ar fi oameni în jurul patului. Da, sunt capete în jurul patului: unu, doi, trei, patru, poate patru. Este unul lângă al meu, iar altul la picioarele patului. Unul în celălalt colţ şi unul în spatele meu, de partea cealaltă. Văd pur şi simplu capete mici, rotunde şi este întuneric.

— Ce se întâmplă, Karla? — m-a întrebat Barbara, îndemnându-mă să continui.

— Se pare că au tras cuverturile de pe mine — am răspuns eu. Stau încă pe partea mea. Barbara, nici măcar nu ştiu dacă vreau să văd aşa ceva. Mă face să tremur. Nu mă mişc. Picioarele şi corpul meu nu sunt învelite. Este unul la şase centimetri de capul meu, şi încă unul. Nu-i văd mişcându-se. Nimic nu se mai mişcă acum, dar mă simt ca şi când s-ar uita la mine. Ţin ochii închişi. Acum nu mă mai doare braţul.

— Unde este Casey? — s-a interesat Barbara. Nu se află cu tine?

— Casey nu este aici — i-am spus. Sunt singură în pat.

— Şi cum este aranjat corpul tău în pat?

— Stau pe spate, cu picioarele întinse. Nu ştiu cum am ajuns acolo, n-am observat să mă fi mişcat cumva. Mă tem că or să mă atingă. Cel din stânga mă ţine de braţul

stâng. Mă atinge. Eu nu mă mişc, nici măcar nu sunt treaz㠂. Văd doar braţul lui şi creştetul capului. Şi din nou braţul lui atingându-l pe-al meu.

Braţele şi picioarele mele sunt puţin desfăcute acum, nu pot să-mi deschid ochii. Nu ştiu ce fac cei din celălalt capăt al patului, dar picioarele mele sunt desfăcute cam patruzeci de centimetri. Braţele sunt întinse. Cred că mă tem să văd.

Este o străfulgerare de lumină deasupra trupului meu de pe pat. Poate că m-au întors. Sunt amorţită, trebuie să mă mişte ei. Încep să-l văd pe celălalt, de lângă capul meu şi mă doare braţul. Dar nu-mi face nimic din câte observ eu. Acum este ca după aceea, în timp ce mai înainte mă ardea, un mic punct fierbinte. Acum nu mă mai doare aşa rău.

— Continuă cu următorul lucru de care îţi aminteşti — spuse Barbara.

— Ah, Barbara — am răspuns eu nesigură — mă simt ca şi când aş sta în picioare chiar acolo. Eu sunt în pat, în mijloc, şi ei se mişcă, dar nu fac nici un zgomot. Stau pe spate şi-i simt mişcându-se aici.

Mi s-au umezit ochii.

— Nu ştiu dacă este real, dar mă face să plâng. Încerc în zadar să mă abţin. Mă tem că o să mă atingă din nou.

Barbara se opri să mă asigure că totul este în ordine, că supravieţuisem experienţei şi că acum puteam privi fără frică.

— Este o mână chiar aici — am continuat eu. Nu vreau să le văd feţele. Văd că au capete mari, rotunde. Nu vreau să mă uit. Lucrurile acestea mă ating, dar n-o să simt. Nu simt, nu mă doare. Văd că se apropie ceva de mine din partea aceasta.

Am arătat spre stânga.

— Lângă capul meu. Simt ceva pe gât, dar nu mă doare. Este ca o arsură rece, ceva atât de rece încât mă arde. Parcă ar fi îngheţat, simt că mi-a amorţit pielea.

— Şi cum se întâmplă asta? — a insistat Barbara. Spune-mi exact ce vezi!

— Mă atinge ceva foarte uşor — am explicat eu. Nu ştiu dacă este un lucru sau o mână. Stă foarte liniştit, iar cel din stânga are ceva în mână îndreptat înainte. Este un braţ ţeapăn; nu se îndoaie ca al nostru şi mă atinge într-un punct pe gât. Se sprijină acolo foarte uşor.

— Poţi să descrii obiectul în sine?

— Văd că este în mâna lui, aproape acoperit de aceasta — am spus eu. S-ar putea să fie rotund. Este mai mic decât o farfurioară, mâna nu e prea mare şi se vede câte puţin din el de fiecare parte a palmei. Este înţepenit deasupra acelui punct. Ceilalţi nu se mişcă.

— De când durează această examinare? — s-a interesat Barbara.

— Nu-mi dau seama. Am simţit într-adevăr o arsură îngheţată, dar acum nu mai sint nimic. Mă uit pur şi simplu la pat şi văd că toate cuverturile sunt trase spre margine. Nu, nu mai stau în mijloc, sunt mai aproape de marginea din dreapta, pentru că cel din stânga trebuie să se întindă ca să ajungă la mine. Se pare că au chelie cu toţii.

Simt o apăsare pe gât şi mă doare puţin. Dar nu mă tem şi ţin ochii închişi. Simt o furnicătură şi sunt obosită. Pur şi simplu nu vreau să mă uit la ei. Nu pot să mă mişc, parcă m-aş fi predat. Am renunţat, şi acum sunt gata să adorm. Este O.K., nu mă doare. Nu mă mai atinge nimic.

— S-a întâmplat şi altceva? — a întrebat Barbara. Ce ţi-au mai făcut?

— Au trecut un aparat pe deasupra părţii de sus a corpului meu, fără să mă atingă — mi-am amintit eu — peste picioare, peste abdomen. Este ceva care se plimbă de pe un picior pe celălalt, în sus, pe abdomen dar nu-l simt că s-ar duce mai sus. Verifică sau examinează. Ei stau liniştiţi în timp ce acest obiect se mişcă pe deasupra mea. Parcă ar fi nişte roboţi. Atât de înţepeniţi, încât nu sesizezi nici o mişcare şi nu aud nici un sunet. Poate că sunt prea departe.

— Cum arată aceste fiinţe? — întreabă Barbara. Descrie-le.

— Arată la fel cu toţii — am răspuns eu. Patul meu este înalt, iar capetele lor îl depăşesc cu treizeci de centimetri şi sunt foarte aproape de mine. Cred că au un metru şi douăzeci de centrimetri. Par cenuşiu-închis în această lumină. Braţele au culoare mai deschisă, probabil că sunt acoperite cu ceva. Seamănă cu nişte fantome. Par găunoşi. Nu au sentimente adevărate. De aceea, sunt aşa de înspăimântători. Parcă ar fi morţi, dar nu sunt. Nici măcar nu par a fi răi. Am impresia că nu se află acolo. Nu ştiu de unde au venit. Nu mă mir şi nu simt nici un fel de curiozitate. Nu simt nimic de genul acesta. Mă simt doar anesteziată.

De fapt, atât de anesteziată, încât mi-a fost prea greu să continui şi am rugat-o pe Barbara să pună capăt şedinţei. Nu eram mulţumită că nu-mi amintisem tot ceea ce se întâmplase în noaptea de Halloween, dar ceea ce văzusem era de ajuns. Era pentru prima oară când îmi aminteam că am stat faţă în faţă cu aceste fiinţe, iar frica pe care am simţit-o sub hipnoză a fost cumplită şi reală. Una era să vezi luminile colorate ale unui OZN pe cer, şi cu totul alta era să-mi amintesc cum extraterestrul cenuşiu şi-a întins braţul înţepenit şi mi-a atins gâtul. Cel puţin, de data aceasta, şi Casey, şi eu, ne amintisem de instrumentele folosite de extratereştri, pe care le văzusem în regresiile noastre anterioare. Până acum, nu avusesem idee cu ce dispozitive ne controlau corpurile, cu excepţia instrumentului metalic în formă de lacrimă, descris de Casey când retrăise răpirea din 1947.

Şedinţele de regresie ne epuizau, şi pe noi, şi pe Barbara aşa că am amânat alte încercări pentru o vizită viitoare şi ne-am întors acasă. Însă, înainte să plecăm, am aranjat ca Barbara să ne viziteze în martie, ca să asiste la conferinţa lui Budd Hopkins din Dallas. Atunci intenţionam să ne supunem la mai multe şedinţe de hipnoză pentru că şi Casey şi eu simţeam că începeam să descoperim cel puţin o parte din ce ni se întâmpla. Eram, de asemenea, nerăbdători ca Barbara să lucreze cu David şi Megan.

Speram chiar că James va accepta să fie hipnotizat, deşi îi venea greu să facă faţă experienţelor înspăimântătoare.

Martie 1989

Cu o săptămână înainte de sosirea Barbarei s-a mai produs un incident neliniştitor. Luni dimineaţă în timp ce schimbam aşternuturile, am găsit câteva pete de sânge. Una foarte mică pe pernă şi alta în dreptul coapsei mele, deşi n-am descoperit nici o înţepătură sau tăietură. Dar, majoritatea se aflau pe partea lui Casey. Aici urmele aveau diferite dimensiuni — de la picături mici de sânge, unele mânjite, altele nu, până la porţiuni mai mari, cât vârful unui deget. Am cercetat atent trupul lui Casey, în căutarea unei răni care să le justifice, dar n-am găsit nimic.

Iar apoi, înainte să apară Barbara, au venit James şi David să ne anunţe că James avusese o serie de coşmaruri. Începuseră sâmbătă noaptea şi se repetaseră duminică. James ne-a declarat că s-a trezit de mai multe ori în timpul acestor nopţi, câteodată la numai o jumătate de oră după ce adormise, înspăimântat de acelaşi coşmar. Se vedea întins pe o masă cu tuburi vârâte în braţe şi în corp. Deasupra se afla o oglindă mare ca un ecran şi zărea ceva ce semăna cu o şaibă albastră, groasă, din plastic, în mijlocul frunţii, cu o gaură în centrul ei. Deşi nu simţea nici o durere şi nu vedea nici un fel de creaturi în visele lui, îl îngrozeau şi îi era frică să adoarmă. Era evident că nu putea să le dea uitării ca pe nişte vise normale, altfel n-ar fi fost atât de afectat.

Luni în a treia noapte, subiectul coşmarurilor s-a schimbat. De data aceasta s-a trezit de nenumărate ori din somn, în timp ce visa pe un membru al familiei sale sau un prieten de-al său, inclusiv David, răpus de moarte violentă. Într-un vis se făcea că tatăl său murise de-un atac de cord, în altul că mama şi sora sa căzuseră de pe o

clădire înaltă şi îl văzuse pe David zdrobit într-un accident de maşină. Aceste vise, ne-a spus James, erau şi mai înspăimântătoare decât cele din primele două nopţi şi ne-a implorat să nu spunem nimic părinţilor săi.

Am fost de acord, fără să vrem, deşi nu ne plăcea să avem secrete faţă de nişte prieteni atât de buni. Era cu atât mai greu cu cât părinţii lui David intenţionau să ne însoţească la prelegerea lui Hopkins. Erau nerăbdători să înveţe ce se putea despre aceste experienţe, deoarece fiul lor era aşa de des afectat. Iar un al doilea motiv era că intenţionau s-o caute pe femeia pe care noi o văzuserăm vara trecută — cea care semăna cu fiinţa interdimensională, nelipsita vizitatoare a lui James de la fermă. James nu mai primise nici o vizită din partea ei din septembrie, dar speram s-o găsim şi s-o întrebăm ce legătură avea cu James.

Până să sosească Barbara, am planificat câteva şedinţe de hipnoză cu David, Megan, James şi Fred, pe lângă faptul că speram să lucreze cu noi doi. În drum de la aeroport spre casă ne-a pus la curent cu cele mai recente descoperiri ale ei în munca depusă cu oamenii din zona Tulsa, inclusiv noi cazuri de răpiri şi câteva declaraţii ale unor persoane duse într-un fel de încăperi subterane.

Barbara a spus că primea în continuu rapoarte despre gropi uriaşe în aceste zone subterane, pline cu părţi din corpul omenesc. Şi se înregistrau, de asemenea, experienţe repetate în care oamenii se treziseră aşezaţi de extratereştri în baie sau staule unde fuseseră supuşi la examinări şi manipulări ale organelor sexuale. Astfel de relatări păreau obişnuite acum după ce auziseră la conferinţa lui John Lear despre bazele subterane ale guvernului şi extratereştrilor. Însă, revelaţiile sale nu erau disponibile publicului larg. Totuşi, într-un fel fără să cunoască relatările lui Lear, mulţi oameni spuneau aceleaşi poveşti sau unele asemănătoare.

Dar nu ştiam ce însemnau toate acestea. Sigurul lucru de care Barbara putea fi sigură era că tot mai mulţi oameni sufereau sau îşi aminteau că fuseseră victimele extrate-

reştrilor şi mare parte din relatările lor se confirmau unele pe altele. Se confruntase cu cazuri în care copii mici, de numai doi ani, vorbeau de aceleaşi apariţii ciudate în dormitoarele lor ca şi adulţii care nu mai fuseseră interesaţi până acum de OZN-uri sau „omuleţii verzi". Ascultând poveştile Barbarei, am simţit simpatie şi înţelegere faţă de aceşti oameni, pentru că şi noi fuseserăm complet indiferenţi în privinţa OZN-urilor, până când experienţele noastre ne forţaseră să acceptăm aceste fenomene care depăşeau realitatea.

Şi, într-un fel, ne făcea să ne simţim rău, ştiind că erau implicaţi atâţia oameni. Atâta timp cât crezusem că era vorba de un fenomen limitat, puteam să ne amăgim că ar fi un fel de halucinaţie sau hipnoză cu frecvenţă limitată. Însă ideea că astfel de experienţe erau răspândite şi în creştere, se pare că ne deprima. Ne întrebam ce Dumnezeu se întâmplă de fapt? Din propriile mele cercetări aflasem de sute de victime, dar acum, numărul se apropia de câteva mii. Barbara se afla în legătură cu cercetători de pe Coasta de Vest şi Est, care întâlniseră şi ei tot mai multe cazuri asemănătoare. Dar, deocamdată nu puteam decât să ne concentrăm asupra evenimentelor care implicau familia şi cercul nostru de prieteni. Aşa că, la mai puţin de două ore după sosirea Barbarei la noi acasă, ea conducea prima şedinţă de regresie.

CAPITOLUL 8

David a fost primul care a intrat în transă. Trecuse prin câteva episoade tulburătoare, care-l nedumeriseră — visase despre OZN-uri, senzaţii fizice ciudate, înţepături şi zgârieturi — dar Barbara a hotărât să-l orienteze spre noaptea din august, când a auzit prima oară povestea lui James despre vizitatorii extratereştri. Când o sunase pe Barbara să-i spună despre noaptea aceea şi despre comportarea bizară a lui David care nu-şi amintea ce rău o speriase pe Megan, Barbara s-a gândit că se întâmplă ceva cu el. După cum aveam să aflăm, întâlnise alte cazuri de răpiri în care victimele reacţionaseră asemănător. Adică făcuseră sau spuseseră lucruri de care nu-şi mai aminteau mai târziu.

În prima parte a regresiei, David retrăise conversaţia cu James la bar, când băuse câteva pahare şi se întorsese la fermă în maşina lui Megan. Povesti ce supărată fusese Megan când ajunseseră înaintea iui James şi despre repulsia ei de a rămâne acolo.

— Vreau să ies din maşină pentru că am ajuns acasă — zise el.Ea strigă la mine să nu ies. Este speriată. Acum este cu adevărat speriată. Dar este o prostie. Aşa că ies şi o iau pe lângă maşină, prin faţa copacului. Este aproape de copac. Are farurile aprinse. Mă uit spre antena satelit. Mă întorc la stânga şi apoi merg înainte. Este răcoare şi întuneric. Nu este nici o lumină aprinsă afară pentru că am plecat devreme. Aud uşa de la maşină trântindu-se. Megan iese, vine spre mine şi mă apucă de mână.

— Ce spune? — se interesă Barbara.

— Hai să mergem înauntru. Hai să intrăm imediat — repetă David vorbele ei. Dar eu arăt spre antena satelit. Nu vreau să mă duc înăuntru. Este bine şi răcoare.

— De ce arăţi spre antena satelit?

— Nu ştiu — spuse David. Mormăi ceva, dar Megan este foarte speriată. Vrea să plece.

— Adică vrea să plece de la fermă? Să fugă? — insistă Barbara.

— Mda — zise David, oprindu-se. Dar eu sunt bucuros să stau aici.

Era surpinzător că se referise la antena satelit, nici David, nici Megan nu pomeniseră de aşa ceva când ne povestiseră prima oară despre noaptea aceea. Antena satelit aparţinea unui vecin de pe o stradă din spatele fermei şi se vedea foarte clar din curtea din spate. Dar în momentul acela, Barbara nu realizase ce semnificaţie avea, aşa că îl îndemna pe David să continue.

— Este din ce în ce mai speriată — îi spuse David — aşa că mă întorc şi înconjur copacul cu albine pentru că maşina este prea aproape. O să-mi cadă în cap dacă o iau pe acolo, dar sunt o mulţime de ramuri. Aşa că merg mai departe. Mda. Este ceva în spatele copacului.

— Ceva în spatele copacului? — repetă Barbara.

— Văd bradul, dar nu zăresc nimic în spatele lui — răspunse el. Este foarte întuneric. Fac din nou semn.

— În ce direcţie?

— Înspre brad. Nu, sunt în maşină, a spus el deodată surprins. Sunt lângă maşină. Megan vrea să intre în casă, dar James s-ar putea să nu ia bere. Trebuie. Ah, ce prostie, doar n-avem nevoie de bere.

— Cum se comportă Megan acum? — întreabă Barbara, încercând să afle de ce David fusese surprins să se vadă deodată dintr-un loc într-altul.

— O văd — răspunse David. Se pare că tace.

Barbara îl orientă din nou.

— Hai să ne întoarcem. Te uitai la antena satelit şi apoi la brad?

— Da — continuă David. Cum să ajung...? Sunt în spate, lângă pruni.

Schimbarea locului îl nedumeri pe David, aşa că Barbara îl rugă să reia întreaga secvenţă de evenimente de la sosirea lor la fermă. S-a dus spre parcare, simţindu-se ameţit şi obosit. Observase că Megan se temea să iasă din maşină înainte să sosească James.

— Aşa că trag de uşă şi-o trântesc — a spus el. Mă sprijin de maşină pentru o secundă. Megan coboară. Acum a oprit maşina. Mă uit la ea peste maşină. Mă îndrept spre copacul cu albine. Hmm.

S-a oprit nedumerit de ceva.

— Hmm? — s-a mirat Barbara. Ce înseamnă „hmm"? Ţi-ai amintit ceva de care ai uitat?

— Mda — a răspuns el. Mă îndrept spre veranda din spate. Şi aproape am ajuns, dar mă întorc repede. Mă îndrept spre antena satelit în pas de marş. Ca un soldat. Dar Megan striga la mine să mă opresc.

— Stai, nu te duce acolo!

Barbara îi ceru lui David să explice ce vroia să spună, de ce mergea aşa de ciudat.

— Se pare că picioarele mele tropăie pe pământ. Mi-au înţepenit picioarele. Mă legăn ca un pinguin — a spus el şi apoi a mormăit ceva despre placa de metal care acoperă cişmeaua chiar din faţa verandei.

— Ce este această placă turtită de metal? se interesă Barbara.

— Lângă veranda din spate — i-a spus David. Dau colţul verandei şi ajung în curte. Mă leagăn, am încetat să mai gândesc. Văd antena satelit.

— Unde este Megan? — îl întrabă Barbara. O vezi în spatele tău, o simţi, îţi dai seama că se află imediat în spatele tău?

— Da, m-a apucat de umăr — explică David — şi m-am oprit. Hmm, este ciudat. „Uită-te la antena satelit".

— Tu ai spus asta? — a întrebat Barbara.

— Mda.

— I-ai spus ei?

— Mda — răspunse el, cu o notă de mirare în glas.

— De ce i-ai spus să se uite la antena satelit?

— Nu ştiu — recunoscu el. Arătam spre ea.

— Ce intenţionai? — îl chestionă Barbara. Ce ai simţit atunci?

— Derută — răspunse David categoric. Megan mă trage să intru înăuntru. Ţipă şi urlă la mine. Iar eu arăt spre antena satelit. Aşa că mă opresc. Este supărată. Vrea să se întoarcă înapoi la maşină! Aşa că o urmez. Cam încet, mi-e greu să merg aici. Acum vreau nişte bere. Ea nu poate să-mi dea. Deci, trebuie să plec, pentru că sunt destul de mare. Ea nu vrea să plece.

S-a oprit o clipă şi apoi a întrebat:

— Cum am ajuns aici?

— Unde eşti? — întrebă Barbara.

— Sunt în maşină — spuse el.

— De ce te miri cum ai ajuns îm maşină? Te-ai mai mirat şi înainte când ai început să derulezi povestirea prima oară.

— Stau lângă copac, fără să mă gândesc la nimic — zise el. Mă uit. O rodie (lângă brad). O văd foarte bine. Şi acum sunt în maşină.

Era evident că lipsea ceva din amintirile lui David, aşa că Barbara îi ceru mai multe amănunte despre ce văzuse lângă brad.

— Mă uit la umbră — răspunse el. Poate că este pisica, îi place copacul. Pomul cu rodii foşneşte. La poale? Dar cum? Se mişcă ceva, dar nu văd. Este un punct întunecat, un punct negru, care se mişcă în jurul copacului. Şi a dispărut.

Barbara îi ceru să descrie mai amănunţit, aşa că David continuă.

— Acum, văd. Are o formă neregulată. Este o umbră? Este neagră. Este pe pământ. Se mişcă repede, foşneşte. Parcă aş călca pe frunze. Şi scoate o şoaptă slabă, snwww, snwww — un şuierat palid, ca de şarpe. Dar dispare repede, repede. În jurul copacului.

În timpul regresiei vorbea cam împleticit, ca şi când ar fi resimţit şi acum efectele alcoolului pe care-l băuse la bar în noaptea aceea.

Deoarece nu obţinuse nici o informaţie clară din descrierea lui David, Barbara îl întrebă despre antena satelit.

— Acum când te afli într-o stare de hipnoză adâncă, — zise ea —, explică-mi ce anume ţi-a atras atenţia la antena satelit? De ce te uitai într-acolo?

— Mă uit întotdeauna într-acolo, — spuse el —, pentru că este albă şi iese în evidenţă în noapte. Dar este aşezată invers! Este aşezată invers! N-a fost niciodată aşezată invers. Megan a înnebunit. Plânge.„Ce?"„Sşşt" Ah, înţeleg, este aşezată invers. Într-un fel.

— Antena de satelit este aşezată invers? — îl întrerupse Barbara.

— Într-un fel — îi răspunse el. Atârnă deasupra gardului. Aproape, de fapt, ar trebui să fie dĕ partea cealaltă a gardului. O parte din ea este, dar alta este întoarsă pe dos. Mda, mi se pare interesant.

— Ce anume? — îl întrebă Barbara. Ce ai văzut?

— Capătul ei este înfipt în pământ — răspunse el. O să se rupă. Megan nu-l vede. Are o ţeavă care iese din mijlocul ei, cu o cutie în capăt sau ceva de genul acesta. Nu. Mda. Nu avea cutia aceea înainte, dar cutia se sprijină pe pământ într-un capăt. Iar în celălalt, de gard. Parcă stă acolo. Înainte avea un con. Ar fi trebuit să aibă un con alb, dar are în schimb o cutie de zinc. Este imposibil să funcţioneze aşa, ar trebui să cadă! Dacă nu este cumva lagată în partea de jos. Nu este stabilă. Poate la asta serveşte cutia. Ba nu, ar trebui să cadă. Vreau să mă duc să mă uit la ea. Este întuneric sub ea. În spatele ei este lumină, dar la poale e beznă.

Uimită de obsesia lui David în legătură cu antena Barbara întreabă:

— Ai mai văzut aşa ceva până acum?

— Seamănă cu o antenă satelit — îi spuse David din nou. Are o margine întoarsă, ondulată.

Şi apoi, a spus că s-a întors, după ce Megan îl apucase de mână şi-l trăsese spre ea.

— Este isterică — zise David.

— Vrei să spui că a apucat-o isteria? — întreabă Barbara. Adică a izbucnit în plâns?

— Mda — mormăi el. Sunt derutat.

— De ce eşti derutat?

— Nu ştiu ce se petrece! — exclamă el.

— Spune-mi pur şi simplu ce gânduri îţi trec prin minte — îl îndemnă Barbara.

— Acum o urmăresc pe Megan — zise el. Este singurul lucru de care sunt în stare. Pentru că nu ştiu nimic.

— Cum adică? îl întrebă Barbara.

— Creierul meu nu funcţionează — zise el. Păşesc în urma ei spre maşină. Ah, ah, „Dar vreau să mă uit la asta". Aud un zgomot.

— Ce fel de zgomot?

— O funie, trasă repede — răspunse el. *Uuup*, cam aşa ceva. Dar mai înfundat. Şi atunci am văzut obiectul cel negru. Este numai negreală pe pământ. Foarte repede. Ceva m-a lovit, mai înainte.

— Unde? — îl chestionă Barbara.

— M-a luat prin surprindere — răspunse el. În spate. În şold, la baza coloanei vertebrale, dar s-a terminat, se aude doar *zzzz*.

— Cum te-ai simţit după aceea?

— Cred că înaintez în salturi spre antena satelit — zise el.

— Întoarce-te la momentul când ai simţit şocul — îl instrui Barbara.

— Este puternic — răspunse el. M-a durut în tot corpul. Îmi dă frisoane. Îmi tremură oasele. Tocmai m-a întors! Nu mă atinge nimic, nu cred. Şi deodată, am simţit un şoc. M-am întors repede! Puţin la stânga. Am început să mărşăluiesc! Acum mă uit la antena satelit.

— S-a întâmplat ceva cu Megan? — se interesă Barbara. Crezi că a simţit şi ea şocul?

— N-o văd — spuse el. Mă îndepărtez. Înaintez pur şi simplu, până când începe să ţipe.

— Mărşăluieşti?

— Da, merg ţeapăn. Roboţi. Soldaţi de jucărie. Sunt complet înţepenit. Zdrăngăn şi mă hurducăn. Sar de fiecare dată când păşesc. Ca o pocnitură pe fiecare picior. Dar o aud pe Megan, aşa că încetinesc într-un fel şi mă relaxez.

— Dar antena satelit? — îl întreabă Barbara, făcându-l să se concentreze asupra succesiunii evenimentelor.

— Este cu susul în jos — repetă David. Foarte ciudat. Şi cutia este pătrată. Nu pricep nimic. Vreau să mă duc să mă uit la ea.

— Şi te-ai dus să te uiţi?

— Nu — răspunse el. Megan m-a făcut să uit de ea. M-am întors puţin şi n-o mai văd. Am uitat de ea pur şi simplu. Acum mă îndepărtez. Şi mă lovesc puţin de un stâlp, nu prea rău. Merg în jurul maşinii şi apoi *shhhwww.*

— Ce se întâmplă când eşti acolo?

— Merg în jurul copacului şi aud un zgomot. Este ca un titirez, ca un titirez care se învârte. Începe într-un ritm înalt şi apoi încetineşte, oprindu-se foarte repede. Aşa că mă uit într-acolo. Nu văd prea bine.

— Descrie-mi-l din nou — îl instrui Barbara.

— Este ca o pată pe pământ — spuse el — un prosop negru? Sau un sac de gunoi? Are o formă ciudată. Este turtit, turtit-turtit. Este pe pământ. Este pământ, nu diferă cu nimic de pământul în sine, dar este negru şi se mişcă repede. Şi face puţin zgomot.

— Ce face Megan acum? — întrebă Barbara.

— Nu ştiu.

— O vezi de unde eşti?

— Nu.

— Acum nu-ţi mai dai seama de prezenţa ei?

— Ah...

— Priveşte cu atenţie — zise Barbara. Unde eşti?

— Dincolo de copac.

— Şi Megan unde este?

— Nu ştiu — insistă el.

— Poţi să te uiţi dacă nu-i cumva în maşină? Nu-i prea departe de tine, nu-i aşa?

— Nu-i în maşină — zise el.

— N-o auzi ţipând sau plângând? — întrebă Barbara.

— Aha — răspunse el.

— Unde este? — întrebă din nou Barbara.

— Obiectul se mişcă repede — spuse David. Aşa... acum o aud.

— Hai să ne întoarcem acolo de unde nu puteai s-o auzi — îi zise Barbara.

— Mă uit la obiect — răspunse David. O negreală. Un „nu". Un fel de „nu-acolo".

— Descrie-mi mai exact — spuse Barbara, ca să pot înţelege.

— Seamănă cu o băltoacă mişcătoare de ulei — îi spuse David. Se mişcă, dar se şi modifică. Nu prea mult, doar pe margini, nu este foarte stabilă. Şi dispare repede.

Barbara încercă din nou să clarifice evenimentele, aşa că îl puse pe David s-o ia de la început, din momentul când a simţit şocul.

— Mă uit la veranda din spate — începu el. Mă îndrept spre uşă. Văd motocicleta acolo. Mă uit direct spre verandă. Merg. Dar n-am ajuns acolo. Mergeam spre casă, dar şocul m-a oprit în loc. Mă doare. Aşa dintr-o dată. Mă întorc repede. Şi încep să merg. Megan strigă. Mă apucă de mână cu putere şi-mi spune: „Mai încet, opreşte-te." Destul de repede. Nu-mi dau seama ce-a fost cu şocul ăsta. Megan mă ajunge. Acum sunt nedumerit.

— Îţi aminteşti dacă ai încercat s-o faci pe Megan să se uite la copaci? — întrebă Barbara, amintindu-şi de relatarea lui Megan, potrivit căreia David o trăsese în direcţia aceea.

— Păi — răspunse el — mă îndreptam spre acea antenă satelit, dar a venit şi eu am uitat pur şi simplu de ea.

— Ai văzut antena satelit înainte să simţi şocul? — întrebă Barbara.

— Nu, după — răspunse el. Pentru că nici măcar nu mă uitam într-acolo până atunci. Încerc să-i arăt obiectul respectiv. Şi apoi uit. Şi plec. Ah. Mă simt ciudat.

— Cum adică te simţi ciudat? — se interesă Barbara.

— Parcă n-aş mai fi eu — zise el. Sunt deconectat de la realitate.

— Ai impresia că nu mai eşti David? — insistă Barbara. Asta vrei să spui?

— David nu se află aici — răspunse el, râzând puţin.

— Ce? — exclamă Barbara, surprinsă de răspunsul său. Unde este David?

— Este scos din priză — îi explică David. Mă simt golit, dar nu mi-au pierit simţurile.

— David este scos din priză? — repetă Barbara.

— Nu este aici, atâta tot.

— Dar ce merge în jurul corpului lui David, dacă vrei s-o luăm aşa? — întrebă ea.

— Nu pot... tot ce văd... nimic... doar că merge — răspunse el. Foarte ciudat. Ca o unitate comandată de la distanţă.

— De cine? — se interesă Barbara.

— Nu ştiu — îi răspunse el, ca şi când s-ar fi oprit să se gândească mai bine. Destul de repede, este ca o stare de transă, o stare de transă goală.

— Cum te reconectezi? — întrebă Barbara. Cum intră David din nou în priză?

— Când Megan vine la mine, mă apucă de umăr — spuse David — şi eu îmi revin la forma mea. De aceea sunt nedumerit. Pentru că arăt spre lucrul acesta. Nu ştiu de ce arăt spre el. Arăt pur şi simplu spre obiectul respectiv şi ea vine. Acum nu ştiu ce fac.

Convinsă că David îi dăduse toate informaţiile, atât cât fusese posibil, Barbara încheie regresia şi-l trezi. Urmă o şedinţă de revizuire a lucrurilor aflate, în care David schiţă antena satelit aşa cum îi apăruse în noaptea aceea. Şi-l rugă să promită că nu va discuta despre regresia sa cu Megan, cel puţin până când Barbara va putea s-o întrebe separat despre aceleaşi evenimente.

Dar noi am ascultat înregistrarea regresiei după plecarea lui David şi ne-am mirat de evenimentele ciudate din timpul transei: şocul, zgomotele, negreala „nu-acolo" şi descrierea ciudată a antenei satelit — amănunte pe care David nu şi le amintise în mod conştient înainte de regresie. Am sperat că, poate, o parte din confuzie se datora cantităţii mari de alcool consumate cu James în seara aceea şi am aşteptat nerăbdători să vină rândul lui Megan. Spre deosebire de David şi James, fata nu băuse, aşa că speram să-şi amintească mai coerent evenimentele şi să ne explice lucrurile bizare relatate de David.

CAPITOLUL 9

— Cum am ajuns aici? Nu înţeleg! M-a şocat ceva. Nu ştiu nimic. David este deconectat, scos din priză.

Astfel de fraze au continuat să mă obsedeze în cele două zile dintre regresiile lui David şi Megan. Ce-o fi vrut să spună prin „David este scos din priză"? Şi de ce a doua zi nu-şi mai amintise nimic din cele întâmplate de la sosirea lui la fermă şi până la venirea lui James mai târziu? Cel mai mult mă îngrijora cine sau ce îl controlase pe David în noaptea aceea, cînd simţise un fel de „comandă de la distanţă" sau o „stare de transă goală"?

Ne-am dat seama ce dreptate avusese Barbara când ne spusese că se întâmplase ceva important celor doi tineri. Iar noi de-abia aşteptam revelaţiile lui Megan când ea şi Barbara s-au retras în camera din spate, pentru şedinţa de regresie.

Peste două ore, s-au întors în living room şi am observat din expresia zugrăvită pe faţa Barbarei că aflase mai multe amănunte despre evenimentele din acea seară de august. David se ţinuse de cuvânt şi nu discutase despre hipnoza sa cu Megan, înainte de regresie, dar acum insistaseră amândoi să ştie ce spusese fiecare. La regresia lui David, camera video a Barbarei se defectase şi folosiserăm în schimb un audio-casetofon. Dar, între timp, împrumutasem un video casetofon. Aşa că, ne-am aşezat să privim înregistrarea făcută de Barbara.

La început, amintirile lui Megan se potriveau cu ale lui David. A relatat despre conversaţia de la bar, imaginea femeii văzute de James şi descrisă de David, iar apoi despre categorica lui afirmaţie că nu făcuse o asemenea descriere şi, în final, drumul spre casă cu maşina. În timpul

acestei prime investigări a amintirilor ei, Megan relatase numai detaliile de care ne spusese la început, dar Barbara a ghidat-o cu răbdare, adâncind ocazional transa şi reamintindu-i să fie mai atentă când era nevoie. În prima derulare a evenimentelor, Megan avusese un gol de memorie, imediat după sosirea la fermă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în momentul acela — zise ea. Îmi scapă. Ah, ne aflăm în locul unde şoseaua coteşte. Şi David începe să arate spre pomi. Unul din ei este un brad. Arată spre el. Apoi, mă trage într-acolo. M-a apucat de braţ şi a pornit spre locul acela. Iar eu am început să mă trag înapoi, pentru că mi-era frică. Iar el a spus, hmmm, a spus că ceva de acolo doreşte să mă vadă. Am început să mă înfurii. Dădeam din mâini şi mă trăgeam înapoi, plângând şi zbierând. Şi, şi, nu înţelegeam. Pentru că nu era David, nu semăna cu David. Pe urmă, am început să mergem spre casă. Am ajuns în capătul celălalt al şopronului şi am trecut prin el, iar când am ieşit din partea opusă, unde sunt albinele, a arătat spre şirul de pruni. Da, a arătat spre ei şi a încercat să mă ducă şi pe mine acolo. Eu am încercat să mă opun şi să-i spun că nu vreau, pentru că se afla ceva acolo.

— Şi ce-ţi spunea ca să te convingă să-l urmezi? — o întrebă Barbara.

— Mă trăgea de braţ şi-mi spunea că trebuie să mergem acolo. Eu mă trăgeam înapoi, plângeam şi repetam: „Nu, nu putem merge acolo". Şi atunci, David... s-a întâmplat ceva, arăta diferit. Schimbarea era evidentă.

Descrise dorinţa lui David de a pleca după bere şi insistenţa lui să conducă maşina, iar apoi apăruseră farurile camionetei lui James pe şosea. Până aici, povestea ei era în esenţă aceeaşi cu cea relatată în dimineaţa care urmase incidentului. Când James a intrat cu ei în casă, David a insistat că nu făcuse nimic din lucrurile descrise de Megan şi nici măcar nu-şi mai amintea că ajunsese la fermă.

Barbara o rugă pe Megan să reia povestirea evenimentelor, având grijă să-i calmeze emoţiile şi să-i ofere un punct de vedere mai obiectiv, deoarece, în timpul primei

relatări, Megan se enervase, plânsese şi dezvăluise toată frica trăită în momentul incidentului. Stăpânindu-şi deci sentimentele, Megan începu să deruleze din nou povestea.

— Am tras pe poteca dinspre fermă — spuse ea — şi am oprit maşina pentru că James nu era acolo. Se întâmpla ceva. M-am întors şi m-am uitat la David. Am observat că stătea acolo. Avea ochii pe jumătate închişi pentru că era târziu noaptea şi băuse prea mult. Aşa că stătea întins pe scaun. Atunci s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Probabil că s-a dus la 7-Eleven să cumpere nişte bere". Iar apoi, a apărut un fel de sclipire.

— Ce sclipire? — întrebă Barbara.

— Nu sclipea totul — răspunse Megan. Era ca atunci când este foarte cald şi poţi să vezi ceva licăritor ieşind din pământ, valuri de căldură. Erau printre noi. Se aflau acolo. De fapt, nu ieşiseră din nimic, erau pur şi simplu acolo. Dintr-o dată.

— Ai simţit vreo schimbare de temperatură în momentul acela? — se interesă Barbara, încercând să-şi imagineze ce descria Megan.

— Nu — răspunse fata. Se concentraseră asupra lui David. Şi îl înconjurau, nu, nu-l înconjurau. Descriau un sfert de cerc. Se oprea la hotarul dintre fermă şi şosea. Iar David se afla de partea cealaltă. Trecea prin maşină. Semăna cu un cearşaf strălucitor între noi. Şi apoi se îndreptase parcă spre el.

— Strălucirea avea vreo culoare? — se interesă Barbara.

— Nu văd nici o culoare — zise Megan. Semăna doar cu un val de căldură sclipitor. Şi apoi îl cuprinse pe David. Iar acum el era diferit. Ochii şi întreaga lui fiinţă erau diferite.

— Cum ţi se pare această schimbare? — se interesă Barbara.

— Mă sperie — recunoscu Megan.

— Îţi plăcea cel lângă care stăteai?

— Nu — răspunse Megan — dar ştiam că el este încă acolo. Dar era ascuns. Îl acoperiseră; se afla încă acolo,

dar era înconjurat. Se afla încă acolo şi ei îl manevrau. Mă temeam pentru David. David era, ei... Nu voiam să fie rănit.

— Ce se întâmplă? — întrebă Barbara, încercând să continue regresia.

— Este un... nu... ceva... aşteaptă.

Megan ezită nedumerită.

— Nu ştiu dacă acesta este... David stă acolo. Tocmai ne-am oprit şi când David a făcut acest lucru, sclipirea a încetat. Atunci a început să vorbească, dar David stătea încă jos, acolo. Dar parcă nu s-ar fi aflat de fapt acolo. David se afla acolo, dar celălalt era peste el. Iar David stătea pur şi simplu acolo, cu celălalt deasupra. Acel altcineva a deschis uşa. Şi David stătea acolo? Era altceva. Şi semăna cu David ca într-o hologramă. Dar a deschis uşa şi a spus că se va duce în casă şi eu o să rămân acolo, singură. Dar David era cu mine, însă eu nu-l vedeam. Era ca o hologramă. Nu era el. Era altceva. David stătuse acolo tot timpul.

— Şi ce-a făcut holograma? întrebă Barbara.

— Ce ţi-am spus — răspunse Megan. S-a îndreptat spre mine şi a încercat să mă tragă spre copac. Ceva voia să mă vadă de partea cealaltă a copacului. Aşa s-a exprimat: „ceva".

— Vocea semăna cu aceea a lui David?

— Nu chiar — spuse Megan. Parcă era altcineva care încerca să-l imite, un fel de înregistrare, dar nu chiar. David era în maşină.

— Mergea ca David? — se interesă Barbara. Îl simţeai ca fiind David?

— N-aveam cum, ştiam că David se afla în maşină, dar acesta era,... nu-l puteam vedea. S-a ridicat, dar nu l-am putut vedea pe David, însă David se afla acolo. Şi ceea ce am văzut că s-a mişcat şi a ieşit din maşină, arăta ca David, dar nu era el. David era încă în maşină.

— Ce senzaţie îţi dădea această hologramă? — întrebă Barbara.

— Nu eram furioasă — îi spuse Megan — dar simţea ceva. Ca şi când trebuie să te grăbeşti. Viteză, presimţire? Ca atunci când trebuie să faci ceva repede şi nu ai prea mult timp la dispoziţie, acesta era sentimentul. Trebuie să te grăbeşti, dar trebuie să faci un lucru ca lumea. Încă nu ştiu ce, dar încerc, repede. A vrut să mă tragă spre copaci. N-am văzut nimic deosebit, dar ştiam că nu puteam să mă duc acolo. Ceva nu era în regulă. Şi apoi am simţit o schimbare, dar nu puteam de fapt să văd. Arăta spre cer şi vorbea, se uita la lună, la stele şi arăta în sus spre cer. Se plimba şi spunea ce drăguţ era cerul. Şi apoi ne-am întors şi am luat-o spre casă. De îndată ce am ajuns sub acoperişul şopronului, am vrut să stau lângă maşină. Dar a încercat să mă tragă spre copaci, pe partea cealaltă, în spatele casei.

— Avea forţă? — întrebă Barbara.

— Nu mai mult ca David, dar mă agresa fizic.

— Îţi vorbea?

— Spunea doar „Ceva vrea să te vadă acolo. Trebuie să mergi". A încercat să mă tragă... Unde s-a dus David? Era în maşină, dar voiam să mă întorc acolo, însă s-a schimbat din nou. Simţeam schimbarea, dar n-o vedeam. A spus că voia să se ducă la 7-Eleven să ia nişte bere. Şi voia să conducă, aşa că m-am suit în maşină, dar David... m-am suit în maşină, el voia să conducă şi a luat cheile. S-a aşezat pe locul lui David, dar David nu era acolo. Fusese acolo tot timpul, dar acum nu era. A fost acolo când am parcat maşina şi apoi, când cealaltă persoană a încercat să mă tragă dincolo de copaci, nu mai era, cel puţin nu în maşină. Dar asta se întâmpla acum un minut sau două! Celălalt David s-a urcat în maşină şi a pornit motorul şi apoi m-am uitat şi am văzut farurile lui James pe şosea. Era ca şi când s-ar fi întors David, dar celălalt era încă acolo. David stătea pe locul şoferului, dar şi celălalt era acolo. Şi apoi a dispărut când a ajuns James. Şi era David, dar nu-şi amintea nimic, pentru că nu fusese acolo. Stătea ca mai-nainte, dar plecase pentru un minut sau două.

Urmărind înregistrarea video, am observat cât de preocupată devenise Megan când își dăduse seama că David lipsea. Şi apoi mi-am amintit că în timpul regresiei David spusese că timp de câteva clipe nu ştiuse ce era cu Megan. În aparenţă, nici unul din ei nu putea spune exact ce făcuse celălalt şi am ascultat nerăbdători, în timp ce Barbara o întreba pe Megan în legătură cu dispariţia.

— Îţi aminteşti de momentul acela, când ai observat că nu se află cu tine, în maşină? — întrebă Barbara. Întoarce-te la clipa aceea.

— Mda, încuviinţă Megan. M-am tras spre maşină, pentru că atunci am început s-o luăm spre casă. Când a încetat să mă mai împingă spre copaci. Şi exact cînd celălalt ajunsese la micul şopron, David era în maşină, iar eu mă îndreptam într-acolo. Iar apoi a încercat să mă tragă spre ceilalţi copaci. Şi în momentul acela David a dispărut.

— Acum, uită-te în jurul tău — îi spuse Barbara. Îţi dai seama că David nu este în maşină. Te-ai alarmat. Unde este? Vezi dacă nu observi ceva în zona aceea.

— Încercau să ne separe cu un anumit scop — răspunse Megan. Nu mă lăsau să văd. De aceea nu l-au scos când celălalt încerca să mă tragă spre copaci, pentru că mă uitam înapoi. Dar ei n-aveau timp. Trebuiau să se oprească. Iată de ce s-au schimbat.

Ne gândeam cine erau „ei" şi apoi Barbara a întrebat:

— *Ei* n-aveau timp?

— Nu-i vedeam, dar ştiu că sunt acolo.

— Câţi simţi că sunt acum? — întrebă Barbara.

— În afară de cel cu care eram, erau trei. Aşteptau să-l scoată pe David din maşină, dar nu puteau în timp ce mă uitam eu. Nu voiau să-i văd eu. Se aflau în spatele unui lucru, nu ştiu ce, întrucât nu este nimic acolo. Totuşi aveau ceva pe faţă, pentru că nu-i vedeam. Nu mă lăsau să-i văd cum îl scot pe David din maşină deoarece nu trebuia să ştiu. De aceea, cealaltă persoană încerca să mă ducă acolo, în spatele copacilor, ca să nu văd.

— Vrei să spui că celălalt ţi-a distras atenţia? — îi sugeră Barbara.

— Exact — spuse Megan. De aceea încerca să se grăbească, voia să-l scoată pe David. Dar nu ştiu pentru ce. Şi, din acelaşi motiv, am vrut să mă întorc la maşină.

— Unde era David când nu era în maşină? — insistă Barbara. Poţi să-i vezi pe cei trei care erau cu el?

— El era în spatele obiectului — îi spuse Megan. Nu era acolo, dar nu puteai vedea în spatele lui.

— Obiectul? — repetă Barbara. Despre ce vorbeşti?

— Era ceva... nu puteai — Megan ezită — ei erau în spatele obiectului, dar nu puteai vedea ce era acolo. Proiecta ceva, dar l-au ţinut doar o secundă pe David, pentru că apoi a apărut James şi au fost nevoiţi să-l bage la loc în maşină.

— Îţi aminteşti cum arătau? — întrebă Barbara.

— Nu i-am văzut — zise Megan. Au făcut-o când mă uitam la maşina lui James. Stăteam în spate.

Se opri pentru o clipă şi apoi exclamă:

— L-au mişcat! Au mişcat obiectul! Nu ştiam că pot face asta!

— Unde era obiectul? — întrebă Barbara. Unde a fost proiectat?

— Semăna cu un ecran — explică Megan. Şi proiecta ce trebuia să fie în spatele acelui ecran, aşa că dădea impresia că nu se află nimic acolo. Erau pur şi simplu de partea cealaltă. Ca un obiect metalic subţire. Era ca un pătrat, doar că se înclina puţin. Dar nu se vedea niciun fel de echipament. Arăta ca o folie subţire de metal şi o susţinea ceva ca să nu cadă. Se curba într-un fel. Era o bucată pătrată de metal, dar putea proiecta ce se presupunea a fi de partea cealaltă. Se mişcau, dar puteai spune că era acolo, iar cel care arăta ca David l-a urcat pe David în maşină. Nu i-am văzut pe ceilalţi. Nu-mi dau seama de unde ştiam că erau trei, dar ştiam.

— Ce impresie îţi făceau indivizii aceştia? — se interesă Barbara. Ce părere aveai despre ei? Îţi păreau cumsecade, sau cum?

— Era ca şi când n-ar fi fost acolo, semănau cu nişte mecanisme. N-aveau sentimente. Cel care arăta ca David,

mă rog, într-un fel, trebuia să se grăbească. Dar de la ceilalţi trei nu răzbătea nici un sentiment.

— S-au întors din nou? — întrebă Barbara.

— Nu în noaptea aceea — răspunse Megan. Nu ştiu când au fost, dar nu s-au întors în noaptea aceea.

— Ai avut impresia că aceste energii, indiferent ce-or fi fost, îţi erau cunoscute? Îi mai întâlniseşi înainte?

— Cel care a încercat să mă distragă, mă cunoştea parcă sau ştia ceva — recunoscu Megan. Ceilalţi erau pur şi simplu lipsiţi de importanţă.

Barbara a continuat regresia încă puţin, dar Megan nu mai avea ce adăuga despre evenimentele din noaptea aceea. După ce s-a trezit din transă, a desenat ecranul, iar noi am fost surprinşi să vedem cât de mult se potrivea schiţa ei cu reprezentarea antenei satelit conturată de David. Între timp, ne-am dat seama, bineânţeles, că, indiferent ce văzuse, nu fusese antena satelit a vecinului. Dată fiind descrierea farfuriei — margini ondulate, pătrată, cu o ţeavă care o fixa de sol — şi a obiectului negru de pe pământ, — un „nu-acolo" cu echilibru instabil, cu mişcări schimbătoare de-a lungul marginilor — se pare că David văzuse ceva neobişnuit şi încercase să şi-l explice în termenii familiarei antene satelit. Dar oare ecranul invizibil descris de Megan ar fi putut să fie aceeaşi maşinărie?

Ca să ne asigurăm că nu antena satelit a vecinilor fusese obiectul în cauză, am sunat peste câteva zile şi am întrebat-o pe vecină dacă antena se mişcase cumva luna trecută. Femeia m-a asigurat că antena satelit nu fusese deplasată niciodată din poziţia ei şi că nu prinseseră vreodată de ea o ţeavă sau o cutie de zinc. Indiferent ce fusese în curte, în noaptea aceea, nu-l puteam identifica.

Şi acesta nu era singurul mister pe care trebuia să-l luăm în considerare. Cum să interpretăm „holograma"? Megan descrisese oare dublura lui David? Imaginea lui fusese duplicată într-adevăr în vreun fel? Sau trupul său fusese împrumutat de o formă inteligentă exterioară, deconectându-i psihicul?

Ne aflam în relaţii foarte bune cu David şi Megan şi eram siguri că nu ne minţeau în mod voit în legătură cu amintirile lor. Nici unul din ei nu-şi amintise în mod conştient aceste evenimente, iar David nu-i spusese lui Megan despre regresia lui înainte să treacă şi ea prin aceeaşi experienţă. Totuşi, poveştile lor ciudate se confirmau una pe cealaltă, iar noi rămăseserăm cu multe întrebări fără răspunsuri. Ce se întâmplase cu ei în răstimpul cînd nu mai ştiuseră unul de celălalt? Şi cine era responsabil oare de întregul incident? Nici unul din ei nu-şi amintea de ceva asemănător unui OZN şi nici nu descriseseră extratereştrii. Megan insistase că nu ştia cum arătau fiinţele, aşa că era posibil să fi fost oameni. Dar cine fusese la fermă în noaptea aceea şi de ce?

CAPITOLUL 10

Timp de câteva luni, James spusese că o s-o viziteze pe Barbara, dar în weekendul, când îşi planificase într-adevăr să meargă, se speriase îngrozitor. Faptul că-şi amintise de-o mutilare umană fusese suficient să-l facă să se răzgândească. Dar acum, când Barbara se afla aici şi părinţii lui îl susţineau, James se hotărâse să se supună şi el unei regresii. Ne-am dat seama cu toţii că era un adevărat act de curaj, ţinând cont de firea lui retrasă. Cred că cel mai greu lucru din viaţa lui a fost când le-a spus părinţilor despre întâlnirile cu extratereştri. Iar eu l-am felicitat în gând pentru tăria lui de caracter când a rugat-o pe Barbara să-l ghideze în şedinţa de regresie hipnotică.

Acum câteva luni, de-abia discutase cu noi despre experienţele sale, dar ştiam că se temea să nu fie luat drept nebun; de aceea era aşa de reţinut. Prea mult timp, aceasta fusese singura explicaţie pe care o putea accepta — un astfel de lucru n-avea cum să fie real — şi se temea că şi ceilalţi vor gândi la fel. Casey şi cu mine speram că derularea amintirilor pierdute îl va ajuta la fel de mult cum ne ajutase pe noi, îndepărtând izolarea şi spaimele fără chip, caracteristice victimelor acestor fenomene.

Barbara şi James şi-au început regresia într-o seară, după cină. Mama lui, Sandy, aştepta rezultatele, împreună cu noi. Ea îl susţinuse emoţional de la început pe David, ceea ce m-a mirat. Până când am aflat că şi alţi membri ai familiei ei avuseseră propriile lor întâmplări ciudate în trecut, inclusiv tatăl şi sora ei. Cea mai tulburătoare dintre toate era incidentul trăit de sora ei, care întâlnise demult, într-o noapte, o minge plutitoare de lumină, de dimensiunea celei de baschet. Când am auzit, ne-am amintit ime-

diat de lumina în formă de minge de baschet care intrase în camera lui James şi-i spusese că nu putea înţelege mai mult decât îi comunicase deja femeia interdimensională.

Când regresia a luat sfârşit, am ascultat împreună înregistrarea. Barbara l-a rugat pe James să aleagă experienţa pe care dorea s-o exploreze. Dar el s-a concentrat asupra seriei de coşmaruri avute înainte de vizita Barbarei. El ştia, chiar din timpul acelor vise că acestea nu erau nişte vise obişnuite, dar îi venea greu să accepte că dezvăluiau un eveniment real, până când nu le retrăia sub hipnoză.

— Sunt întins pe spate — spuse James, începând să-şi depene experienţa. Îmi văd capul, cam pe aici; nu are păr pe el. Mă doare. Am o mulţime de găuri în cap. Găuri înşirate în jurul capului. Mi se învârteşte capul din cauza lor.

— Şi ce părere ai despre asta? — întrebă Barbara. Ţi-e frică?

— Da.

— Poţi să vezi dacă mai există şi alte prezenţe în cameră? Unde eşti? — se interesă ea. Camera are vreo culoare anume?

— Este albă în mare parte — îi spuse James. Umbroasă. Diverse lumini colorate. Roşii, galbene. Parcă ar fi cinci lumini. Sclipesc toate cinci. Am văzut o mână întinsă spre lumini.

— Ce sunt acele lumini? — întrebă Barbara. Au vreun scop?

— O mână a atins luminile, cele cinci lumini — răspunse el. Ceva îmi răneşte braţul.

— Care parte a braţului te doare?

— Încheietura. Sârmă la încheietura mea, prin încheietura mea, ca nişte aţe.

— Ştii la ce folosesc? — îl iscodi Barbara.

— Nu.

— Câte sunt?

— Una — spuse James. Doar una în încheietură. Mă doare.

— Acesta este visul pe care să-l retrăieşti? — îl întrerupse Barbara. Visul pe care l-ai avut acum câteva nopţi?

— Da — confirmă James.

— Ai mai văzut sârmele astea până acum?

— Da, admise el — de mult de tot. Stau culcat, cu braţele şi picioarele depărtate.

— Camera aceasta este neobişnuită în vreun fel? — întrebă Barbara. Poţi să mi-o descrii mai bine?

— Este aglomerată — îi spuse James. Se petrec o mulţime de lucruri. Se mişcă o mulţime de lucruri.

Dar când Barbara încearcă să-i ceară mai multe detalii, James mormăi că nu putea să-şi mişte capul sau că nu vedea cu ochiul stâng. Începu să se enerveze din cauza imobilităţii sale, dar Barbara îl calmă.

— Relaxează-te — îi spuse ea. Există vreun motiv pentru care nu poţi să te mişti! Înţeleg, este O.K.. Încearcă să-ţi revii. Cu ochiul cu care poţi vedea, spune-mi ce altceva mai distingi în cameră. Îţi dai seama de vreo prezenţă în afară de tine? Alta decât mâna care s-a întins spre lumină?

— Doar mâna care a atins lumina — răspunse David. Mă doare, mă doare capul şi urechea stângă.

Sesizând stânjeneala lui James, îl rugă să continue şi să treacă la momentul când putea să se mişte şi să nu-l mai doară nimic.

— Unde te afli acum? — întrebă ea.

— Este diferit — spuse James. Aici este întuneric.

— Cu ce ai asocia această cameră?

— Cu vindecarea — răspunse el.

— Este ca o cameră de recuperare? — îi sugeră Barbara.

— Da.

— Acum te simţi mult mai bine, nu-i aşa? — îl alină ea. Ce altceva mai simţi? Poţi să te gândeşti cam pe unde te afli sau eşti ameţit?

— Mă simt bine — murmură el. Curios. Ceva mă ţine de mână, de mâna dreaptă. Merg.

— Eşti îmbrăcat cu ceva? — se interesă Barbara.

— Nu — răspunse el.

— Cum este în jur?

— Este spaţios. Sunt o mie de lucruri. Lucrurile merg. Este spaţios.

— Ce fel de lucruri?

— O mulţime de trupuri.

— Sunt trupuri omeneşti? — întrebă Barbara.

— Cam aşa ceva — îi spuse James. Nu foarte înalte. Sunt scurte cam până la piept.

— Distingi vreo particularitate în acest loc spaţios prin care te plimbi?

— Este ca un vis. N-are nimic deasupra. Parcă aş fi în interiorul unui vas.

— Ai mai fost acolo? — îl descusu Barbara.

— Cred că da — răspunse James. Nu sunt speriat.

Dar de-abia vorbea. Barbara observă că nu se simţea în largul lui.

— Poţi să-mi explici de ce îţi vine greu să povesteşti? — întrebă ea.

— Nu prea pot să văd — răspunse el în cele din urmă. Este ceva peste mine, puţin mai înalt, şi mă trage ceva de mână, spune ceva.

— Şi ţie cum ţi se pare? Îl auzi clar cum îţi vorbeşte?

— Nu se exprimă în cuvinte — încercă să-i explice James. Spune ceva. Este, nu-mi dau seama, nu ştiu. Parcă — îi pare rău. „Bietul James, bietul James".

— Parcă îşi cere scuze, nu? — întrebă Barbara.

— Da, pentru că îmi face rău. Este drăguţ. Se poartă mai frumos cu mine.

— Crezi că este de genul masculin? — continuă Barbara. Ai spus că nu sunt îmbrăcaţi. Vezi vreo parte sexuală distinctivă, care să-ţi spună că este bărbat?

— Nu — răspunse James. Doar că arată a bărbat. Ne-am oprit. Am ajuns la perete.

— Ce se întâmplă acum? — întrebă Barbara. A spus că-i pare rău? Ai impresia că se scuză pentru că te-a rănit?

— Da. Îmi spune să trec prin gaură.

— Explică-mi ce se întâmplă acum — îl instrui Barbara şi, în timp ce ascultam, furăm surprinşi de afirmaţia lui James:

— Sunt în pat — anunţă el. Este cald.

Barbara îl întrebă din nou, întorcându-se la descrierea camerei în formă de vas, a luminilor colorate şi a zonei unde James văzuse sute de fiinţe lucrând, mişcându-se de la o masă la alta, într-un spaţiu aglomerat. Dar James se pregătea pentru încheierea şedinţei, aşa că îl scoase din transă şi după aceea mai discutară un timp despre cele relatate sub hipnoză.

Descriind scena iniţială, James îi vorbise despre sârma din încheietură.

— Este ca şi când mâna ar atinge luminile — zise el. Sârma venea din tavan direct în jos şi m-a străpuns. Era subţire, mai subţire decât o coardă de pian şi strălucea. Semăna cu metalul. Mai erau şi alte sârme, le zăream vârfurile, dar nu vedeam şi nici nu simţeam unde mă atingeau.

— Nu cumva acţionau ca un fel de acupunctură? — îi sugeră Barbara — ca un proces de vindecare?

— Nu — răspunse James — cred că erau ca la sfârşit, când fiinţa aceea a afirmat că-i pare rău. Spunea că monitoriza, testa, să vadă cum merg lucrurile. Monitorizau să vadă cum funcţionam pe dinăuntru. A spus că-i pare rău că mă doare capul. Era un mod de a afla ce dorea să ştie. Şi apoi, am trecut prin această gaură.

— Ai observat ceva la cel care părea să fie drăguţ? — întrebă Barbara. Îţi arăta nava spaţială sau te scotea din camera de recuperare ca să te ducă spre ieşire?

— Mda — răspunse James — dar aş fi putut să părăsesc camera de recuperare direct la punctul de ieşire, dar m-au sprijinit şi m-au trecut prin gaură. Lucrurile parcă se mişcau în jurul meu ignorându-mă.

— Erai singura fiinţă umană pe care o vedeai?

— Da — confirmă el. Lucrurile se învârteau şi-şi vedeau de treabă.

Apoi, Barbara îl întrebă despre creaturile, pe care el în mod constant le denumea „lucruri", precum şi despre spaţiul în formă de vas.

— Era întunecat în mare parte — zise el, descriind locul spaţios — dar avea o parte din faţă şi una din spate o faţadă clară. Din această parte se vedeau stelele şi apoi, restul era negru. Exista un singur nivel, care cobora în pantă şi m-am uitat în jur. Panta era lină şi apoi, dintr-o dată, am dat de un perete.

— Ai simţit că acest loc ar fi în cer? — îl întrebă Barbara.

— Mda — zise el. Stând aici, poţi observa că era curbat, pentru că te uitai în jos şi vedeai tot. Da, peste tot, curbându-se spre pereţi. Totul era turtit (dedesubt), cu excepţia acestor tejghele care erau cam atât de late şi încurcau aceste lucruri. Şi „lucrurile" cele mici stăteau în jurul lor, dar se fâţâiau pe acolo, cu toate luminile acelea sus (deasupra tejghelelor). Erau de culori diferite, sclipitoare şi se uitau la ele fără să le atingă. Stăteau doar acolo.

În timp ce descria locul, făcea semn spre diferite părţi ale schiţei pe care o conturase.

— Era pur şi simplu un adevărat labirint — zise el. Nu părea să existe vreo ordine. Doar lumini. Se opreau şi se uitau la lumini, apoi treceau la altă tejghea să se uite la luminile de acolo. Se învârteau cu toţii şi se uitau la lumini.

Apoi schiţă fiinţa care-i însoţise.

— Cel care m-a condus — zise el — capul lui este mai proeminent în spate decât al meu. Arătau cu toţii cam la fel. Capul era turtit în faţă. Avea o culoare maro-cenuşie sau gri-închis.

Când termină desenul şi descrierea, Barbara îi puse încă o întrebare, amintindu-şi un lucru pe care-l auzise mai devreme despre experienţa lui James.

— Şi apoi, se pare că ai trecut, prin aceea deschidere de unde ai fost transportat înapoi în patul tău — a repetat ea. A fost în noaptea în care ai descoperit sângele?

— Da — şi-a amintit James — aceasta a fost în prima noapte. Era în mijlocul cearşafului.

— Când fiinţa şi-a cerut scuze — continuă Barbara — ce impresie ţi-a făcut?

— L-am crezut — a zis James încet. Nu părea să fi spus „Îmi pare rău", era mai mult un sentiment copleşitor. Cuvintele exprimau în primul rând senzaţia mea. Îi părea rău că mă rănea, dar n-avea de ales. Am avut impresia că făceam parte din ceea ce încercau să afle. Durerea, da, monitorizau şi o parte din durere într-un fel. Şi anume felul cum o înregistrau cu mine, cum o percepeam eu. Sau felul în care funcţiona organismul meu.

— Poate că ţi-au implantat în minte idea găurilor din cap, ca să vadă cum reacţionezi — îi sugeră Barbara. Este posibil să-ţi fi fost proiectate în minte şi apoi te-ai speriat, iar ei ţi-au înregistrat frica. Aşa are logică? Nu sunt nici un fel de găuri în capul tău şi nu ţi-au ras părul.

James ridică din umeri şi Barbara îl întrebă:

— Cum te simţi acum?

— Bântuit — zise el.

— Ştii, — îi spuse ea, —, asta se întâmplă şi altor oameni, dar de obicei celor mai inteligenţi.

— Slabă consolare — răspunse James.

Am dat din cap în semn de simpatie şi am ascultat sfârşitul înregistrării. Treceam prin aceste experienţe de aproape un an şi până acum nu aflasem nimic care să ne consoleze.

În noaptea aceea, epuizată după ce condusese două regresii, Barbara dormi la fel de adânc ca şi noi. Totuşi, a doua zi de dimineaţă, atât ea, cât şi eu aveam urme noi pe corp. Barbara avea două vânătăi sus pe braţ, iar eu aveam o urmă roşie în formă de V la cot, cu o înţepătură de un centimetru sub ea. Urma în formă de V a dispărut repede, dar înţepătura a trecut mai încet, în câteva zile.

Vineri, Bonnie, cea mai bună prietenă a mea, a trecut s-o cunoască pe Barbara şi a fost chestionată în legătură cu propriile ei experienţe ciudate. Pe Barbara o interesa în special una dintre ele, care avusese loc acum unsprezece ani, când Bonnie şi soţul ei fuseseră în vacanţă, în Carolina de Sud. În timp ce vizitau o biserică veche de la

ţară, Bonnie a întâlnit o pisică siameză, care o conduse de la un mormânt la altul. Între timp, soţul ei se dusese în pădure să se uşureze. Când s-a întors, i-a spus că văzuse o lumină fantomatică, dar Bonnie nu-şi amintea să fi văzut ceva în afară de pisică. Totuşi, când se duseseră să caute pisica şi s-o ia cu ei, n-o găsiseră nicăieri.

Barbara îi sugeră că s-ar putea să fi fost mai mult decât îşi amintea Bonnie în mod conştient şi o întrebă dacă n-ar vrea să exploreze întâmplarea prin regresie. Dar Bonnie luă în derâdere sugestia şi-o asigură pe Barbara că nu există nimic ciudat în viaţa ei. (Însă, mai tîrziu, Bonnie se hotărî să se supună hipnozei. Fără să includ întreaga regresie care nu a avut loc în anul descris în jurnalul meu, este interesant să amintesc că pisica siameză se dovedise o amintire ecran pentru o dublă răpire, în care fuseseră implicaţi Bonnie şi soţul ei. Frumoasa pisică de care-şi amintise era de fapt cu totul altceva — Bonnie descrisese un fel de fiinţă „înaltă de un metru cincizeci şi lată de şaizeci de centimetri, acoperită cu fâşii metalice")

Înainte ca Barbara s-o convingă pe Bonnie, sosise Fred, gata să înceapă regresia. Mai mult decât oricine din grupul nostru, poate doar cu excepţia lui James, viaţa lui Fred fusese tulburată adesea de experienţe bizare, pe parcursul anului trecut.

La început, întâmplările implicaseră, de obicei, episoade de amnezie, când lucra singur în schimbul de noapte. Exista adesea un semn care anunţa venirea extratereştrilor. Se abătea o rafală de vânt în biroul lui închis, apoi răsuna un claxon înăbuşit. Odată, auzise o voce ordonându-i:

— Nu te întoarce, Fred!

Dar, în ultima vreme, semnele dispăruseră şi îşi dădea seama că fusese agresat de extratereştrii, doar când găsea urme de înţepături, zgârieturi roşiatice, vânătăi şi tăieturi, formând adesea triunghiuri pe corpul lui.

La fel ca şi noi ceilalţi, Fred avusese experienţe „vis" care-l înspăimântau şi-l tulburau şi, tot la fel ca şi noi, nu putea ştii care experienţe erau doar vise, care erau retrăiri ale evenimentelor petrecute în realitate şi care erau amin-

tiri ecran pentru a ascunde agresiunile recente. Lipsa de siguranţă în privinţa acestor fenomene îl deranja cel mai mult pe Fred; faptul că nu ştia cine sau ce le producea, precum şi lucrurile îngrozitoare de care-şi amintea din aceste experienţe. Când l-au întâlnit prima oară, ne-a spus că el este înclinat să creadă că aceste „lucruri" „creşteau noi corpuri pentru noi" şi că trebuia să facă ceva referitor la extratereştri în următorii ani. Aceasta era de asemenea o informaţie dobândită în urma ciudatelor sale întâlniri, deşi nu-şi amintea nici contextul, nici de momentul specific în care se petreceau.

Se simţea furios, speriat şi înşelat şi dorea cu disperare să obţină mai multe informaţii. Aşteptase cu nerăbdare şedinţa de regresie cu Barbara, sperând să obţină răspunsuri şi se dovedise a fi un bun subiect pentru hipnoză. Din fericire, Barbara împrumutase din nou un video recorder, aşa că înregistră în întregime regresia lui Fred. Iar când am revăzut-o mai târziu, în seara aceea, am remarcat din nou că diferenţa dintre a vedea practic faţa cuiva în timp ce-şi derulează astfel de amintiri emoţionale şi a asculta doar vocea pe bandă audio era uimitoare.

Şedinţa s-a concentrat asupra a două vise tulburătoare, pe care Fred le avusese recent. Barbara începu să-l întrebe despre vise.

Într-unul din ele, eram într-o baltă — îi spuse Fred — şi am crezut că o să mă înec. N-aveam cum să ies, aşa că am încercat să mă relaxez şi am început să respir pe nas. Aşa am descoperit că pot respira în apă. Am fost şocat şi n-am ştiut ce căutam acolo. Al doilea vis, l-am avut chiar azi-dimineţă — încheie el. Era ceva în legătură cu încrucişările dintre animale şi oameni.

În timp ce discuta despre al doilea vis, se citea neliniştea pe faţa lui, aşa că Barbara începu să-l dirijeze, insistând să povestească mai clar.

— Eşti supărat, Fred — îi spuse ea. Poţi să-mi explici de ce te simţi aşa?

— Mă simt ca şi când mi-ar face ceva cu animalul — răspunse el. Fac ceva cu mine, cu sângele, cu sperma,

cu genele mele. Injectează fluidul meu în acest animal. Cred că este o prostie, nu-mi place. De ce fac aşa ceva?

Se tulbură şi mai mult, dar se străduí să continue, mânat de la spate de Barbara.

— Cred că stăteam întins şi ei făceau ceva animalului — îi spuse el. Iau ceva de la mine şi pun în animal. Apoi, îmi amintesc că am văzut alt tip de animal alergând în jur. Nu-mi amintesc cum arăta, dar era bizar. Se pare că ciudăţenia este o parte om, o parte animal. Ca un copil mic în jur de doi ani. Animalul care pare să fie jumătate om este foarte păros. Îmi amintesc că m-am înfuriat — spuse el — privind mental cum extratereştrii injectau fluide în animalul care părea să fie femelă. Încerc să mă ridic enervat. Probabil că stau jos sau sunt culcat. Animalul se află lângă mine. Pare a fi turtit, nu ca un animal care merge.

— Ai încercat să te ridici şi să protestezi furios — comentă Barbara. Hai să ne întoarcem înainte de acest moment şi să vedem ce a provocat această mânie.

Însă, în loc să răspundă, Fred începu deodată să tremure, cuprins de spasme. Am urmărit miraţi spasmele, timp de câteva minute. Iar apoi s-au auzit gemete şi i-am văzut faţa încordată.

Am privit foarte preocupată, întrebându-mă de ce Barbara nu intervenise să-l liniştească. Pe ceilalţi îi calmase întotdeauna ori de câte ori se arătaseră neliniştiţi şi am întrebat-o de ce nu-l ajutase pe Fred.

— Trebuia să se elibereze — îmi explică Barbara, oprind caseta pentru o clipă. Toată această emoţie la care ai fost martoră zăcea de prea mult timp în sufletul lui Fred. Se tot adunase, înrăutăţindu-i starea de spirit. Dar acum, după ce a retrăit-o şi a scăpat de ea, se va simţi mult mai uşurat.

Mai târziu, urmărind evoluţia lui Fred pe parcursul celorlalte episoade, am constatat că Barbara avusese dreptate, pentru că trăirile lui nu mai înregistraseră o asemenea intensitate după regresie.

Videocasetofonul porni din nou, înfăţişînd-o pe Barbara care-l liniştea pe Fred şi-l îndemna să-şi continue relatarea. Când fu gata să înceapă, îl întrebă:

— Povesteşte-mi despre impresiile tale, Fred. Uită-te şi spune-mi ce vezi.

— Văd lumină, multă lumină — zise el. Episodul se petrece noaptea trecută şi îi văd venind în dormitorul meu, dar vreau să-i opresc.

Fred începu din nou să tremure, stăpânindu-şi în tăcere spasmele violente şi continuă să vorbească printre dinţi.

— Văd crâmpeie de figuri venind spre mine — se cutremură el. Se pare că ţin un tub mare. Văd trei centimetri din el, dar nu pe tot.

— Animalul este la fel de neliniştit ca şi tine? — întrebă Barbara.

— Animalul este anesteziat. Se află cam la şaizeci de centimetri depărtare. Eu sunt pe o masă, iar el pe alta.

— Pe ce stai exact?

— Pe un pat de o persoană — îi explică Fred. Are o poziţie curbată. Animalul este lângă mine, pe o masă. Zăresc vag computere.

— Spuneai că era totuşi un animal — îl întrerupse Barbara. Poţi să-l descrii?

— Îl văd foarte clar — răspunse Fred. N-are cămaşă pe el. Are ceva păr, dar nu prea mult. Se pare că are piele, roz sau albă în partea de jos. Păr maroniu. Logica mea blochează o descriere bună.

Barbara sugeră apoi un mijloc de vizualizare mentală protectoare pentru Fred, scoţându-l din contextul evenimentelor şi ducându-l înapoi prin întreaga experienţă, în căutare de noi detalii.

— Mă văd pe un scaun, — zise Fred —, relaxându-se, în sfârşit, şi devenind mai obiectiv în descrierea lui. Nu cred că sunt îmbrăcat. Este un scaun curbat în mijlocul camerei. Lângă mine se află o masă. În jurul pereţilor sunt computere şi echipament medical. Camera este galbenă şi văd doar o parte din ea.

— Poţi să-ţi mişti capul? — îi sugeră Barbara.

— Puţin — răspunse el — dar nu-mi pot mişca braţele sau picioarele.

— Ce vezi acum?

— Doi omuleţi aduc altă tavă pe o măsuţă cu rotile. Are echipament medical pe ea.

— Cum arată omuleţii?

— Cenuşii — spuse Fred.

— Deci aduc tava — repoetă Barbara — şi ce se întâmplă după aceea?

— Este o masă care se ridică. Sunt doi Cenuşii la fiecare capăt. O împing pe rotile. Este mai joasă decât înălţimea celeilalte mese. Animalul nu este pe masă deocamdată.

Fred începu să tremure din nou, dar, de data aceasta, Barbara îl calmă până când se simţi în stare să continue.

— Ridică animalul prin levitaţie — zise el. Sunt doi Cenuşii de fiecare parte. Femela este întinsă pe spate. Acum, un omuleţ introduce acul în partea inghinală sau zona vaginală. Sau ce-o fi. Are copite ca de vacă. Nu zăresc corpul prea clar. Scoate acul şi se uită ce-au colectat în tub.

— Vrei să spui că au colectat... au extras fluid din animal? — întrebă Barbara.

— Da, extrăgeau fluid din animal.

— Dar ţie ce-ţi făceau, Fred?

Se schimbă vizibil la faţă, ca şi când ar fi fost sub anestezie.

— Sunt legat de masă — mormăi el.

— Care părţi ale corpului tău sunt legate?

— Partea de sus a braţelor şi pieptul. Şi picioarele.

— Eşti îmbrăcat?

— Nu.

— Te simţi jenat?

— Nu. Sunt prea speriat ca să-mi pese.

— Au făcut ceva ca să-ţi îndepărteze frica? — se interesă Barbara.

— Nu stau de prea mult timp acolo — răspunse Fred. Acum aduc animalul, dar nu vorbesc cu mine. Nu fac nimic ca să-mi alunge spaima.

— Ai mai fost în acel loc?

— Cred că da.

— În regulă, poţi continua.

— Îmi amintesc de noaptea trecută — zise el deodată. Mi-au făcut ceva când eram în pat. Erau doi. M-au atins cu ceva pe frunte. Semăna cu un obiect circular şi, când s-a deschis, s-a crăpat pe mijloc şi a format se pare un triunghi. Parcă ar fi din aur. După ce-au făcut asta n-am mai putut să mă mişc. Mă simt ca şi când aş fi fost dematerializat. Nu-mi dau seama că stau în picioare — continuă Fred. Sunt dezbrăcat şi trei Cenuşii stau în jurul meu, în uniforme roşii. Doi dintre ei sunt în faţa mea. Acum, unul se dă la o parte. Cealaltă mă ia de mână şi mă duce spre un scaun curbat. Ştiu că trebuie să stau jos.

— Opui rezistenţă? — sugeră Barbara. Care este starea ta de spirit?

— Nu — răspunse el — Este ca şi când n-aş avea nici o stare.

— Continuă, te rog, — zise ea.

— Îmi bagă ceva în penis. Ţine în mână ceva asemănător cu un tub prevăzut cu un obiect metalic subţire în capăt. Îl împinge înăuntru. Încerc să-mi ridic capul, să văd ce face.

— Simţi vreo durere? — îl întrebă Barbara. Vreo jenă? Sau eşti excitat?

— Nu — Fred clătină din cap. Continuă să vâre lucrul acela în mine.

— De câte ori?

— Doar o dată; este încă acolo. Acum pun capul jos; este încă acolo. Face ceva cu tubul.

— Şi ceilalţi ce fac? — se interesă Barbara.

— Unul stă lângă computer. Seamănă cu un computer cu o lumină în vârf. Face ceva, acolo, pe când celălalt este în spatele meu. Nu-mi spun nici o vorbă. Scoate tubul. Parcă ar fi un instrument de absorţie. Nu simt nici o durere. N-am nici o senzaţie. Dar parcă s-ar fi întâmplat şi altădată.

— Poţi să vezi şi conţinutul tubului?

— S-ar putea să fie spermă — sugeră Fred. Nu ştiu. Se pare că se află şi o femeie goală. Zăresc un coridor, dar ea este în camera cealaltă. Este o cameră circulară,

cu un coridor lung, care duce în cameră. Acum au pus-o pe masă cu rotile şi o împing în această cameră.

— Este o fiinţă umană? — întrebă Barbara.

— N-o văd clar — răspunse Fred — dar este o femeie adevărată, da. O lasă pe masă. În partea opusă a camerei. Acum se află la cicisprezece-douăzeci de picioare de mine. Masa este lângă uşa care dă spre coridor.

— Se mişcă? — se interesă Barbara.

— Nu — Fred clătină din cap. Mişcă animalul. Prin levitaţie. Eu sunt acolo. Au extras tubul şi au dus conţinutul spre unul din computere. Înainte să mişte animalul, introduc o parte din lichid în el. Restul este dus la computer.

— Ce poţi să-mi spui despre femeie? — întrebă Barbara, revenind la acest subiect.

— A fost deschisă. Are o incizie verticală din vârful pieptului până jos, în regiunea şalelor — răspunse Fred. Au mutat-o aproape de mine, cam la un metru şi jumătate. Cel de lângă computer care avea tubul cu fluidul meu se ducea la ea. Îşi bagă mâna în ea.

— Prin incizie? — îl întrerupse Barbara — sau prin vagin?

— Prin incizie — spuse Fred. Mâna lui a intrat prin deschizătura de la piept şi s-a dus direct spre uter.

Se opri şi se încruntă, ca şi când s-ar fi concentrat asupra imaginii.

— Doamne — şopti el în cele din urmă — ce face acolo?

— Descrie-mi — îl îndemnă Barbara.

— Face ceva cu măruntaiele ei. Şi-a băgat o mână în partea de jos a trupului, iar cealaltă este sub şoldurile ei. O saltă de şolduri ca să-i manevreze organele genitale. Picioarele ei sunt ridicate în aer. Are nişte cleme în jurul genunchilor, ca să-i ţină picioarele ridicate. Este răstignită şi, chiar dacă are picioarele ridicate, este ţinută să nu cadă de pe masă. Se pare că i-a băgat un instrument lung, în formă de tub, în vagin.

— Este tot deschisă?

— Da — încuviinţă el. Acum, se apropie altul, cu un obiect care are o lumină sau un laser fixat pe el. Uneşte pielea, ca şi când n-ar fi fost tăiată niciodată.

Glasul lui este plin de uimire în timp ce studiază imaginea mentală.

— Foloseşte lumina ca să unească pielea. Nu-ţi dai seama că a fost tăiată vreodată.

— Ai avut vreun contact fizic cu femeia?

— Nu, a fost strict chirurgical.

— Crezi că i-au injectat conţinutul tubului tău?

— Cred că l-au băgat în animal sau în combinaţia dintre femeie şi animal.

Începu din nou să se întristeze. Se agita, strângea din dinţi, clătina din cap.

— Cum te simţi, Fred? — se interesă Barbara, întrebându-se de ce se enervase oare.

— Se pregătesc să-mi facă ceva — răspunse el.

Era atât de agitat încât Barbara trebui să-i amintească de dispozitivul protector de vizualizare, înainte să poată continua.

— Vrea să-mi străpungă ochiul — îi spuse el. Face ceva cu ochiul meu. A pătruns în colţul ochiului meu stâng. Are o vergea lungă şi subţire, cu care mă pipăie între pleoape şi ochi.

— Te doare?

— Nu.

— Ce se întâmplă acum?

— Ţine acest tub lung prevăzut cu un ac şi mi-l introduce în ombilic. Pătrunde pe sub piele, în partea stângă a pieptului.

Lui Fred îi sporea agitaţia, dar încerca să se stăpânească.

— Ce face? — întrebă Barbara. Care este scopul acestei proceduri?

— Scoate ţesut din interior — răspunde Fred foarte agitat încă. Nu ştiu de ce vor să pătrundă în ţesuturi. La toţi draciil Probabil că au luat aşa ceva şi de la fată când au deschis-o!

Expresia lui se schimbă din frică în furie.

— Au o fiolă cu un... lichid limpede. Nu ştiu dacă o să mă oblige să-l beau. Nu, o să-l injecteze direct în tăietura de la ombilic.

— Cât de mare este această fiolă?

— Cam de trei centimetri.

Arătă cu degetele.

Preocupată de starea lui, Barbara îl întrebă dacă dorea să pună capăt regresiei, dar Fred refuză.

— Vreau să-i văd clar — îi spuse el şi Barbara îl instrui să-şi ascută viziunea mentală.

— Pe măsură ce te desprinzi de acest experiment — zise ea — du-te după perdeaua groasă şi trage-o. Apoi, dă-o repede la o parte, suficient ca să poţi trage cu ochiul. Ai să-i vezi clar.

Urmă o pauză, în timp ce Fred îşi asimila instrucţiunile şi apoi îi spuse extrem de supărat:

— Sunt Cei Cenuşii.

De îndată ce lăsă în urmă experienţa vie, Barbara îi mai puse câteva întrebări şi-l lăsă pe Fred să-şi exprime părerea despre lucrurile pe care le văzuse.

— Regenerează de la animal la om şi de la om la animal — zise el — ADN regenerator. Cred că are legătură cu sistemul nostru imunitar sau ceva asemănător, nu ştiu exact ce, dar au implantat într-adevăr un anumit lucru în corpul femeii. Se pare că se ocupă şi de încrucişări. Între animale şi oameni.

— Fred, — întrebă Barbara încheind şedinţa — îţi plac?

Dădu din cap în semn că nu.

— Ai fost luat împotriva voinţei tale?

— Da.

— Crezi că eşti legat genetic de ei în vreun fel?

— Mda — răspunse el — într-un fel.

— Şi asta le dă dreptul să-ţi facă ce-ţi fac?

— Nimeni nu are dreptul să se amestece în corpul meu — insistă el — fără voia mea.

CAPITOLUL 11

Ocupaţi cu regresiile, n-am avut timp să revizuim materialul şi să încercăm să înţelegem ce descoperisem. Era clar, comparând regresiile lui David şi Megan, că-şi aminteră amândoi de evenimentele uitate şi descrieri cu care-şi susţineau reciproc relatările. Din punctul de vedere al lui Megan, imaginea lui David fusese duplicată într-un fel şi folosită pentru a o distrage, în timp ce trei fiinţe îl scoseseră pe adevăratul David din maşină, în spatele unui ecran care-l ascundea. Tot David îşi amintise că mersese în locuri pe care le vizitase duplicatul din povestea lui Megan. Ni se părea că, probabil, voinţa lui David fusese „deconectată" într-un fel, aşa cum se exprimase chiar el, astfel încât altă creatură inteligentă îi manipulase acţiunile.

Am observat, de asemenea, că atât David, cât şi Megan descriau dispozitive de-ale îngerilor, pe care nici unul din ei n-ar fi putut să le observe. Şi mai era şi problema părţilor lipsă din povestirile lor, pentru că, la un moment dat, nici unul din ei nu-şi mai amintea unde se aflase celălalt. Barbara spera să exploreze părţile lipsă într-o regresie ulterioară, fiindcă presupunea că fiecare fusese probabil în interiorul sau în spatele dispozitivului, ca să poată şti cum arată. Însă, indiferent ce se întâmplase acolo, David şi Megan nu reuşeau să-şi amintească.

La fel de tulburătoare şi înspăimântătoare erau şi amintirile experienţelor fizice dureroase, relatate de Fred şi James. Totuşi, Barbara spunea că existau multe cazuri de acest fel, la care lucrase şi ea şi că, uneori, celelalte victime descriseseră proceduri identice cu cea a sudării rănii prin laser şi sondarea ochiului lui Fred. Am discutat faptul că experienţa lui James îi părea foarte reală, deşi nu fu-

seseră nici un fel de cicatrici sau alte dovezi, în afară de sângele de pe aşternuturi, pentru a demonstra că cercetaseră în vreun fel capul lui. Ne întrebam ce tip de inteligenţă putea provoca asemenea halucinaţii care păreau reale? Şi de ce?

Barbara, prin munca ei de cercetare de peste două sute de cazuri, învăţase destule ca să-şi formuleze propria ei interpretare a unor astfel de exprienţe. Credea că cel puţin un anumit grup din aceste fiinţe „se hrăneau" într-un fel din emoţiile noastre, mai ales din cele puternice, generate de frică, durere, disperare şi acţiuni impulsive. Nu era o noutate pentru noi că monstrele de sânge şi umori, precum şi sperma, ovulele şi ţesuturile epiteliale se recoltau de obicei în timpul unor astfel de răpiri.

Dar nu întâlnisem nimic în lecturile noastre care să menţioneze că extratereştri provocau durere pentru a „obţine roadele" sau pentru a utiliza răspunsurile emoţionale ale victimei. Barbara era primul cercetător — cel puţin din câte ştiam eu — care prezentase o astfel de idee susţinută de diverse cazuri şi mă întrebam dacă acestea erau complet diferite de cele studiate de alţi investigatori. Extratereştrii imaginaţi sub forma unor „vampiri emoţionali" erau un gând foarte bizar, dar nu străin, poate, de toate celelalte de care auzisem. Şi apoi, mi-am amintit de visul meu, al lui Casey şi de prietenii săi vampiri în haine negre, care stăteau într-o cameră circulară şi m-am întrebat dacă fusese într-adevăr o introspecţie în adevăr.

Revizuind materialul relatat de Fred, am văzut, de asemenea, câteva elemente familiare. De exemplu, la un moment dat, a descris un obiect circular, despre care credea că putea fi manipulat într-o formă de triunghi. M-am gândit imediat la dispozitivul rotund pe care-l văzusem în mâna extraterestrului în noaptea de Halloween şi care-mi provocase înţepăturile în formă de triunghi pe gât găsite a doua zi de dimineaţă şi m-am întrebat dacă era acelaşi cu cel observat de Fred.

Şi apoi a spus că se simţea ca şi când urma să fie „dematerializat". Îmi amintesc că David spusese cam ace-

Iaşi lucru despre experienţa de anul trecut, din august. Începuse ca o sursă invizibilă de presiune, care îi pătrundea se pare în cap şi spusese că avusese senzaţia că va fi scos din corpul lui. Altă dată, simţind ceva foarte asemănător, David se gândise că trupul său se va dezintegra sau va exploda în particole atomice. Dacă simţiseră într-adevăr acelaşi lucru, m-am întrebat prin ce experienţe trecuse oare David fără să-şi amintească, sperând că nu experimentase aceeaşi durere şi frică trăite de Fred. Dar, fără alte regresii suplimentare n-aveam cum să aflăm.

Însă timpul Barbarei era destul de limitat şi conferinţa lui Budd Hopkins părea destul de importantă, aşa că ne-am spus că vom amâna şedinţele de hipnoză pentru o altă vizită. Părinţii lui James hotărâseră să asiste la conferinţă împreună cu noi, dar, cu o oră înainte să plecăm, a telefonat tatăl lui să ne anunţe că nu puteau să vină. Când l-am întrebat de ce, mi-a spus foarte vag că apăruse o situaţie neprevăzută în familie. Aşa că grupul nostru s-a rezumat doar la Casey, Barbara, David şi cu mine, iar Fred trebuia să ne aştepte în sală.

Am ajuns devreme, dar era deja aglomeraţie. De pe locurile noastre din mijlocul sălii, am cercetat feţele oamenilor, sperând s-o zărim pe femeia observată de James la întâlnirea din august. Casey şi cu mine ne amintiserăm amândoi că văzusem o femeie stând unde ne explicase James — o femeie care se potrivea perfect cu descrierea lui; de fapt, remarcasem că se uitase în direcţia noastră de câteva ori în noaptea aceea, aşa că ştiam foarte bine pe cine să caut. Desigur, noi ne-am uitat după ea şi la altă întrunire după conferinţa din august a lui Lear.

Sala se umplu până la refuz şi apoi începu conferinţa. Deoarece citisem ambele cărţi ale lui Hopkins despre experienţele sale cu extratereştrii, mi-am dat seama că părerile lui despre acest fenomen se schimbaseră foarte puţin. La început, se ocupase numai de oameni care-şi aminteau de experienţele lor trecute şi crezuse că astfel de evenimente se produseseră o singură dată. Apoi, lucrând cu mai mulţi indivizi, constatase că se repetau uneori. Dar,

un timp, îşi spusese sieşi şi pacienţilor săi că o dată ce experienţa era dezvăluită sub hipnoză, înceta să se mai producă în viaţa victimei.

Dar şi această idee se dovedise falsă cînd începuse să lucreze cu persoana cunoscută sub numele de „Kathie Davis". În timpul regresiilor descoperise că trăise mai multe episoade ciudate, iar hipnoza nu le pusese capăt. Ideile lui se schimbaseră pe măsură ce obţinea informaţii de la victimele extratereştrilor, aşa că mă întrebam ce mai descoperise acum. Cam la jumătatea conferinţei, am constatat că părerile lui se schimbaseră într-adevăr. Ba mai mult, mare parte din lucrurile pe care le spusese se potriveau foarte bine cu ceea ce învăţasem din regresiile desfăşurate recent.

După ce a prezentat evoluţia fenomenului răpirilor de către extratereştrii, Hopkins a relatat detalii fascinante din propriile sale cazuri. Dar concluziile sale îi uimiră pe aceia dintre noi care-l ascultam, interesaţi din motive personale.

— O să vă povestesc despre două lucruri aflate de curând şi care sunt noi şi tulburătoare. Se referă la scopul ascuns al activităţii OZN-urilor, — zise el —, renunţând pentru moment, să se refere la ei ca „fraţi spaţiali" binevoitori sau ca la fiinţe de coşmar care se hrănesc din carnea şi sângele nostru. Unul din aceste lucruri extrem de tulburătoare apare în trei cazuri — continuă el — care sugerează că într-o experienţă de acest gen o persoană este supusă durerii în mod deliberat. Da, este supusă durerii la fel cum facem noi cu animalele de laborator. O idee destul de sinistră

În momentul acela, m-am gândit imediat la teoria Barbarei despre vampirii emoţionali extratereştri, la regresia lui James, la durerea pe care o resimţise şi la remarcile sale apropo de scuzele extraterestrului. „Îi părea rău că mă rănea" — îşi amintise că-i spusese fiinţa — dar nu avea încotro. Am avut impresia că facem parte din ceea ce încercau să afle. Controlau chiar şi o parte din durere. Cum o înregistrau cu mine în modul în care o percepeam

Se pare că Hopkins auzise aceeaşi poveste de la alţii, ca să facă o astfel de declaraţie. În acest fel, obţinusem

oarecum confirmarea că povestea lui James putea fi adevărată şi această constatare mă ului.

Mă cuprindea de fiecare dată acelaşi tremurat ori de câte ori aflam o nouă informaţie care-mi reamintea cât de mult aş fi vrut ca întregul fenomen să se dovedească o simplă deziluzie.

Totuşi, Hopkins avea mai multe de spus.

— Al doilea lucru care mi se pare extrem de important şi de nou — continuă el — este sentimentul că par a fi foarte interesaţi de sexualitatea umană şi nu mă refer numai la mecanismul de reproducere, la ovule şi la spermă, ci la întregul spectru al sexualităţii. Păreau foarte curioşi şi doreau să simtă intuitiv sau telepatic sexualitatea, precum şi funcţionarea ei, ca să spunem aşa.

În momentul acela, m-am gândit din nou la James. Când a fost abordat în casa părinţilor săi de extratereştri care voiau să-l împerecheze cu una din femeile lor, avusese posibilitatea să refuze, cel puţin din câte îşi amintea. Şi, la vremea aceea, m-am întrebat de ce dacă extratereştrii aveau nevoie de sperma lui nu i-o extrăseseră mecanic, aşa cum citisem că făcuseră în câteva cazuri. N-avea sens să însămânţeze o fiinţă extraterestră, deoarece victimele povestiseră adesea că văzuseră fetuşi dezvoltându-se în utere sau creşe artificiale. Şi Casey fusese obligat să aibă raporturi sexuale cu o femeie extraterestră.

După părerea Barbarei, interesul extratereştrilor faţă de sex implică, de asemenea, cazuri în care victimele se treziseră obsedate sexual în mod iraţional de o persoană deloc apetisantă. Ea considera că astfel de obsesii erau manevrate în mod deliberat, pentru a aţâţa emoţii puternice, care, la rândul lor, erau „luate" sub control de extratereştri. Ştiam, totodată, dintr-o carte referitoare la răpirea a cinci femei, că cercetătorul ajunsese la concluzia că homosexualitatea reprezenta un factor important, o curiozitate, pentru extratereştri.

— Plăcere şi durere — am auzit eu remarca lui Hopkins — îi interesează aceste două aspecte.

Mai erau şi alte remarci interesante ale lui care păreau revelatoare pentru experienţele grupului nostru. A spus, de exemplu, că existau cazuri credibile, în care oameni obişnuiţi au colaborat cu extratereştrii. M-am gândit imediat la femeia cu înfăţişare cât se poate de pământeană, care apăruse de atâtea ori în dormitorul lui James. Ne-a descris, de asemenea, rapoarte despre diverse tipuri de extratereştri, inclusiv cei gen reptilă, cu mâini lungi, terminate cu cleşti sau „gheare", aşa cum văzuse Casey.

Iar când a început să vorbească despre experienţele genetice ale extratereştrilor, comentariile lui repetau propriile concluzii ale lui Fred sub hipnoză.

— Ştiam că au nevoie, se pare, de material genetic — zise Hopkins — că prelevează sperma şi ovule. Ştim că fac aceste experienţe reproductive pentru a încerca hibridizarea. Prea multe cazuri au ieşit la lumină, prea multe descrieri similare, ca să putem elimina această posibilitate. Este prea evidentă.

A trebuit să-l aprob. Femela extraterestră care avusese raporturi sexuale cu Casey fusese un fel de amestec, un hibrid cu caracteristici umane şi extraterestre în acelaşi timp. Fred a văzut cum sperma lui fusese inoculată în femeia şi animalul ciudat, trăgând concluzia în mod raţional că se ocupau de încrucişări; a presupus, de asemenea, că extratereştrii erau interesaţi de „regenerarea ADN" şi activitatea lor „era în legătură într-un fel cu sistemul imunitar."

Iar Hopkins, în concluziile sale finale se referise la acelaşi subiect.

— Sunt din ce în ce mai convins — spuse el în încheiere — că s-au dezvoltat într-un fel dincolo de un anumit punct, aşa că au nevoie, se pare, să se întoarcă înapoi şi să-şi revizuiască propriile specii, nu numai în sensul fizic al prelucrării materialului nostru genetic.

Apoi, a revenit la factorul emoţional, spunând:

— Se pare că şi ei vor să simtă telepatic senzaţiile emoţionale ale oamenilor, când a descris răpirile „bebelu-

şilor" şi interesul manifestat de extratereştri pentru relaţia părinte-copil.

— Ne privesc cât de variaţi şi interesanţi suntem — spuse el publicului — pentru că ei nu sunt. Pentru ei, noi reprezentăm o resursă fizică, emoţională şi spirituală.

Exprimarea lui era clară şi concisă, descriindu-ne drept o „resursă" abundentă pentru o rasă lipsită, din păcate, de astfel de calităţi. Dar amintindu-mi frica, emoţiile puternice ale victimei, groaza înspăimântătoare care dominase regresia lui Megan şi spasmele dureroase care-l zguduiseră pe Fred, m-am întrebat dacă denumirea Barbarei de „vampiri emoţionali" nu ar fi mai potrivită.

În timpul conferinţei, m-am uitat din nou în jur, prin sala aglomerată, căutând chipul femeii pe care o remarcasem la prelegerea lui Lear şi, de data aceasta, am zărit-o. Cel puţin am crezut că era ea şi i-am arătat-o şi lui Casey, să văd ce părere are. A fost de acord cu mine, la fel ca şi David, dar fără confirmarea lui James, nu puteam fi siguri. Am regretat amarnic prezenţa lui şi a părinţilor săi şi m-am întrebat din nou ce-i făcuse să se răzgândească în ultimul moment. Dacă James ar fi fost aici, am fi putut să abordăm femeia şi s-o luăm la întrebări, dar mă temeam să nu greşesc dacă o făceam eu. Totuşi, m-am gândit că, dacă se afla aici, în noaptea aceasta, va apare probabil şi la alte întâlniri. Iar James va veni mai mult ca sigur data viitoare, mi-am spus eu, când va auzi că această fiinţă a fost din nou prezentă.

La sfârşitul conferinţei, câţiva membri ai grupului nostru de studiu ne-au invitat împreună cu Hopkins la o cafea şi o prăjitură la un restaurant din apropiere şi am acceptat bucuroşi. Când am ajuns, mai mult de douăzeci de oameni erau aşezaţi deja la o masă lungă, dar mai erau câteva scaune libere, vizavi de Hopkins. Ne-am aşezat şi am discutat câteva minute, apoi au sosit şi mai mulţi. Imaginaţi-vă surprinderea noastră când femeia pe care o văzusem în timpul prelegerii se afla printre ei. Şi am fost şi mai uluită când s-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi a început să discute degajată cu domnul Hopkins.

La început, am fost mult prea şocată să-i vorbesc, dar am ascultat-o şi am aflat că trecuse printr-o şedinţă de regresie condusă de el şi îşi descoperise propriile experienţe neobişnuite. Puţin mai târziu, am reuşit să-i spun „bună" şi să mă prezint. Ann (pseudonim) părea a fi o persoană normală, complet diferită de femeia care s-ar fi putut să-l viziteze la fermă pe James.

Totuşi, la o examinare mai atentă, am fost sigură că pe ea o zărisem uitându-se în direcţia noastră la conferinţa lui Lear. Aşa că am încercat să-i pun câteva întrebări neutre. I-am spus că-mi părea cunoscută şi m-am interesat dacă mai fusese la vreo prelegere. Când mi-a răspuns că da, am întrebat-o dacă fusese la conferinţa lui Lear şi mi-a confirmat din nou.

— Înseamnă că acolo te-am văzut — am spus eu. Nu erai dintre cei care stăteau în picioare?

— Ba da — recunoscu ea, începând să-şi dea seama că întrebările mele aveau un anumit scop. De ce?

— Erai în pragul uşii, lângă podium? — am continuat eu.

— Da — recunoscu ea.

— Şi erai îmbrăcată într-un pulover albastru?

— Mi se pare ciudat — zise ea, puţin cam stânjenită. Nu-mi amintesc ce purtam, dar am într-adevăr un pulover albastru ca acela pe care l-ai descris şi presupun că este posibil să-l fi purtat. Dar ce înseamnă toate astea?

— Nimic — am spus eu.

Mă temeam să continui fără confirmarea lui James.

— Mi-am amintit că am văzut pe cineva uitându-se în direcţia noastră de câteva ori şi m-am gândit că erai tu.

Iar apoi, ca să schimb subiectul, am întrebat-o dacă fusese vreodată în oraşul nostru, mai ales că acolo îl vizitase pe James femeia interdimensională.

Mi-a răspuns că nu fusese niciodată, aşa că am renunţat s-o mai trag de limbă. În schimb, am discutat despre viaţa noastră, despre căsătorie, copii şi experienţele cu extratereştrii, deşi nu prea amănunţit. Dar când am au-

zit că se născuse în St. Louis mi s-a declanşat alarma în minte.

Singurul loc în care James văzuse femeia în afară de fermă fusese în zona St. Louis, în excursia sa din vara trecută. James şi întreaga lui familie erau originari de acolo şi mi se părea o coincidenţă prea mare că şi această femeie provenea din zona respectivă. Acum consideram extrem de important s-o fac să-l întâlnească pe James — eram sigură că ea era femeia pe care o văzusem la conferinţa lui Lear — dar mă temeam încă să-i spun şi mai ales să-i explic de ce. Era clar că fusese o victimă a fenomenului de răpire, nu o iniţiatoare, totuşi puteam să jur că vizitatoarea extraterestră a lui James se folosise de imaginea ei. Iar faptul că băiatul participase la conferinţa lui Lear unde urma s-o zărească, era mai mult decât o coincidenţă.

Ştiind că aveam drum lung până acasă, am plecat în cele din urmă la primele ore ale dimineţii. Dar eram prea entuziasmaţi să ne culcăm. Totuşi, faptul că trebuia să ne trezim devreme şi să ne întoarcem în oraş la dezbaterea lui Hopkins ne-a obligat să dormim câteva ore, ca să ne refacem forţele pentru a doua zi.

Ann a fost prezentă din nou la dezbatere, spre surprinderea noastră. Parcă ar fi fost predestinat să ne întâlnim mai des. După ce am discutat cu Barbara şi Casey, am hotărât să-i dau numărul meu de telefon şi s-o rog să mă sune după ce va termina cu regresiile. Speram să nu mă întrebe de ce, şi nu m-a întrebat, iar răspunsurile mele evazive au sporit misterul. I-am spus că era important să discutăm, dar nu voiam s-o influenţez în regresiile ei, aşa că, în cele din urmă, s-a declarat mulţumită.

Nu avusesem încă ocazia să-l anunţ pe James, dar la dezbatere, am reuşit să facem o înregistrare video care a inclus-o şi pe ea. De-abia aşteptam să i-o arătăm lui James şi nu mă îndoiam că o s-o recunoască. Dar a fost greu să dăm de el şi au trecut câteva zile până să reuşim.

De fapt, am văzut-o pe Sandy, mama lui James, înainte să iau legătura cu el şi i-am povestit entuziasmată despre femeie. M-a aprobat, spunând că era important pentru el

să se uite la înregistrare şi apoi mi-a explicat îngrijorată mie şi Barbarei de ce familia ei nu venise la conferinţă. Înainte să plec — a pus ea — James îi sunase de la fermă foarte abătut şi-l rugase să treacă pe acasă. De îndată ce ajunse, le făcu impresia că era disperat din cauza unui anumit lucru. Refuzase să meargă la întâlnire, ba chiar insinuase un fel de ameninţări. Dornici să-l liniştească, părinţii lui rămăseseră acasă şi discutaseră cu el şi cu ceilalţi copii despre această situaţie.

Ascultând relatarea lui Sandy, m-am întrebat dacă atitudinea lui James fusese cauzată de frică, ca urmare a coşmarurilor în care-şi văzuse familia distrusă cu violenţă. Dar îi promisesem lui Sandy. În afară de asta, nu puteam fi siguri că aceste vise erau de vină. James fusese de la început împotrivă să vorbească despre experienţele lui. Chiar şi sub hipnoză se dovedise încet în răspunsuri, înspăimântător de tăcut, iar relatările sale fuseseră în mod frecvent monosilabice sau fragmentare. Mă îndoiam că o să se mai supună şi la alte regresii şi mă întrebam dacă, înainte să pună capăt lungii sale perioade de tăcere, îi venise mai uşor să facă faţă fenomenelor, mulţumindu-se să presupună că-şi pierduse minţile. Cel puţin, acesta era un lucru mai lesne de acceptat. Era o stare de înţeles. Pe când legăturile cu extratereştrii nu erau. Oricum dacă învăţaserăm ceva din aceste întâlniri, era următorul lucru: realitatea nu-şi găsea uşor o explicaţie.

Între timp, Sandy şi Barbara ajunseră să se cunoască mai bine. Şi uite aşa am aflat că familia lui James provenea în întregime din zona St. Louis. Barbara fu plăcut surprinsă, pentru că şi ea copilărise acolo. Era doar cu doi ani mai mare ca Sandy, aşa că aveau multe amintiri comune despre locuri şi lucruri cunoscute din St. Louis. Şi, aşa cum îi era obiceiul, Barbara reuşi să-i pună câteva întrebări lui Sandy, în legătură cu propriile ei experienţe: episoade de timp lipsă, cicatrici, probleme de sănătate, vise recurente — şi obţinu câteva informaţii importante.

A fost mai mult un coşmar, ne-a spus Sandy, care s-a repetat de-a lungul vieţii ei. Prima dată când i-a apărut era

mică, în jur de cinci ani şi, în timp ce descria visul, am remarcat că Barbara o privea din ce în ce mai interesantă. Era mereu acelaşi vis: Sandy stă foarte aproape de o suprafaţă cenuşie, cu faţa la câţiva centimetri de ea. Lucrul cenuşiu este o sferă enormă, atât de uriaşă încât Sandy pare un punct în comparaţie cu ea. Ceva o trage în interiorul sferei, dar luptă împotriva senzaţiei, deoarece ştie că dacă va intra vreodată în sferă „nu vă mai ieşi niciodată". Visul acesta îi apăruse prima dată când era grav bolnavă şi se punea problema dacă va supravieţui.

Când termină de povestit, Barbara o privea ciudat.

— Eşti prima persoană din cele cunoscute de mine — îi spuse ea lui Sandy — care a văzut sfera.

— Şi tu ai văzut-o? — o întrebă Sandy surprinsă.

— Da, la St. Louis — răspunse Barbara — când aveam în jur de cinci ani.

— Ştii cumva ce este? — se interesă Sandy.

— Nu sunt prea sigură — răspunse Barbara evaziv şi schimbă subiectul.

Dar era clar că ştia mai mult decât voia să spună.

Însă, cînd am rămas singură, în timp ce o conduceam la aeroport, am întrebat-o despre sfera cenuşie.

— N-am mai spus nimănui despre acest lucru — zise ea. De aceea nu mi-a venit să cred când Sandy a început s-o descrie. Probabil că am avut experienţe similare.

— Şi atunci de ce n-ai vrut să-i dai mai multe amănunte? — am întrebat eu.

— N-am vrut s-o înspăimânt — îmi explică Barbara. Când am fost dusă în sferă, mi s-a spus că „era un loc de odihnă pentru suflete", un loc unde sufletele umane erau într-un fel de reciclare. Dacă este acelaşi lucru pe care l-a văzut Sandy, bănuiesc că n-ar fi ieşit vie din acea sferă.

Am fost de acord că n-ar fi avut rost s-o îngrijoreze pe Sandy cu informaţia ei, dar speram amândouă că în viitor se va hotărî să se supună unei regresii. Erau câteva experienţe neobişnuite de care îşi amintise Sandy, indicând toate întâlniri cu extratereştrii. Dar toate acestea trebuiau să aştepte o vizită ulterioară. Între timp, am dat de James

şi i-am prezentat înregistrarea video de la conferinţa lui Hopkins.

— Trebuie să ţii cont — l-am prevenit eu — că nu arată exact la fel ca prima oară când am văzut-o. Părul este altfel şi pare epuizată, dar faţa este aceeaşi, nu-i aşa?

Am derulat toată banda înainte, până a apărut Ann şi apoi am îngheţat imaginea.

— Este ea, nu-i aşa? — am întrebat eu încrezătoare, urmărind să zăresc un semn de recunoaştere pe chipul lui James.

Îi sclipiră privirile pentru o clipă în timp ce se uita fix la ecran, dar apoi îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Ea este, nu? — am repetat eu.

Băiatul clătină slab din cap.

— Nu sunt sigur — mormăi el şi apoi spuse: Nu este ea.

— Doar ţi-am explicat că arată altfel — am zis eu. Uită-te din nou. Sunt sigură că este femeia pe care am văzut-o la conferinţa lui Lear.

Am derulat din nou banda, dar James nu voia să se mai uite la televizor.

— Nu este ea — zise el.

— Dar stătea în pargul uşii, ştiu sigur — am repetat eu. Ai mai văzut altă femeie care să-i semene stând în pragul uşii?

James rămase tăcut.

— Mi-a spus chiar că are un pulover ca acela pe care l-a descris David! — am insistat eu. Cum poţi fi atât de sigur că nu este ea?

— Nu este ea — se mulţumi el să spună, iar eu am plecat descumpănită.

Ştiam că totul demonstra că aceasta era femeia şi nu pricepeam de ce James susţinea contrariul. David, Casey şi cu mine fuseserăm toţi aproape siguri, deşi o remarcasem ulterior. Şi nu fusese altă femeie care să se apropie de descrierea persoanei din pragul uşii.

Ca să fiu cinstită, nu credeam că James spunea adevărul. Era de înţeles că nega identitatea ei, ca să-şi alunge

fenomenul din viaţă. Dar trecuseră şase luni de când întâlnise femeia interdimensională şi sperase probabil că n-o să se repete.

Barbara credea însă că reacţia lui James era mai degrabă dirijată şi nu era rezultatul propriei sale voinţe. Avusese cazuri în care victimele manifestaseră schimbări bruşte şi neaşteptate de personalitate în timp ce aveau legături frecvente cu extratereştrii. Şi încă şi mai tulburătoare erau cazurile în care vorbele şi acţiunile victimelor păreau a fi comandate din afară. În astfel de situaţii, conştiinţa şi personalitatea victimei sunt „ţinute în frâu". Ştiam că lui James i se întâmplaseră astfel de lucruri în trecut — de exemplu, pe dealul de lângă St. Louis, când nu mai reuşise să-şi controleze fizic direcţia de mers şi nici nu reuşise să-şi scoată camera video din porbagaj. Şi i se întâmplase şi lui David, în noaptea aceea de august, când atitudinea lui o înspăimântase pe Megan.

Indiferent de motiv, James nega identitatea femeii. Dar, peste câteva zile, când trebuia să ne viziteze un mic grup din care făcea parte şi Ann, l-am rugat să treacă măcar s-o vadă faţă-n faţă şi a fost de acord fără prea mult entuziasm. Ambele maşini au sosit în acelaşi timp şi m-am uitat pe fereastră să văd cum o să reacţioneze. Dar nu s-a uitat nici măcar o dată la cele trei femei care intrară înaintea lui, iar când a apărut în casă, femeia dispăruse deja în baie.

James era vizibil nervos. Ceru un pahar cu apă şi sorbi în grabă. Stătea în bucătărie în timp ce discutam cu cele două femei. Când Ann a revenit în living-room, i l-am prezentat. Femeia s-a uitat la el, a zâmbit şi i-a spus:

— Bună. Cred că ar trebui să vorbim.

James a mormăit ceva, dar a refuzat din nou să se uite la ea. Era atât de stânjenit, încât am început să discut cu Ann şi cu ceilalţi despre altceva, iar James s-a întors în bucătărie. Peste o clipă, l-am urmat şi l-am întrebat dacă susţinea în continuare că nu era ea.

— Nu este ea — zise el clătinând din cap emfatic. Nu pot să mai stau, trebuie să mă duc undeva.

Şi, înainte să apuc să-i răspund, trecu pe lângă femeie şi ieşi pe uşă.

N-avea nici un sens. Dacă Ann nu semăna cu femeia interdimensională, James ar fi trebuit să fie încântat. Ar fi trebuit să se relaxeze, dar a fost extrem de stânjenit tot timpul şi se pare că a intrat chiar în panică la plecare. În cele din urmă, s-a dovedit că n-a mai trecut pe la noi mult timp după acestă întâmplare. Toamna şi iarna ţinuserăm tot timpul legătura, aşa că absenţa lui prelungită a fost remarcată şi regretată.

La câteva zile după plecarea Barbarei, David a primit un telefon ciudat la fermă. Din descrierea sunetelor de la celălalt capăt al firului, semăna cu apelul la care răspunsesem pe 2 mai 1988, în timp ce Casey se afla sub hipnoză. La început, mi-a explicat el, n-a sesizat decât un zgomot de fond, iar apoi o „voce" de nerecunoscut a scos o serie de sunete ascuţite. David era sigur că zgomotele nu fuseseră produse electronic, dar n-avea idee de unde proveneau.

Pe măsură ce se apropia luna martie, lucrurile au început să se calmeze şi, cu excepţia câtorva mici înţepături, n-am observat nimic deosebit. În noaptea de 13, ne-am hotărât destul de târziu să mergem cu maşina în nordul oraşului şi să ne uităm la stele. Nu era prea frig, iar cerul părea senin, aşa că am străbătut o zonă slab populată, unde dealurile joase blocau luminile oraşului şi ne ofereau o perspectivă mai bună. Însă, după un timp, ne-am întors acasă şi ne-am dus la culcare.

A doua zi de dimineaţă, Casey s-a dus la serviciu, dar pe mine m-a lăsat să dorm până târziu. M-am trezit să-i spun la revedere, iar când am adormit, am avut un vis ciudat. Se făcea că sunt într-o casă mare, cunoscută, împărţită în apartamente de diverse mărimi, iar în trecut avuseserăm de mai multe ori vise care se derulaseră în aceeaşi structură. Dar, în acest vis, casa se extinsese cu un nou şir de camere, sub formă de motel, legate de clădirea principală printr-un hol lung, spaţios. Directorul, un bărbat scurt şi îndesat, într-un costum strâmt, albastru, m-a con-

dus de-a lungul holului, dar m-am oprit să mă duc la toaletă. M-am aşezat pe WC şi apoi am văzut că directorul mă urmase. M-am simţit stânjenită, gândindu-mă cum de nu ştia că nu trebuia să intre în toaleta femeilor, dar apoi am observat că nu eram singuri.

Lângă WC se afla un mic alcov, cu un scaun şi o masă albă, micuţă, la care stăteau două femei. Am fost uimită, dar femeile n-au dat semne că aveau de gând să se mişte sau măcar să-mi vorbească. Discutau una cu cealaltă, foarte încet, cu capetele apropiate, scoţând un sunet ca un ciripit. M-am gândit că erau orientale, fiindcă purtau peruci lungi, negre. Eram gata să mă ridic de pe toaletă, aşa că l-am rugat pe director să iasă. Dar, înainte să mişte, uşa s-a trântit violent de perete şi a intrat un bărbat înalt şi slab, care se holba la mine.

Am fost îngrozită, incapabilă să schiţez vreo mişcare; apoi bărbatul înalt s-a aplecat până la jumătate, în mod ciudat, aducându-şi capul la nivelul picioarelor mele. S-a holbat la mine fără să spună nimic dar am văzut că-şi vârâse două degete în găurile incandescente ale unei maşini de gaz.

— Scoate-l de aici! Scoate-l de aici! — am strigat eu directorului, dar omul rămăsese în aceeaşi poziţie, încălzindu-şi degetele. Deodată am ştiut că o să-mi vâre degetele acelea fierbinţi prin tâmplă şi am înnebunit de groază. Şi-a scos mâna din sobă, încercând să mă apuce de cap, dar am strigat:

— Vreau să mă trezesc *acum!*

Şi visul a pierit, iar eu m-am trezit tremurînd în pat.

Barbara îmi povestise cu multe luni înainte de numeroase vise având ca loc de desfăşurare „baia", dar eu nu avusesem nici unul până atunci. Când m-am dezbrăcat şi m-am dus să-mi fac duş, am descoperit o nouă zgârietură, în partea de jos din stânga abdomenului, sub talie — perfect dreaptă, cam de un centimetru lungime. Până acum observasem atâtea zgârieturi, vânătăi, tăieturi şi înţepături anormale încât n-am dat prea mare atenţie acestei noi descoperiri. Dar, când Casey s-a întors acasă de la ser-

viciu, mi-a spus că şi el remarcase o urmă proaspătă la duş. Coapsa stângă era zgâriată orizontal într-o linie întreruptă de un centimetru şi jumătate şi cam de doisprezece milimetri lungime.

— Era însângerată când am observat-o — mi-a spus Casey — dar nu-mi amintesc să mă fi lovit sau zgâriat de ceva.

Ţinând cont de mărimea zgârieturii, era clar că ar fi trebuit să-l doară şi deci şi-ar fi amintit. Nu strânsesem aşternuturile de pe pat, aşa că, am dat cuvertura la o parte şi am căutat urme de sânge, să vedem dacă nu cumva îşi rănise piciorul în timpul somnului, dar cearşaful era curat. Iar mai târziu, când am răsfoit jurnalul pe care-l ţineam, am observat că era a treia oară când Casey avea o zgârietură pe coapsa dreaptă fără să-i găsească vreo explicaţie.

CAPITOLUL 12

În aprilie, urmele fizice de pe corpurile noastre s-au redus drastic. Pe cinci, am descoperit o mică zgârietură la genunchiul stâng, de care nu ştiam nimic, dar timp de aproape trei săptămâni, nici Casey, nici eu nu descoperisem alte urme anormale. Însă continuau să se petreacă lucruri ciudate şi ne întrebam dacă aveau cumva legătură cu fenomenul OZN-extratereştri.

Unul din incidente mi-a reţinut în mod deosebit atenţia, iar acum, după mai mult de un an, când învăţasem mai multe despre posibila tehnologie OZN, cred că poate fi într-adevăr important. Pe 6 aprilie, după ce ne-am dus ca de obicei la culcare, m-am trezit târziu noaptea şi am început să aud muzică în mintea mea.

Pe moment, m-am întrebat dacă eu produceam muzica, dar era atât de necunoscută şi surprinzătoare, încât mi-am alungat acest gând. Şi, în afară de asta, muzica avea o calitate deosebită şi se auzea la fel de clar ca şi când ar fi răsunat în căşti. Deci, era posibil ca sunetele să fie transmise de ceva în gândurile mele, fie din întâmplare, fie voit. Tot ce ştiu este că nu dormeam, fiindcă mă testasem de câteva ori, deschizând ochii, ridicându-mă şi mişcându-mă prin jur.

Am auzit muzica foarte clar câtva timp. Semăna cu o muzică de sintetizator, uşoară, electronică şi frumoasă, cu un ritm ciudat şi o succesiune rapidă de note. În timp ce-o ascultam, am început „să văd" o urmă dreptunghiulară, ca o bucată de hârtie, pe care notele trasau modele efemere, în diverse culori. Imaginea dreptunghiulară şi modelele notelor, la fel ca şi muzica în sine, le simţeam mai degrabă

din interior decât printr-o intrare senzorială, totuşi le-am văzut foarte clar.

Apoi, am început să aud alte lucruri. Ca şi când cineva ar fi încercat să prindă frecvenţe pe un aparat radio, auzeam crâmpeie de glasuri, fără să recunosc vreunul. Cuvintele nu alcătuiau propoziţii logice, doar exclamaţii, cum ar fi „Ei frate!", urmate de alte glasuri, asemănătoare vocilor computerizate. Apoi urma muzică şi vocile începeau din nou, iar în cele din urmă revenea muzica. Dar s-a oprit brusc şi nu peste mult timp am adormit.

La vremea aceea, nu pricepusem nimic din acea experienţă.

Dar, prin intermediul altui cercetător, am învăţat de atunci că tehnicile militare de spionaj puteau transmite, probabil, informaţiile referitoare la tehnologia extraterestră direct în mintea omului. Comunicaţia dintre extratereştri şi oameni a fost telepatică în mod tradiţional, şi în ultimii ani tot mai mulţi oameni susţineau că primiseră informaţii telepatice de la fiinţe care se indentificaseră drept extratereştri. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci puteam să mă gândesc la cel puţin o situaţie care ar explica muzica şi vocile auzite în noaptea aceea. Poate că muzica mi-a fost transmisă de extratereştri cu un motiv oarecare, iar apoi forţele armate care dirijau astfel de transmisii ar fi putut orienta această comunicaţie. Cu propriul lor echipament acordat pe aceeaşi frecvenţă cu cea folosită de extratereştri, staţiile militare de emisie puteau fi receptate de mine cel puţin parţial, ţinând cont de succesiunea de crâmpeie de conversaţie auzite. Indiferent ce era, la vremea aceea am fost pur si simplu intrigată de întâmplare, de muzica frumoasă şi de modelele pe care le desenase.

Al doilea eveniment de la jumătatea lui aprilie a fost mai puţin plăcut, dar la fel de tulburător. Sosiseră în vizită nişte prieteni din Anglia, cu fiul lor Tim (pseudonim) în vârstă de treisprezece ani. Era prima vizită în Texas a lui Dan şi Kay (pseudonime), aşa că le-am arătat cele mai interesante locuri. Le-am povestit, de asemenea, câte ceva de-

spre legăturile noastre cu extratereştrii, evitând astfel de subiecte în prezenţa lui Tim.

În cea de-a treia noapte a vizitei lor, Tim a întrebat dacă putea să doarmă cu lumina aprinsă în atelierul meu cu sticlă mată, unde îi făceam patul în fiecare seară. Când Kay îl întrebă de ce, ne răspunse că-i fusese frică noaptea trecută, fără să ne dea prea multe amănunte. Aşa că am aprins o veioză micuţă, am spus noapte bună şi am închis uşa. Casa mea era destul de mică; toate cele trei dormitoare erau unite printr-un hol mic, iar Kay şi Dan dormeau în camera din colţ, avându-l pe Tim la nord şi dormitorul nostru la est.

Duminică, a doua zi de dimineaţă, domni o atmosferă foarte agitată. Prietenii noştri urmau să plece mai târziu, aşa că a trecut încă un prieten să-i vadă. În timp ce stăteau cu toţii în dormitor şi discutau, m-am dus în bucătărie să fac ordine şi apoi m-am îndreptat de-a lungul holului, să fac patul. Când am trecut pe lângă uşa atelierului, am observat că jumătatea de jos era acoperită de o substanţă roşu-maronie, care se scurgea de pe mâner pe jos. M-am aplecat să mă uit mai bine şi am observat că erau câteva pete scurse în jos pe uşa vopsită în alb. Dar nu-mi imaginam de unde proveneau. Erau mai mari şi mai pătrăţoase decât amprentele unor degete de adulţi şi nu aveau nimic pământean — nici ridicături, nici vârtejuri, nici linii. În schimb, fiecare pată prezenta cercuri late, eratice, de substanţă, dispuse în şiruri neregulate.

Nu-mi explic nici acum comportarea mea de atunci. În loc să-i chem pe ceilalţi, am căutat diverse motive. M-am gândit la început că vărsase cineva un pahar de băutură, dar ştiam că nu servisem nimic asemănător respectivei substanţe. De asemenea, oaspeţii noştri obişnuiau să cureţe imediat dacă murdăreau ceva. Apoi m-am întrebat dacă nu cumva se tăiase sau se rănise cineva accidental. Culoarea brun-roşiatică şi consistenţa semăna cu sângele, dar mi-am dat seama că, dacă ar fi sângerat careva în asemenea hal, aş fi aflat mai mult ca sigur.

Analizând în minte toate posibilităţile, am rămas cu o senzaţie ciudată în ceea ce priveşte petele şi m-am gândit să le curăţ înainte să mai vadă cineva. Mai ales, nu voiam să-l sperii pe Tim, în special după neplăcerile din noaptea trecută. Aşa că am înşfăcat o cârpă umedă şi o cutie cu detergent şi am început să spăl repede uşa. Dar, chiar înainte să termin, mi-am dat seama că distrugeam dovezile unui eveniment încă inexplicabil. M-am oprit, uitându-mă la cârpa murdară din mâna mea. Mă simţeam ca o proastă. Acum nu mai aveam nici o şansă să identific şi să testez substanţa şi nici măcar nu mai puteam să fotografiez petele. Am observat în partea de jos a uşii că mai erau unele care nu dispăruseră complet, aşa că le-am lăsat acolo, hotărâtă să-i spun lui Casey de uşă după ce vor pleca invitaţii noştri.

Peste câteva zile, când ne-au telefonat din Florida, înainte să se întoarcă în Anglia, i-am întrebat dacă se rănise vreunul când fuseseră la noi. Aşa cum m-am aşteptat, ne-au spus că nu. Eram hotărâtă să aflu ce se scursese pe uşă, luând în calcul cele două posibilităţi : o rană sau băuturi vărsate. Aşa că am luat legătura cu un laborator de patologie, sperând că vor putea testa resturile de pe cârpă, dar mi s-a spus că detergentul şi cantitatea infimă de substanţă făceau testul ineficient. Prin urmare, n-am reuşit să găsesc nici o explicaţie urmelor de pe uşă. Poate că n-au nici o legătură cu extratereştrii, dar se încadrează în grupul de evenimente ciudate, la fel de tulburătoare ca şi OZN-urile.

De exemplu, în 1989, unul din câinii noştri fusese mutat de două ori în timpul nopţii din zona închisă unde stătea. În primul caz, bătrânul nostru câine Asha, de treisprezece ani, care era aproape surd şi complet orb, se afla în curtea din spate, împrejmuită de un gard şi o poartă închisă, în timp ce Honey, căţelul mai tânăr, dormea în garaj ca să nu latre şi să trezească vecinii. Uşa garajului era închisă, fără să fie însă încuiată. Când Casey a intrat în garaj a doua zi de dimineaţă, a găsit uşa întredeschisă şi pe Asha în culcuşul lui Honey. Atunci, Casey s-a întors şi a văzut

că poarta era încuiată, aşa că nu înţelegea cum de apăruse Asha în garaj. Cu altă ocazie, am fost deşteptaţi de lătrăturile lui Honey, în curtea din spate, duminică dimineaţă, după ce fusese încuiat în garaj cu o noapte înainte, iar poarta era tot închisă.

În mai, când Barbara s-a întors pentru încă o rundă de regresii, au avut loc câteva evenimente ciudate, în legătură cu lumina din baie. Ori de câte ori avem invitaţi care dorm la noi, lăsăm lumina aprinsă în baia principală. Dar în primele două săptămâni ale vizitei ei, când ne-am trezit, am observat că lumina din baie era stinsă. Am presupus că Barbara se dusese la baie în cursul nopţii şi închisese lumina în urma ei, aşa că n-am pomenit nimic despre asta până a treia zi. Atunci am întrebat-o ce se întîmplase cu lumina, iar ea m-a asigurat că n-o stinsese niciodată. De fapt, când se dusese odată la baie şi o găsise stinsă, crezuse că unul din noi o stinsese înainte de culcare.

Aşa, că, în noaptea aceea ne-am dus toţi trei la baie, am aprins lumina şi ne-am înţeles s-o lăsăm aşa până dimineaţă. Apoi ne-am spus noapte bună şi ne-am dus în dormitoarele noastre, închizând uşile. Casey şi cu mine ne-am îmbrăcat în pijamale şi mi-am pus dopurile în urechi, pentru că începusem să dorm iepureşte după stress-ul din ultimele luni. Am stins lumina din dormitor şi apoi, peste câteva minute, Casey s-a ridicat şi a strigat:

— Noapte bună, Barbara.

— De ce ai spus asta? — l-am întrebat eu, ştiind că Barbara n-avea să-l audă din camera de oaspeţi.

— Mi-a strigat noapte bună — mi-a zis el, iar apoi ne-am culcat.

Eu m-am trezit prima a doua zi de dimineaţă şi, când am deschis uşa dormitorului, am văzut că lumina din baie era stinsă. Am bătut tare la uşa Barbarei şi am întrebat-o dacă închisese lumina, însă mi-a răspuns că nu. Casey se trezise şi ne-a spus că nici el n-o închisese şi nici măcar nu se dăduse jos din pat peste noapte, iar eu ştiam sigur că n-o făcusem.

Peste câteva minute, Barbara a ieşit din baie. Ne-a spus că după ce ne retrăsesem noaptea trecută, se dusese la baie şi văzuse că lumina era stinsă. Aşa că strigase de pe hol:

— S-a stins lumina — sperând că unul din noi o să deschidă uşa şi o să-i dea o explicaţie.

Casey înţelesese greşit, crezând că ne strigase din nou noapte bună, aşa că nu se sculase. Deci, în aparenţă, lumina fusese stinsă la numai câteva minute după ce am ieşit din baie şi nu ştiam ce se întâmplase.

Însă n-aveam timp să studiem misterul luminii pentru că aşteptam oamenii programaţi pentru regresie. Barbara aranjase de asemenea încă o şedinţă cu David, sperând să descopere ce-i cauzase zgârieturile şi cicatricele din noiembrie trecut. Aşa că îl hipnotiză şi-l orientă spre experienţa din luna aceea. În schimb, David începu să vorbească despre alt eveniment, care avusese loc în noaptea de 31 octombrie. Zgârieturile nu apăruseră până la 8 noiembrie, dar Barbara îi respectă dorinţa şi examină experienţa din octombrie, pentru că părea importantă pentru el.

David ne povestise de noaptea aceea imediat după ce se întâmplase şi o notasem în jurnalul meu. Ceea ce-şi amintise în mod conştient, era că se trezise pe la 2 a.m. cu o durere de cap şi se dusese în baie să ia o aspirină. Observase că toate luminile de la fermă erau aprinse, cu excepţia celor din dormitoare şi că radioul cânta în living room. James fusese plecat când David şi Megan se duseseră la culcare, dar David observase atunci că James dormea în propria lui cameră de lângă baie, aşa că îşi închipuise că fusese neglijent şi uitase să le închidă.

David îşi amintise, de asemenea, că se trezise la un moment dat şi-i fusese imposibil să se mişte. Se pare că văzuse nişte lucruri ciudate cu ochii închişi: o lume maronie, cu un cer maroniu, pământ şi clădiri; şi o scenă nocturnă, când se uitase la ceva înalt, subţire, acoperit cu blană întunecată. După aceea, nu-şi mai amintea că se culcase, dar se trezise extrem de epuizat a doua zi de dimineaţă.

Megan spusese că şi ea se simţise ca şi când nu s-ar fi odihnit deloc, deşi nu-şi amintea să se fi trezit.

Era tot ce-şi amintise David, dar, sub hipnoză, reuşi să-şi cerceteze mai bine memoria. Astfel, după ce a descris faptul că se deşteptase din somn, se dusese la baie şi găsise luminile aprinse, David i-a spus Barbarei că simţise o durere la baza gâtului, dar a reuşit să se aşeze pe scaun. Barbara a luat măsuri să-i adâncească transa şi să-i sporească abilitatea de a-şi aminti evenimentele şi, apoi, l-a orientat înapoi în timp, spre momentul dinainte să se trezească.

Se descrise pe sine însuşi, zăcând pe spate, incapabil să deschidă ochii, deşi îşi dădea seama de prezenţa unei lumini strălucitoare în cameră.

— Poţi spune de unde provine lumina? — întrebă Barbara.

— Cred că din spatele capului meu — răspunse David. Capul meu este înclinat înapoi. De aceea am senzaţia că este înclinat pe spate.

— Deci capul tău este înclinat înapoi. Cât de mult? — se interesă Barbara. Vrei să spui că nu stai pe pernă?

David făcuse o descriere ciudată a patului, care nu semăna deloc cu cel de la fermă.

— Se află ceva sub umerii mei — explică el. Mă susţine pe sub umeri, de aceea capul este dat pe spate. Braţele îmi atârnă într-o parte. Mă doare capul pentru că îl ţin pe mână. Sau este dat pe spate şi stă pe ceva tare, care mă apasă.

— Eşti îmbrăcat? — întreabă Barbara.

— Nu ştiu — răspunse el. Nu sunt încălţat cu ciorapi, pentru că simt ceva, ca un fel de metal aproape neted. Ca în cabinetul unui doctor.

— Sesizezi altă prezenţă în afară de tine?

— N-aud nimic — zise David — dar parcă aş fi într-o cameră, deşi nu percep nici un zgomot. Totul este distorsionat, ascuns, ca într-un mediu subacvatic. Aud ceva slab. Un zgomot ascuţit, ca o gură de ventilaţie sau ab-

sorbţie. Şi apoi, la fiecare câteva secunde răsună câte un *zooont.*

Râse slab.

— Nu pot reproduce exact sunetul — se scuză el.

— Ce temperatură este — frig sau cald? — se interesă Barbara.

— Frig. Obiectul acesta de sub umerii mei parcă ar fi o piesă din material plastic spongios sau ceva asemănător. Nu este metalic. Picioarele mele sunt reci pe această suprafaţă dură. Simt cum călcâiele mele se sprijină de ea. Capul se află tot pe aşa ceva. Acolo unde o ating braţele, pare cu adevărat ascuţită.

— Este o placă solidă? — continuă Barbara.

— Cu excepţia părţii de sub umeri — spuse el. Sunt ridicat într-un fel.

Se schimbă la faţă pentru o clipă, înainte să explice mai departe.

— Am o ţeapă în frunte — zise el apoi — ceva zgâriat, ascuţit. Este chiar în mijlocul frunţii, deasupra ochilor, între sprâncene. Şi stă acolo.

— Ce este? — se interesă Barbara.

— Parcă ar semăna cu o pereche de căşti. Lucrul ascuţit iese din obiect — este un cerc — de fapt, nu este un cerc întreg — pare a fi mai degrabă fibros.

— Spune-mi ce face — îl îndemnă Barbara. Acum te atinge?

— Nu — răspunse David — obiectul ascuţit, subţire ca o lamă, este prins de el, face parte din el.

— Îţi atinge pielea? Analizează-l — îl orientă Barbara.

— A dispărut! — exclamă el. A fost tras în jos. Zăresc oarecare mişcare. Ceva, în spatele capului meu. A ieşit din raza ochilor mei.

— De ce clipeşti? — întrebă Barbara.

— Mi s-au dilatat pupilele. Parcă mi-ar fi pus atropină — explică el. Mă trezesc şi constat că am capul înclinat cum am spus. Ceva mă trage de braţul stâng. Este stânjenitor. Am impresia că mâna mea este ţinută în sus şi am

un ac înfipt în încheietură. Simt că stă pe ceva neted, dar lipicios.

— Ce crezi că este?

— Seamănă cu o piele de şarpe sau de ţipar — un fel de curea — zise el. Acum au dat drumul braţului. Au încetat activitatea, dar braţul... de fapt, antebraţul mă înţeapă ca şi când ar fi fost injectat cu novocainã. Mă arde şi mă gâdilă, iar senzaţia se opreşte la cot.

— Te gâdilă de la cot în jos? — repetă Barbara.

— Mda — o aprobă David — şi nu-mi place. Nu mă doare prea rău, dar este neplăcut.

— Îţi dai seama ce se petrece când ai această senzaţie?

— Se pare că m-au înţepat timp de câteva secunde. Mi-au făcut o injecţie.

— Şi unde anume ţi-au înfipt acul? — se interesă Barbara.

— În partea inferioară a braţului, puţin mai la stânga faţă de centru — explică el.

— Şi de cât timp simţi acul în braţ?

— Nu prea de mult, cam de cinci secunde, poate mai puţin de zece. Înţepătura a fost cam neplăcută. Ciudată.

— Cât a durat senzaţia?

— Parcă nu se mai termina. Şi apoi, este lucrul acela ascuţit de pe capul meu. Este prins de-o bandă. Stă pe capul meu ca nişte căşti. Seamănă cu o bandă subţire de metal, îndoită în forma aceea, cu o perniţă ciudată la capete. Iar din mijloc, iese lucrul acesta sârmos şi bizar care se îndoaie într-un unghi ascuţit. Şi pare electrizat, încărcat cu energie. De aceea se află acolo. Nu mă doare.

— David — îl întrerupse Barbara — poţi întreba în gând la ce serveşte acest aparat şi de ce simţi înţepături în braţ?

— Sunt în legătură — răspunse el. Tocmai am simţit o atingere pe laba piciorului. Seamănă cu coada unei linguri. Pur şi simplu o atingere pe labă. Puţin cam dură.

— Şi ce se mai întâmplă cu picioarele tale?

— Nimic. Dar braţul meu... înţepătura din braţ este pentru obiectul acesta — zise el, făcând semn spre cap — Aaah!

— Ce este? — sări Barbara.

— Păi — începu el — nu ştiu. Se pare că pernuţele de la capete înregistrează. Întregul obiect este ataşat de ceva. Iar lucrul acela ascuţit se află în mijloc. Parcă ar scoate ceva, în timp ce celălalt introduce ceva. Nu ştiu cum, chiar că nu ştiu asta — recunoscu el uimit.

— Şi ce simţi când acest lucru se înregistrează?

— Să vedem — ezită David — cred că mă concentrez asupra acestui lucru ascuţit şi mă enervează şi în momentul acela am fost atins în talpă. Această atingere mi-a distras atenţia, pentru că încerc să-mi ridic capul. Ah, dar nu pot. Mda. Hm, O.K., văd... Eram atent la obiectul ascuţit şi apoi a început să nu mai funcţioneze ca lumea. Sau a intervenit ceva, aşa că am fost atins în talpă, dar nu vedeam ce se întâmpla acolo jos. Pe urmă — a zis el — parcă mi s-a golit mintea.

Barbara îl rugă pe David să studieze mai atent situaţia, încurajându-i abilitatea de a distinge mai clar detaliile.

— Simt o arsură — îi spuse David — sau un punct fierbinte pe genunchiul stâng, chiar în partea interioară. Senzaţia este foarte intensă.

Descrise sursa senzaţiei ca venind de la un instrument asemănător „şurubelniţei".

— Ce se întâmplă? — întreabă Barbara.

— Parcă aş avea ceva în genunchiul stâng, sau este pur şi simplu umflat. Un fel de tub mic, prin interior, conectat la ceva mai lung şi mai gros. Este ca şi când, ia stai puţin, ca şi când ar suge ceva, da am aceeaşi senzaţie în genunchi cum aveam în braţ.

Descrise tubul foarte clar: „subţire, foarte subţire, ca o aţă de pescuit" şi avea impresia că mai degrabă i se scoate ceva decât i se pune ceva.

În timp ce-şi derula amintirile, David ajunse din nou la momentul în care i se scoteau căştile de pe cap.

— Ce anume ţi le scoate şi ţi le pune? — se interesă Barbara.

Până acum, pe parcursul regresiei sale, deşi menţionase că zărise mişcare dincolo de capul său, nu descrisese celelalte fiinţe. Barbara îl chestionă cu prudenţă, lăsându-l mai degrabă să-şi depene amintirile decât să-l orienteze spre un singur punct de vedere.

— Spre stânga, văd un fel de dulap mic, pe colţul patului — răspunse David. Şi stă acolo pur şi simplu. Cred că are lucruri pe el şi în el. Îl văd când mă trezesc, pentru că mi se deschid ochii. Mă trezesc. Îmi deschid repede ochii. Sunt în această poziţie ciudată. Îl văd. Este alb, pe un fundal la fel de alb. De fapt, nu pot să mă mişc — continuă el — dar pot totuşi să mă mişc puţin, aşa că încerc să-mi ridic braţele.

— De ce nu poţi să te mişti? — îl întrebă Barbara. Te reţine ceva?

— Nu — zise el — pur şi simplu nu pot. Nu pot nici măcar să-mi mişc capul. Pentru că mi-e greu să respir. Adică nu pot. Este tot ce văd de aici. Mă uit la dreapta; mi se pare cam întunecat acolo, dar nu cine ştie ce. Este tot ce văd acum. Şi mă simt agitat, dar nu foarte speriat. Adică, pot să gândesc un pic — spuse el râzând.

— Este evident că eşti puţin treaz — comentă Barbara — dar şi uluit de ce se petrece.

— Mă simt inert — zise el.

— Îţi aminteşti când ţi-ai pus capul pe lucrul acela lipicios? — îl întrebă Barbara — care semăna cu o piele de şarpe?

— Păi, de fapt, nu mi-am pus capul... — David se opri. Da, ştii, asta s-a întâmplat după aceea. Parcă mi-ar fi ridicat cineva capul, cam doi centimetri. Şi l-a aşezat acolo. Apoi, mi-a tras braţul pe spate. Cred că mă ţine cu mâna. O mână într-o mănuşă fără degete. Mă ţine de mână dintr-o parte şi simt cum mă trage. Este puţin ridicată, ca să-mi vâre ceva în încheietură.

Barbara îi ceru mai multe amănunte despre „pielea de şarpe" sau de „ţipar", de care pomenise mai devreme.

— Aşa este materialul — explică el, referindu-se la mâna care o ţinea pe-a sa. O simt, este ca o piele de ţipar. Este netedă, dar lipicioasă.

Presupunând că erau prezente mai multe fiinţe, Barbara insistă să obţină o descriere mai bună.

— Era lipicioasă? — întrebă ea.

— Nu. Adică este greu de spus.

— Comunică cu tine în vreun fel?

— Huh...

— Ai apucat să te uiţi?

— Nu, nu m-am mişcat din această poziţie.

— Este doar o singură fiinţă? — întrebă Barbara.

— Nu — îi răspunse David.

— Dar câte sunt?

— Aceea — răspunse el, referindu-se la cea care-l ţinea de mână — şi încă una şi apoi cealaltă, care-mi pune obiectul pe cap.

— Arată la fel ca ceilalţi? — se interesă Barbara, întrebându-se de ce David îl distinsese faţă de ceilalţi.

— Nu văd — răspunse David ezitând. Se mişcă de la dreapta la stânga, în spatele meu, ia lucrul acela, ah, obiectul în formă de dulap, astfel că nu pot să-i văd corpul. Pentru că, într-un fel, privesc spre podea.

— Ce vezi?

— Văd când traversează zona respectivă. Presupun că îi zăresc zona abdominală. Are cam treizeci de centimetri traversai sau poate mai mult. Pare netedă şi slabă. Şi apoi, sub ea, este un fel de curea, dar este lată, pentru că nu văd decât partea de sus. Este închisă la culoare — portocaliu-maronie. Şi nu disting restul. Doar marginea de sus şi mi se pare solidă, nu ţesută, iar pe deasupra, este albicioasă.

— Are corpul acoperit de haine? — întrebă Barbara.

— Da, s-ar putea să aibă ceva pe deasupra — recunoscu David — pentru că tot ce văd este partea de sus a lucrului în formă de curea. Am spus că este o curea, dar nu ştiu exact. Se află în regiunea aceea. Şi apoi, ar mai fi culoarea albicioasă, deasupra ei, dar nu disting clar.

Văd un braţ când aduce obiectul. Este foarte, foarte subţire şi parcă ar avea o mână supradimensionată. Ţine obiectul între două degete, se pare, dar unul este mare, iar celălalt mic.

Când Barbara se interesă dacă această fiinţă era diferită de celelalte, David răspunse:

— Pare mai mare, dar imaginea este ciudată. E greu să-ţi dai seama de dimensiunea reală, pentru că nu mă atinge de fapt. Nu face decât să pună obiectul.

— Şi picioarele tale nu sunt întinse?

— Cred că sunt întinse — îi explică David — doar tălpile sunt ridicate. Sunt distanţate puţin, cam aşa. Nu pot spune că picioarele mele se află în această poziţie, pentru că atunci când acela — este şi acesta de aici, arătă el şi mai este cel puţin încă unul, pentru că simt mişcare şi în direcţia aceea — şi acela este cel care mă loveşte-n talpă.

Barbara îi solicită mai multe detalii despre locul unde se afla. Aminti din nou că percepea sunetele distorsionat; descrise camera ca având o formă „amorfă" şi cam trei-patru metri lungime şi comentă destul de trist:

— Nu cunosc pe nimeni de aici.

— Sunt oameni? — întrebă Barbara.

— Nu cred — răspunse el. Parcă aş sta în mijlocul lor. Pentru că acesta din spatele meu stă, se pare, puţin aplecat.

— Cel din spatele tău este la fel cu ceilalţi?

— Nu pot spune exact. Mi se pare mare. Dar — explică el — cel de aici pare mic.

Barbara îi ceru să-l descrie pe cel din spatele lui, la care el răspunse:

— Are braţe foarte lungi, chiar şi pentru înălţimea lui. Şi o formă ciudată a corpului. Parcă ar fi prea slab şi parcă ar purta mască.

— Cât de înalt este? — se interesă Barbara.

— Aproape cât camera, cam un metru optzeci, oricum, cam atât — zise el. Camera este probabil mai înaltă în mijloc. Pare mai întunecată în partea de jos. Blochează

ceva lumina. Da, un obiect atârnă dinspre tavan în mijlocul camerei. Pare turtit.

Revenind la descrierea fiinţei din spatele lui, David adăugă:

— Cred că are o mască, pentru că partea care-i astupă jumătatea inferioară a feţei este netedă, ca şi când ar avea o batistă înfăşurată în jurul ei.

— Cum arată corpul? — îl iscodi Barbara.

— Ca un creion — zise el. Este cilindric. Şi alungit spre gât. Are un spaţiu alungit pentru gură, cam ascuţit, şi ochi rotunzi, imenşi. Sunt mari cu adevărat. Ah, nu-mi dau seama ce emoţii îl stăpânesc acum, dar se uită direct la mine când se apleacă. Văd că se apleacă să ridice lucrul acela, aşa că-mi îndrept privirile într-acolo. Braţele lui sunt ca nişte fuse. Nu-şi ia ochii de la mine.

— Te referi la momentul când îţi pune banda pe cap? — întrebă Barbara. Concentrează-te acum asupra mâinilor!

— Sunt mai late decât braţul... Braţul seamănă cu un tub subţire, mai mare decât cotorul unei mături, dar nu prea mult. Văd un deget lung şi apoi unul în formă de deget mare, care nu ocupă însă poziţia degetului uman. Degetele noastre mari se află în partea laterală a mâinii — explică el. Aici iese din mijlocul încheieturii (adică la fiinţa respectivă). Nu văd nici un fel de unghii. Un deget este cam gros şi mare, iar cel mare este ţepos şi ascuţit, aşa că s-ar putea să aibă unghie. Dar nu mă uit de fapt la mână. Mă uit la lucrul acela, care ţine banda.

Barbara îl rugă pe David să-şi revadă amintirile pentru ultima oară, fiind atent la succesiunea evenimentelor. Când David se trezise în timpul experienţei sale, avea tubul deja în genunchi. Apoi, a simţit o arsură când sârma subţire i-a fost vârâtă în încheietură şi, în cele din urmă, i-au pus pe cap căştile. În timp ce i le fixau, David se uita drept în faţa fiinţei din spatele lui, dar atenţia sa a fost distrasă de sârma ascuţită şi îndoită care-i cobora pe frunte, din cască. În momentul acela, a simţit o atingere în talpă şi a uitat pentru câteva clipe ce se întâmpla. Ultima

amintire păstrată în legătură cu locul acela era că-i scoteau casca şi apoi a simţit o înţepătură în abdomen şi s-a trezit în propriul lui pat de la fermă.

Deşi Barbara l-a întrebat cum a ajuns de la fermă în locul acela şi după aceea înapoi, David nu-şi aminti nimic esenţial. Aşa că, după alte câteva întrebări legate de sentimentele lui, Barbara l-a scos din transă şi a aşteptat să schiţeze patul ciudat şi fiinţa pe care o văzuse în spatele lui. Nu semăna cu familiarele creaturi cenuşii şi nici cu cele gen reptilă. În schimb, fiinţa desenată de David semăna mai mult decât orice cu o călugăriţă[1] înaltă şi palidă.

În timp ce mă uitam la schiţă, mi-a revenit în minte o imagine vie, înspăimântătoare din copilărie. Mi-am amintit că mă aflam într-un loc ciudat, întunecat şi stăteam lângă o creatură înaltă, a cărei mână se odihnea pe umărul meu. Ştiu că mă uitam la ceea ce părea a fi un greiere gigantic şi insistam:

— Nu eşti mama mea! Nu eşti mama mea!

Scena aceasta mi-a bântuit coşmarurile timp de câţiva ani când eram mică şi m-a făcut să mă gândesc la spaima pe care a simţit-o probabil fiul meu în timp ce zăcea neajutorat dinaintea unei asemenea fiinţe.

1. Insectă (*n.t.*).

CAPITOLUL 13

Şi uite aşa a trecut primul an de când eram implicaţi în acest univers cumplit şi tulburător, care ne-a aruncat dincolo de marginea realităţii. Dar ciudăţeniile au continuat, zgârieturile şi înţepăturile familiare au apărut din nou şi s-au întâmplat alte evenimente bizare, menite să fragmenteze vechea noastră percepţie confortabilă a realităţii.

Dar acum ne venea mai uşor să ne vedem de treburile noastre şi am reuşit să ne păstrăm simţul umorului. Nu ne mai temeam ca altădată de aceste fenomene. Nu trecea nici măcar o zi fără ca unul din noi să nu discute cu un membru al micului nostru grup. Povesteam întotdeuna episoadele ciudate celor care ştiam că ne înţeleg. Şi, cu toate că incidentele trăite de noi erau comune multor cazuri de intruziune extraterestră, fiecare aveam scenariile noastre unice.

Odată, când se înregistra o stagnare a activităţii ET, Fred ne anunţă că-i apăreau mai des urme pe corp şi că bănuia o posibilă prezenţă extraterestră. Cam de trei sau patru ori pe săptămână, suna să ne spună că descoperise încă o serie de înţepături, răni roşiatice pe spate sau fenomene gen poltergeist[1] în apartamentul său.

Chiar şi celor dintre noi care trecuserăm prin astfel de experienţe bizare, ne venea greu să acceptăm episoadele descrise de Fred. La un moment dat, am remarcat chiar:

— Fred, se pare că pe tine te caută o navă spaţială plină cu extratereştrii! Nu înţeleg cum poţi avea atâtea urme. Nu cumva te răneşti singur, fără să-ţi dai seama? Nimănui nu i se poate întâmpla atât de des!

1 Spirit rău — engleză (*n.t.*).

Probabil extratereştrii ascultaseră conversaţia aceasta, pentru că a doua zi de dimineaţă am găsit noi urme pe corp, după mult timp. Pe partea laterală a genunchiului meu era o zgârietură roşie de jumătate de centimetru lungime, iar sub ea trei mai mici, în formă de triunghi. Deşi nu mi-am dat seama la vremea aceea, acesta era începutul unei perioade de douăsprezece zile, în care urmau să-mi apară douăsprezece semne fără nici o explicaţie. În afară de înţepături, vânătăi şi zgârieturi, am descoperit, de asemenea, triunghiul descris mai sus, un grup de patru înţepături dispuse într-un arc şi un mic triunghi format din patru puncte, avându-l pe al cincilea în vârf. La sfârşitul celor douăsprezece zile n-am mai avut nici o îndoială că cicatricele frecvente ale lui Fred erau la fel de inexplicabile ca ale mele. Teoria potrivit căreia astfel de zgârieturi şi vânătăi proveneau din accidente obişnuite, întâmplătoare, mi se infirmase atunci.

Acum, după mai mult de patru ani de experienţă, sunt sigură că urmele fizice nu sunt provocate de victimă. În această perioadă, ne cercetam corpurile de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, observând fiecare umflătură şi zgârietură rezultate accidental şi comparându-le cu urmele găsite. Cicatricele inexplicabile aveau structuri repetitive, pe când celelalte aveau forme întâmplătoare. Urme bizare, similare sau chiar identice apăruseră la mai multe persoane, fără nici o legătură între ele. Şi am remarcat, de asemenea, că atunci când intervenţiile extratereştrilor în viaţa noastră se răresc, urmele fizice se reduc sau chiar încetează, ceea ce n-ar fi posibil dacă ar avea drept cauză accidente întâmplătoare.

A existat, în acelaşi timp, o perioadă în anul 1989 când diverşi oameni din interiorul sau din afara grupului nostru „au auzit voci", fără să fie nimeni lângă ei. În două cazuri, oamenii s-au auzit chemaţi pe nume, iar o altă cunoştinţă a auzit o voce de bărbat strigând: „Stail", în timp ce ea conducea maşina. În aceeaşi perioadă, unii dintre noi am început, de asemenea, „să vedem lucruri" care nu erau

acolo. Sandy s-a uitat într-o zi pe fereastra care dădea spre stradă şi a văzut doi bărbaţi stând pe şosea, dar când s-a uitat a doua oară, puţin mai târziu, n-a mai găsit pe nimeni, nici în curte, nici pe stradă.

Au fost şi alte cazuri în care oamenii „au văzut" ceva mişcându-se la periferia câmpului lor vizual, ceva descris adesea ca un obiect întunecat, de mărimea unui iepure sau şobolan mare. Bineînţeles, nu se găsise un asemenea animal. Incidentele nu păreau să fie cauzate de deficienţe de vedere sau auz şi, la fel ca vocile care „se auzeau" în vara lui 1989, „şoarecii invizibili" s-au dovedit un fenomen tranzitoriu.

Tot în aceeaşi perioadă, fratele meu şi familia lui ne-au vizitat după mai multe zeci de ani. Au stat la părinţii mei care locuiau într-o zonă rurală, lângă un lac, proprietate privată, iar cei doi băieţi ai lor au profitat de ocazie să pescuiască din plin. Într-o noapte, în timp ce fratele meu a pescuit cu ei până aproape de ora 1,30 a.m., lacul s-a liniştit brusc. Paul a spus că semăna cu o oglindă, iar când a aruncat un muc de ţigară suprafaţa apei a rămas neclintită. Până şi insectele încetaseră să mai bâzâie.

Paul le-a spus băieţilor să-şi strângă undiţele, deoarece peştele nu mai trăgea la momeală, dar, în timp ce se ridicau să plece, băiatul cel mare, Richard (pseudonim) a arătat spre cer şi a întrebat:

— Ce fel de avion este acela?

Paul, care activase în Forţele Aeriene era familiarizat cu majoritatea tipurilor de avioane, dar, cu toate acestea, n-a reuşit să identifice formaţia de lumini care zbura deasupra lor. Toate luminile erau galben-portocalii şi una singură conducea un grup amorf de alte câteva. Aceste lumini acopereau o porţiune de cer relativ mare. Prin urmare, Paul a presupus că vehiculul aerian zbura probabil foarte jos, deşi nu se auzea nici un sunet. Priviră toţi trei luminile timp de câteva clipe şi apoi plecară de lângă lac. Din câte îşi aminteau, nu se întâmplase nimic altceva.

Dar, peste două zile, la o reuniune de familie, am observat că Richard, băiatul cel mare, avea zgârieturi în formă de V pe piept. Aşa că l-am întrebat de unde proveneau.

— Nu ştiu — a ridicat el din umeri — nu mi-am dat seama că le am până nu mi-am scos cămaşa acum câteva zile.

Intrigată, l-am descusut şi pe nepotul mai mic dacă nu descoperise zgârieturi ciudate în ultima vreme şi am fost surprinsă de expresia feţei lui şi de modul în care a reacţionat, acoperindu-şi instinctiv partea dorsală cu mâinile.

— De unde ai ştiut? — se miră el.

— N-am ştiut — l-am asigurat eu. Întrebam numai. De unde ai zgârieturile?

— Habar n-am — a replicat el. Şi nu-mi cere să le vezi, pentru că nu se poate.

L-am aprobat râzând şi am schimbat subiectul, dar m-am gândit dacă nu cumva experienţa lor de la lac avusese şi alte implicaţii. Zgârieturile inexplicabile de pe pieptul nepotului meu semănau cu semnele pe care le văzusem la Casey şi la David.

După ce trecu şi cel de-al doilea an, ne-am întrebat dacă vom fi lăsaţi vreodată în pace. Părea puţin probabil, deoarece legăturile mele cu cercetători în domeniul OZN, care studiau cazurile de răpiri misterioase arătau că fenomenul se răspândea. La fel ca şi interesul manifestat de oameni faţă de OZN-uri şi extratereştri, judecând după numărul de articole din ziare şi, mai ales, după emisiunile TV. În 1988, după ce ne-am dat seama de prezenţa fenomenului în vieţile noastre, am început să acordăm atenţie referinţelor făcute în presă la OZN-uri şi extratereştri.

La început, am fost uimită când am văzut reclama comercială televizată pentru camera video Canon, în timpul Jocurilor Olimpice de vară, unde, un extraterestru, care semăna foarte mult cu un Cenuşiu tipic, folosea camera video în nava spaţială. Şi apoi, au urmat şi alte reclame pe teme extraterestre, de la Tropicana Twister, la Levi's Dockers şi detergentul Tide. Din 1988 până în 1989, subiectele referitoare la OZN-uri şi victimele extratereştrilor au apărut în tot mai multe dezbateri TV, iar programele de ştiri, cum ar fi „Inside Edition", „Hard Copy" şi „Current Affair", au transmis informaţii despre prezenţe sau întâlniri

cu extratereştri, semnalate în toată ţara. Chiar şi programele TV pentru copii şi-au avut porţia lor de supranatural. Astfel, Gumby şi Dennis Copilul problemă fuseseră răpiţi amândoi de fiinţele cenuşii, iar o emisiune specială de sâmbătă dimineaţă prezentase un desen animat după cartea *Grinny*, un android extraterestru duşmănos, venit aici să cucerească şi să stăpânească omenirea. Se pare că programele de informaţii şi divertisment hotărâseră să obişnuiască naţiunea cu prezenţa OZN-urilor şi extratereştrilor, iar noi ne întrebam care ar putea fi motivul? Era oare absolut necesară o acomodare în masă cu extratereştrii?

În 1990, deşi noi personal nu ne-am întâlnit cu extratereştrii, uneori s-au manifestat dovezi ale prezenţei fenomenului. Atât Casey, cât şi eu ne-am trezit, de exemplu, în luna ianuarie cu urme de gheare. Iar într-o sâmbătă, pe trei februarie, am văzut alt OZN, de pe acelaşi deal de unde Casey trăise experienţa din 1987. Timp de unsprezece minute, am privit o minge strălucitoare de lumină, rostogolindu-se la o altitudine joasă de la vest la sud-est, în timp ce un avion uşor de identificat trecea pe deasupra, spre un aeroport din oraş. Lumina se afla la mai puţin de o milă depărtare, pentru că a trecut între punctul meu de observaţie şi clădirile de la poalele dealului, înaintând ca şi când ar fi plutit pe apă, dar mai jos decât etajul 19 al turnului din spatele ei. Spre deosebire de reacţia pe care o avusesem în 1988 când văzusem OZN-ul în Oklahoma, de data aceasta nu mi-a fost frică. De fapt, m-am simţit entuziasmată şi pregătită pentru o confruntare conştientă, iar speranţele mele într-o întâlnire faţă-n faţă au crescut când lumina a început să se deplaseze spre mine. Dar mişcarea a durat doar câteva minute, iar apoi a revenit la traiectoria ei iniţială şi şi-a continuat drumul spre sud-est.

În sâmbăta următoare, părinţii lui James s-au oprit la graniţa dintre state, la marginea oraşului, să privească o navă spaţială triunghiulară deasupra lor. Nu era luminată, dar era acoperită în partea din spate cu un model circular

comprimat. Iar în timp ce Casey şi cu mine priveam stelele într-o noapte senină de august, am observat o lumină sus pe cer, răsucindu-se în unghiuri scuţite.

Însă, până-n iunie, nimic personal nu ne întrerupsese existenţa. Într-o dimineaţă am descoperit amândoi noi înţepături şi vânătăi pe braţe şi pe picioare, deşi noaptea fusese liniştită din câte ştiam noi. Dar, peste o săptămână, am fost treziţi dintr-un somn adânc de clinchete ascuţite, fără să observăm însă nimic în cameră. A doua zi, am descoperit noi urme pe corp: două vânătăi şi o înţepătură pe braţul drept sus; iar Casey avea o mică tăietură dreaptă în partea interioară a coapsei. Clinchetele fuseseră singurul eveniment neobişnuit, dar cicatricele erau inexplicabile.

Fenomenele bizare au revenit la începutul lui noiembrie. Mama lui James a trăit o experienţă de timp lipsă la 8,30 la 9,30 p.m., pe 29, iar apoi, după ce s-a dus la culcare, noaptea, a avut o întâlnire directă. Trezindu-se pe la 3 a.m., s-a simţit obligată să-şi părăsească patul şi să se întindă pe o canapea din birou. Câinele ei, un animal mare, protector, dormea pe cealaltă canapea, când Sandy a micşorat lumina şi s-a acoperit cu o cuvertură croşetată. A aţipit, dar a trezit-o brusc ceva care trăgea de pătură, atât la picioare, cât şi la capul ei.

Prea înspăimântată să deschidă ochii şi să privească, Sandy a găsit curajul să reziste. A strigat „Uş!" foarte tare şi mişcările au încetat momentan. Când au început din nou, a strigat „Uş! Uş! Uş!" până când s-au oprit. Peste câteva clipe, a deschis ochii şi s-a uitat în jur prin camera slab luminată, observând o mişcare învăluită în umbră, care se retrăgea spre bucătărie. Câinele dormea liniştit alături, indiferent la strigătele ei. Apoi, deodată, a sărit de pe canapea, ca şi când ar fi fost eliberat de o constrângere invizibilă şi a privit în jur înspăimântat. Şi-a pus coada între picioare şi a plecat din birou în living room, ascunzându-se sub sofa. Sandy nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat după aceea, dar, a doua zi abdomenul îi era extrem de dureros.

— Mă simt ca şi când aş fi fost zgâriată — mi-a spus ea uimită — sau umflată ca un balon.

Am întrebat-o dacă avea urme neobişnuite pe corp şi mi-a răspuns că da. Apoi mi-a arătat o cicatrice circulară la baza coloanei vertebrale, cu o tăietură transversală în mijloc.

Sandy nu era singura din familia ei care avusese experienţe de acest fel în iarna aceea. James se mutase într-un camping din afara oraşului, iar în ianuarie 1991, după luni de linişte, fu asaltat din nou de fenomene neobişnuite.

Barbara Bartholic ne-a vizitat în luna aceea, şi când i-am spus lui James că va fi în oraş, şi-a exprimat dorinţa s-o întâlnească. Aceasta a fost o schimbare de atitudine în ceea ce-l privea. De la sfârşitul lui 1989 încercase să-şi alunge din minte întreaga serie de incidente şi refuzase cu încăpăţânare să discute cu cineva, chiar şi cu părinţii lui. Însă acum era nerăbdător s-o întâlnească pe Barbara.

Când a venit la noi, au vorbit amândoi între patru ochi, mai bine de-o jumătate de oră şi apoi a acceptat să-mi povestească despre experienţele sale recente. Au început pe 3 ianuarie, când s-a trezit după miezul nopţii, a sărit din pat şi s-a apucat să-şi arunce hainele pe el grăbit. Dar nu-şi dădea seama de ce se deşteptase sau ce-l grăbea. Uimit, se dezbrăcă până la urmă şi se băgă în pat. Acelaşi lucru s-a întâmplat din nou, în noaptea următoare şi câteva nopţi după aceea, şi de fiecare dată a mers mai departe, până când a ajuns să se năpustească în stradă, înspăimântat, dar incapabil să reziste imboldului.

— Era groaznic — ne spuse el — şi n-am reuşit să pricep pentru ce alergam afară. Ieşeam în stradă, ca şi când aş fi fugit de foc sau de vreo calamitate, dar nu-mi imaginam de ce.

Aceste episoade ciudate s-au oprit cînd a avut un „vis" tulburător.

— Eram pe stradă — spunea el — când am văzut acest grup de fiinţe înaintând repede spre mine. Erau nouă, poate zece. M-au trântit pe jos, am încercat să fug, dar n-am reuşit. Apoi, unul din ei a scos un tub lung şi mi l-a vârât pe gură. A intrat pe gât, până-n stomac. Mă înecam şi încercam să respir, iar când l-au scos, mi-a lăsat

în gură un gust oribil, amar. Apoi, a apărut altă fiinţă şi le-a obligat pe primele să mă lase-n pace.

— Dar noaptea trecută — a continuat James — am avut alt vis, care m-a speriat şi mai rău decât primul. Şi de data aceasta eram afară şi am văzut o frumoasă femeie blondă. Era cu adevărat minunată şi părea o fiinţă umană. Avea o atitudine sexy şi voia să mă ademenească. Şi-a întins braţele ca şi când ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, aşa că m-am dus la ea. Credeam că o să mă sărute, dar când m-am apropiat s-a schimbat complet. Nu mai era drăguţă şi nu mai arăta a fiinţă umană. Era urâtă, indiferent ce era.

— Cum arăta? — întrebă Barbara.

— Groaznic — răspunse James — realmente neagră şi zbârcită, de parcă i-ar fi crescut umflături pe tot corpul. Şi lipicioasă.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat după aceea?

— Mda. Era cât pe ce s-o sărut, dar când am văzut ce creatură scârboasă era m-am speriat. Şi, în loc să mă sărute, mi-a vârât pe gât unul din tuburile acelea lungi. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic.

— Cum te-ai simţit a doua zi de dimineaţă? — se interesă Barbara.

— Nu prea bine — a recunoscut James. Mă durea gâtul şi aveam gustul acela amar ca fierea în gură.

Se întoarse şi îşi scoase fularul de la gât.

— Azi-dimineaţă am găsit aceste urme — zise el, arătându-ne trei zgârieturi paralele care-i brăzdau partea laterală a gâtului.

Poate că fusese doar un vis, dar cicatricele păreau foarte reale.

Şi m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva visul pe care-l avusese Casey acum câteva nopţi nu ar putea fi mai mult decât o simplă fantezie nocturnă. Şi el văzuse o frumoasă femeie blondă, de fapt un întreg grup de oameni blonzi, care păreau cât se poate de pământeni.

Episodul din visul lui Casey se întâmplase într-o noapte după ce făcusem dragoste şi apoi adormisem. În vis, se

făcea că se ridicase — tot după interludiul amoros — să se ducă la baie, când avusese senzaţia clară că-l urmărea cineva. Atunci, s-a întors şi a văzut că fereastra de lângă patul nostru fusese înlocuită cu un fel de deschidere din podea până-n tavan. Pe acolo, zărise afară un grup de oameni blonzi, care stăteau şi-l studiau în linişte.

— M-am simţit atras într-un fel — a spus el a doua zi — dar am avut o senzaţie de repulsie, pentru că nu-mi plăcea să fiu privit cu atâta insistenţă, ca şi când m-ar fi examinat. Am înţeles ce doreau, dar, în acelaşi timp, m-am simţit ca un specimen.

În timpul vizitei Barbareai, Casey a profitat de ocazie să-şi retrăiască visul sub hipnoză, întrebându-se dacă şi el şi James experimentaseră episoade stranii. În transă, şi-a amintit mai multe detalii, iar când Barbara l-a întrebat ce semnificaţie ar putea avea după părerea lui, răspunsul lui Casey a fost foarte edificator.

— Cred că oamenii aceia blonzi mă priveau şi-mi aminteau că este timpul să plec; că sunt foarte aproape de acest moment — zise el. Se pare că fiinţele acestea care stăteau de atâta timp lângă mine m-au lăsat să înţeleg că nu m-au părăsit. Le vedeam foarte clar în lumină. Sunt binevenit, iar ele îmi sunt cunoscute. Se apropie momentul să fac ceva, să plec de aici, din locul acesta şi să încep ceva nou. O iau cu mine pe Karla, fiindcă face parte din toate acestea — continuă el. Dar vom lăsa în urmă tot ce este comod şi familiar. Mai sunt şi alţii implicaţi. O parte din mine se bucură, dar cealaltă regretă venirea lor. Va trebui să schimbăm formele. Mi-au făcut semn. Îi cunoşteam. Era foarte real.

Şi s-a dovedit că interpretarea lui Casey a fost exactă, cel puţin în parte, pentru că, peste patru luni, i s-a oferit un nou serviciu, pe care l-a acceptat. Aşa că, a trebuit să ne mutăm în alt stat.

În timp ce Barbara era cu noi, în ianuarie, am profitat de avantajul vizitei sale ca să mă supun încă unei regresii, deşi nu aveam de explorat nici o experienţă ciudată. Mi se părea folositor să investighez orice trăire ascunsă care

ar putea arunca lumină asupra visului lui Casey cu oamenii blonzi. Acesta a fost scopul regresiei mele. Dar, de îndată ce m-am relaxat în stare de transă, creierul s-a concentrat în mod surprinzător asupra întâlnirii mele din 1980 cu cele patru umbre de la fermă, care pretinseseră că sunt strămoşii mei.

Când am început să lucrez cu Barbara în 1988, am încercat să aflu mai multe despre acea experienţă ciudată, dar regresia nu dezvăluise nimic în plus faţă de ce-mi amintisem în mod conştient. Însă, de data aceasta, subconştientul meu era pregătit să scoată la suprafaţă amănunte ascunse. Relatasem deja evenimentul acela în capitolul unu, atât cât îmi amintisem, dar nu reuşisem să acopăr cele patruzeci de minute, cât durase episodul. Cu ajutorul Barbarei, am aflat mai mult de data aceasta.

Prima informaţie s-a referit la ce mi-au făcut acele fiinţe în timp ce eram în curte şi i-am văzut stând în spatele unui copac mare. Mă aflam deja sub un fel de influenţă sau control. Îmi dădeam seama că mi se îngreunase corpul.

— Lucrurile par ciudate — i-am spus Barbarei în timp ce mă dirija pe parcursul exeperienţei. Iarba străluceşte şi aud ceva: „Bine ai venit!"

— Ai auzit cuvântul? — întrebă ea.

— Nu — am răspuns eu — a venit din creierul meu. „Bine ai venit. Suntem bucuroşi că eşti aici". Cineva a ridicat mâna. Parcă m-ar saluta. Mi-e greu să mă mişc. Cred că m-am oprit fiindcă este atât de ciudat. Totuşi, îmi înalţ privirile şi-l văd pe cel cu mâna ridicată. Da, sunt aici şi arată ca nişte păpuşi decupate din hârtie. Am vedenii. Bărbatul spune că ei mă iubesc mult.

Descrierea mea a continuat, redând scepticismul care mă cuprinsese în timp ce vorbeam telepatic cu cele patru fiinţe cenuşii, învăluite în umbră.

— Îi întreb cine sunt şi cred că-mi spun că eu ar trebui să fiu alături de ei. Îmi povesteşte despre strămoşii mei. Mă simt puţin încordată — i-am spus eu Barbarei — dar este greu să te simţi cu adevărat încordată. Şi cred că minte. Aş vrea să râd, să fac o glumă. Dar sunt cu ei,

lângă copac. Îmi spun ceva despre buzunarele pline cu nu ştiu ce. Nu pricep nimic.

— Buzunarele pline cu ce? — se interesă Barbara, pentru că era prima oară când aminteam despre acest lucru.

— Da, ceva în legătură cu buzunarele — am repetat eu. Buzunare mici — nu ca buzunarele de la haine. Sunt buzunare cu lucruri peste tot, în unele locuri. Iar eu spun: „Mă păcăleşti". Dar este foarte sigur pe el. „Nu, nu te păcălesc" — susţine el. Sunt destul de sceptică. Par foarte cenuşii şi mă întreb unde sunt feţele lor. Parcă n-ar avea feţe. Aproape că pot vedea prin ei. Spun că am buzunare înăuntrul meu. Buzunare secrete, ca nişte mici depozite.

— Şi la ce servesc buzunarele? — se interesă Barbara.

— Sunt câteva, aici, înăuntru — am spus eu, făcând gesturi în aer, lângă corpul meu. Văd că se întinde ceva spre mine, dar nu simt. Caută ceva.

— Se îndreaptă spre zona ovariană? — întrebă Barbara, orientându-se după gesturile mele.

— Nu — am încercat eu să explic — chiar lângă mine, ca şi când aş avea o parte suplimentară lângă trupul meu, pe care n-o pot atinge. Văd această parte din mine.

— Ca un câmp electromagnetic? — mă întrerupse ea.

— Da, — am aprobat-o eu —, sau ceva de genul acesta. Este o extensie de câţiva centimetri a corpului meu. Se poate obţine ceva de acolo.

— Îţi dai seama că acţionează asupra câmpului din jurul corpului tău?

— Încearcă să mă facă să înţeleg cum să ajung la aceste lucruri, la materialul de afară sau la informaţie — am spus eu. Nu înţeleg, iar ei îmi spun: „Ştii, am introdus această informaţie în tine de mult. Pentru că eşti ruda noastră. Noi suntem strămoşii tăi şi tu deţii această informaţie. O porţi în buzunarele tale secrete."

— Cred că se referă la ADN şi-i întreb dacă este codul meu. Îmi spun: „Nu, este mai mult un fel de recunoaştere" Dar este vorba de cunoştinţele lor. Vor să mă înveţe cum să le scot din buzunare. Şi mi se pare lipsit de sens. Parcă

nu-mi vine să cred. Îmi explică: „Ai şti tot ce-am pus acolo, dacă ai putea ajunge la aceste informaţii". Cred că-mi spun: „Deschide, deschide buzunarele", şi mă enervează. Le spun că trebuie să plec, să pregătesc cina. „Acum pot să plec?" — îi întreb eu, dar ei vor să discutăm despre altceva. Îi întreb: „De ce nu am deschis deja buzunarele cu aceste cunoştinţe? De ce nu ştiu totul deja?" Iar ei îmi răspund: „O să le deschizi când va fi necesar".

Pe urmă, am descris că am intrat în casă şi am pregătit friptura, aşa cum îmi amintisem de la început.

— Când am luat carnea prima oară — am spus eu — cei doi bărbaţi stăteau în uşa bucătăriei, lângă sobă, iar femeile în spatele meu. Deci iau carnea — nu-mi amintesc s-o fi scos-o din congelator. Dar acum o ţin în mână. Iar femeile sunt aici cu mine, în câmpul meu. De aceea nu pot să le văd. Luăm carnea şi-mi privesc mâinile. Sunt uimită că fac acest lucru. Parcă aş privi ce fac, fără să fac ceva de fapt. Este un sentiment foarte spiritual, ca, Doamne Sfinte, ca acest dar de carne! Şi este atât de impresionant. Aproape că-mi vine să plâng.

De fapt, am început să plâng şi Barbara m-a chestionat, în legătură cu această emoţie surprinzătoare.

— De ce simţi asta? — întrebă ea.

— Pentru că a murit ceva ca eu să pot mânca această carne — am răspuns eu incapabilă să-mi stăpânesc lacrimile. Este atât de important. Mă simt ca şi când ar trebui să mă rog sau să dau ceva înapoi. Şi este foarte serios. Mă întreb dacă nu vor să le dau ceva înapoi şi apoi plâng. Ştiu cum se pregăteşte mâncarea şi ce trebuie făcut. Ştiu şi o fac, iar ei îmi vorbesc câteodată de acolo. Însă, uneori, tac. Mă urmăresc, aşa cum mă urmăresc şi eu însămi, la rândul meu, pentru că o facem împreună. După ce am terminat, totul este pe sobă şi sunt cu adevărat satisfăcută. Ei sunt foarte serioşi, dar acum femeile nu se mai află în mine şi mă simt deconectată într-un fel.

La început, nu-mi amintisem de cele două femei care se contopiseră cu „câmpul meu" şi participaseră la pregătirea mâncării împreună cu mine. Dar mi-am amintit că nu

se mai aflau în cameră când terminasem cu gătitul. Barbara m-a rugat să reiau această parte finală a experienţei mele şi să încerc să explic unde şi când m-au părăsit fiinţele.

— Sunt în spatele meu şi ştiu că se află acolo — am spus eu. Aproape că-i văd acum. Ţin mâinile ridicate în spatele meu şi fac zgomot sau emit ceva — un sunet ca un bâzâit de albine care apare şi dispare. Mă cam deranjează. I-am întrebat ce fel de zgomot era. Mi-au explicat că-mi vorbeau, de fapt celuilalt buzunar din mintea mea şi că nu se întâmplase nimic, mă instruiau doar. Iar eu mă întrebam pentru ce mă instruiau. Dar nu este important să aflu chiar acum, aşa că nu contează. Stau în faţa sobei şi bâzâitul se amplifică. Iar acum, când îmi ridic privirile, bărbaţii au dispărut. Mă întorc şi camera este goală. Mi se pare cam trist şi mă aşez.

Insistând, Barbara m-a pus să reiau această parte, aşa că am repetat:

— Vreau să aflu de ce produc acel zgomot, dar nu vor să-mi spună. Şi apoi, nu ştiu unde mă aflu. Şi, următorul lucru de care-mi dau seama este că sunt complet singură acolo. Nu ştiu unde sunt ei şi nu ştiu unde au plecat. Mă aşez. Mă doare ceva chiar aici — am spus eu, arătând în mijlocul frunţii. Simt o apăsare.

— Simţi apăsare şi-i vezi cauza — zise Barbara.

— Cred că au venit prin capul meu — am răspuns eu — din spatele capului, de la baza craniului, aşa simt. Mă gâdilă şi simt cum mă împinge destul de puternic. Îmi dau seama de asta acum că mi-au împins ceva în cap cînd nu eram acolo, prin punctul acela.

— Cum adică, când n-ai fost acolo?

— Lipseşte ceva — am încercat eu să explic. Nu eram acolo. Îmi amintesc că scoteau sunetul acela din ce în ce mai tare şi apoi... nu mai ştiu nimic, absolut nimic. Sunt într-adevăr singură.

— Concentrează-te asupra hiatusului temporal — mă îndeamnă Barbara. Ce vezi?

— Nu văd — am insistat eu. Nu sunt acolo.

— Te afli într-un mediu anume? — întrebă ea.

— Nu. Nu deţin nici o poziţie. Acum nu există nici un zgomot. Nu am corp şi sunt golită de sentimente. M-am cufundat în beznă.

Deşi Barbara a încercat să mă ajute să pătrund întunericul, n-am reuşit să simt decât că „ieşisem" cu adevărat din corpul meu, pe o perioadă nedefinită de timp. Aşa că m-a întrebat din nou în legătură cu buzunarele.

—. S-a introdus ceva în noi fără să ştim — am răspuns eu — care va fi deschis în viitor. Ei se află în câmpul din jurul corpului nostru.

— Ce anume se află în acest câmp? — întrebă ea din nou.

— Un fel de cunoştiinţe. Este stocat ceva, este un dispozitiv de stocare. Acum nu-l folosim, dar ceva trebuie deschis sau programat să fie deschis. Ei îl programau. De aceea se învârteau în jur. Dar nu era gata încă să fie deschis. Mi-au spus că aceste lucruri vor fi deschise. Mă pregătesc să folosesc aceste informaţii stocate, nu acum, dar mă învăţau, îmi arătau secretul.

Mult timp după această regresie m-am întrebat ce o să ne rezerve viitorul, şi la ce vor folosi într-o zi toate acestea. Îmi răsunau în minte prezicerile transmise lui James de femeia interdimensională, că vom fi folosiţi cu toţii pentru a îndeplini nişte sarcini, vom participa la o bătălie care avea să vină şi îmi amintesc că dăduse o limită temporală de cinci ani sau mai puţin începând cu 1988.

Era un fel de consolare că cei patru strămoşi se arătaseră atât de calzi şi iubitori faţă de mine, dar nu puteam avea încredere în ei. Şi cum aş fi putut să am, fără să cunosc mai multe amănunte despre intenţiile lor finale? Din experienţele victimelor extratereştrilor, aflasem că se făcuseră predicţii în legătură cu un moment din viitor, marcat de mari distrugeri şi dezastre, dar am continuat să-mi spun că am fi nebuni să credem în vorbele unor fiinţe care ne luau fără permisiunea noastră şi ne supuneau unor proceduri inexplicabile. Mă întrebam de ce nu aveau suficientă încredere în noi să ne explice dacă făceau aceste

experienţe pentru binele nostru? Decepţia şi bunele intenţii nu se prea potriveau, cel puţin în limitele moralităţii noastre omeneşti şi de aceea trebuia să continui.

Mai târziu, în 1991, am primit o lecţie serioasă în privinţa decepţiei omeneşti, când Barbara ne-a vizitat din nou. Însă, de data aceasta, Casey a fost cel a cărui regresie a scos la lumină un episod şi mai surprinzător decât cel al răpirilor extraterestre.

El şi Barbara au început regresia fără să aibă în vedere nici un eveniment anume. Între timp, învăţasem că era de preferat să laşi subconştientul să aleagă ce dorea, decât să insişti asupra unui anumit crâmpei de memorie. Dar nici unul din noi, inclusiv Casey, nu ne aşteptaserăm ca mintea lui să se concentreze asupra unui moment, care până atunci nu păruse decât un vis tulburător. Se petrecuse în iarna lui 1988 şi încercase deja, la puţin timp după aceea, să-l reia sub hipnoză, fără nici un rezultat însă.

În visul acela, care avusese în aparenţă două incidente dinstincte, Casey fusese trezit noaptea de un zumzet de elicopter, chiar deasupra casei. Ieşise afară şi văzuse un nor întunecat deplasându-se spre el, în timp ce uruitul elicopterului se amplifica. Aşteptându-se să-l zărească ieşind din nor, Casey fusese şocat când apăruse în schimb o camionetă Ford albă. În a doua parte a visului, se imaginase înaintând de-a lungul unui tunel îngust, spre o mare deschidere subterană. Se trezise apoi într-un fel de cârciumă din vestul sălbatic, cu un mic bar şi câteva mese. Iar el stătea la una din ele, cu unii oameni pe care-i cunoştea şi îşi amintea că se gândise „Cred că o să jucăm poker". Dar, undeva, în visul lui, îşi amintise, de asemenea, că văzuse lăzi şi cutii mari, care păreau de provenienţă guvernamentală sau militară.

Visul n-avea nici un fel de logică şi, când regresia nu reuşise să-l explice, îl dăduse uitării. Însă, de data aceasta, în 1991, subconştientul îi dezvălui totul, iar rezultatele se dovediră şocante, ba chiar revoltătoare.

După ce zărise la început camioneta albă şi norul negru şi auzise bâzâitul helicopterului, Casey s-a văzut apropiindu-se de-o apă.

— Văd peste tot doar apă, cu ierburi înalte, care alcătuiesc mici insuliţe — zise el. Apa se agită ca şi când ar fi măturată de vânt. Privesc dintr-un unghi de 45 de grade, aşa că nu observ decât apa şi iarba şi simt vântul. Parcă m-aş pregăti să debarc.

Următorul lucru de care şi-a amintit a fost intrarea într-un tunel.

— Parcă am fi coborât în interiorul pământului — îi spuse el Barbarei — prin cădere. Printr-un tub îngust, înfipt în pământ. Alunec repede. Stau pe ceva mic şi alunec pe un lemn circular. Pe urmă, mişcarea s-a oprit şi a intrat înăuntru.

În interiorul acestei zone subterane, Casey a văzut recipiente mari de depozitare, făcute de mâna omului, iar clădirea era construită în partea laterală a tunelului sau peşterii mari. Aveam o senzaţie stranie, — încercă el să explice — dar totul era plin de praf şi mucegai. Văd luminile foarte clar. Sunt chiar lângă clădire. Peretele de alături are în jur de trei metri jumătate înălţime, cu ferestre înguste în vârf. Trec de câteva uşi, uşi făcute de oameni; au mânere şi seamănă cu ceva militar.

Barbara îl instrui să continue dacă simţea sigur că aceasta era o amintire reală care ieşea la suprafaţă.

— Merg de-a lungul unui coridor — zise el — văd tipi cu cizme. Intrăm într-o cameră. Poate o să-mi dau seama ce este. În imaginaţia mea îl văd pe Mickey Mouse — se amuză el — pentru că aşa îi consider eu pe militari — un fel de Mickey Mouse.

— Cum arată locul? — întrebă Barbara. Cum îl simţi? Cum miroase?

— Ca un fel de mucegai dintr-o grotă, — răspunse el. Umezeală, dar parcă s-ar simţi un miros de maşinărie. Înăuntru este curat, plăcut, aer condiţionat. Spaţiul acesta de aşteptare are ceva deosebit. A fost făcut să semene cu o cârciumă din vestul sălbatic, dar oamenii stau pur şi

simplu la mese fără să scoată o vorbă. Sunt o mulţime de oameni. Ce se întâmplă? Totul pare realizat de mâna omului. Nu cred să fie vreun extraterestru pe aici.

Descrise „cârciuma", barul fără barman şi măsuţele din jur la care stăteau oameni.

— Stau cu toţii acolo, ca şi când ar fi fost drogaţi. Aşteaptă să vină cineva şi să-i ia. Lumina este obscură; se aude muzică. Nu prea tare, aşa încât îţi dă senzaţia că nu se întâmplă în realitate, ci în vis. Dar este foarte clar.

Barbara îl întreabă dacă recunoscuse pe cineva în cameră, iar el pomeni de David, fiul nostru, şi un prieten apropiat, precum şi alţii care i se păreau cunoscuţi într-un fel, în momentul acela. Dar, următoarele lui cuvinte ne-au luat complet prin surprindere.

— Am impresia că acolo se află un ofiţer care este foarte supărat — zise el. Realmente neliniştit. Nu pot să fiu în legătură cu el, dar este un ofiţer şi eu nu cooperez cu el. Mda, nu cooperez, iar ei au rămas uluiţi. Este furios, deşi n-ar avea dreptul să fie.

— Mă întreb ce facl ca să-l provoci — zise Barbara.

— Nu fac ce vrea el — răspunse Casey. Pentru că înţeleg toată această chestie şi ştiu că nu este un vis.

Amintirea lui începu să se limpezească şi îşi ordonă gândurile.

— Îmi amintesc că am intrat lateral, prin perete, pe partea cealaltă a peşterii — continuă el. Am venit printr-un fel de tunel subteran, am păşit pe podeaua aceasta latâ de treizeci sau patruzeci de picioare şi am intrat în această clădire care se află aici, pe una din laturi. Văd lumini sus, la ferestre. Trec pe lângă maşinării şi intru în această clădire, iar barul se află în interiorul cârciumii. Este un loc unde ţin oamenii când îi aduc prima oară aici.

— Ce se întâmplă cu ofiţerul? — întreabă Barbara.

— Nu cooperez cu ei — zise el. Nu sunt în starea de spirit pe care o doresc ei. Eram puţin uimit că am ajuns aici, iar lucrurile par învăluite în ceaţă. Şi apoi se clarifică totul, foarte curând. Îmi amintesc că am fost surprins în-

tr-adevăr. M-am aşezat în locul de aşteptare, întrebându-mă ce Dumnezeu se petrece.

— Uită-te-n jur la ceilalţi oameni şi vezi dacă poţi lua legătura cu ei — îi instrui Barbara.

— Toţi şocaţi — zise Casey — ca nişte nebuni dintr-un sanatoriu. Stau fără să se mişte.

— Ce părere ai despre locul acesta şi despre ofiţer?

— Am impresia că vor să ştie, poate că încearcă să afle ce ştim noi — răspunse el. Şi dacă nu vorbeşti, se enervează.

— Cine este tipul acesta care se enervează din cauza ta? — îl întrebă Barbara.

— Văd o uniformă militară — spuse Casey. O uniformă militară verde. Are părul grizonat, este proaspăt bărbierit şi are pantofi silenţioşi.

— Câţi militari sunt acolo?

— Doar santinela şi ofiţerul — zise el.

— Şi ce face santinela?

— Aşteaptă. Nu vorbeşte. Se află acolo ca escortă, cineva care dirijează oamenii în jur, îi duce unde trebuie, pentru că ei nu sunt în stare să vorbească sau să se mişte din propria lor voinţă.

Casey descrise foarte detaliat falsa cârciumă şi apoi spuse că fusese escortat de soldat afară din cameră.

— Ne întoarcem la stânga, apoi la dreapta şi ne îndepărtăm. Văd uşi; nu sunt de lemn, sunt uşi de oţel.

— Intră pe uşă — îl îndemnă Barbara — şi spune-mi ce vezi!

— O cameră mică — zise Casey — cam de nouă picioare pe doisprezece. Văd doar trei piese de mobilier, un scaun metalic cu spătar drept. Mă aşez pe scaun. Şi un birou tipic militar, fără nimic pe deasupra. Este un ofiţer acolo. Are un scaun, dar nu stă pe el. Santinela rămâne afară şi închide uşa. Sunt doar eu şi acest ofiţer. Se pare că el o să se ocupe de mine. Nu-l plac, aşa că n-o să-i răspund la întrebări.

— Mă lupt, mă revolt — continuă Casey. Îl aud cum ţipă la mine: „Spune-mi!" În momentul de faţă este tot ce înţeleg: „Spune-mi!" Ce mă întreabă oare?

— L-ai mai văzut vreodată? — se interesă Barbara.

— Nu — răspunse Casey. Acest om este îngrijit îmbrăcat, cam de înălţimea mea, dar mai în vârstă decât mine şi foarte supărat.

— Explică-mi cât de supărat este?

— Ar trebui să-i spun ceea ce vrea să ştie. Acesta este scopul, am impresia că acesta este scopul acestui loc.

— Vrei să spui că sunt interogaţi şi ceilalţi? — întrebă Barbara. La fel ca tine?

— Mda — zise Casey — toţi sunt acolo ca să fie interogaţi. Nu pricep ce-i cu locul acesta.

— Cum arată tipul?

— Are cam 1,70m. Nu e foarte bătrân, dar este matur.

— Are trăiri emoţionale?

— Este destul de emotiv — zise Casey râzând.

— O.K. — spuse Barbara. Cât timp a tunat şi a fulgerat împotriva ta?

— Cam un sfert de oră, după care a zbierat la soldat să mă ia de acolo.

— Crezi că este american?

— În mod sigur — răspunse Casey. Din Armata SUA. Are gradul de maior. Mă aud gândind: „Ce vrei de la mine?" Este ceva în legătură cu familia mea.

— Ce ştiu despre familia ta? — întrebă Barbara.

— Am impresia că ştiu că am avut unele experimente.

— Scrâşneşti din dinţi — remarcă Barbara. Ce te face să scrâşneşti din dinţi? Probabil că te-a înfuriat ceva în clipa aceea.

— Ah, sunt derutat — zise Casey. Nu ştiu. Îmi dau seama că m-am înfuriat şi că nu-mi place să fiu acolo. Şi mă deranjează că mă ameninţă.

— Te ameninţă?

— Mda — spuse el. Adică, ştii, cu sugestii despre tortură, cu sugestii despre durere şi leziuni. „O să fie vai de familia ta dacă nu ne spui". Dar nu se atinge de mine.

Bărbatul nu s-a mişcat nici o clipă de la birou. Nu mi-a dat nici un medicament şi nici nu m-a ameninţat că o să mă lovească sau ceva de genul acesta.

— Dar ai fost deja...?

Barbara ezită. Nu ştia ce să spună, dacă el n-o lămurea. Bănuindu-se, ţinând cont de amorţeala lui, că îi inoculase deja ceva, ca să-l aducă în asemenea stare.

— Mda — zise Casey — într-un fel, înainte să cobor în tunel. Toată lumea este împietrită; suntem învăluiţi în ceaţă, dar [mintea] mea începe să se limpezească. Însă nu pot să-mi controlez prea bine mişcările. Pot să stau în picioare şi să mă mişc.

— Vreau să aflu ce te-a făcut să te simţi aşa de împietrit — îl orientă Barbara. Întoarce-te înapoi la momentul acela când ar fi putut avea loc aceasta.

— Încerc — îi spuse Casey. Mă străduiesc să aflu cum am ajuns în locul acesta. Este noapte. Unde eram?

— La început — îi reaminti Barbara — ai văzut mlaştina şi apa. Şi visul cu camioneta albă.

— Mda, a ieşit din nori. Scotea un uruit de helicopter şi arăta ca un Ford. Văd un F-150 pe una din laturi. Nu văd nimic, absolut nimic, decât norul acela şi maşina. În rest, nimic, nici pământ, nici cer, nici copaci. Şi apoi, trece peste mine şi văd această autofurgonetă. Dar nu este nimeni înăuntru şi nu are farurile aprinse. Are roţi frumoase şi nu par a fi militare, capacele sunt ieftine. Şi ce legătură are cu mlaştina? — se miră Casey. Văd tot ce ţi-am descris foarte clar. Dar ar trebui să existe mai multe informaţii. Omul vrea neapărat să afle ceva. Altfel de ce ne-ar fi capturat şi ne-ar fi dus acolo jos? De ce să-i ia pe toţi oamenii aceia?

— Ce aveau în comun acei oameni? — întrebă Barbara.

— Păi, unii sunt prietenii mei — zise Casey — iar alţii ar putea fi. De fapt, ar putea fi, poate cu excepţia câtorva. Toţi care fac parte din grupul nostru au legături cu extratereştrii. Poate că la asta se referă ofiţerul. La ce-am văzut eu. Şi la ce-au văzut ei. „Dacă nu ne spui..." Dar de ce să procedeze aşa?

— Crezi că ai fost injectat? — întrebă Barbara.

— Nici măcar nu-mi amintesc să fi fost injectat — răspunse Casey. Am simţit ceva în ceafă — arătă el. Am fost pur şi simplu bombardat cu o comandă electronică. Un fel de bâzâit, deşi nu aud nimic. Aşa că nu pot să-ţi spun ce a provocat starea aceea — conchise el — iar dacă a fost o injecţie, nu-mi dau seama când mi-au făcut-o.

— Cât de stăpân te simţi pe propria ta voinţă?

— Nu pot să mă ridic şi să mă mişc de unul singur — recunoscu Casey. Nu vorbesc. Nu ştiu unde sunt şi nu pot scăpa de aici. La început, am fost complet nedumerit. Mi se părea că mă aflam acolo de mult. Dar după un timp, am început să mă uit în jur cu mai mare atenţie. Îmi amintesc că mă întrebam, încercând să spun cu voce tare: „Ce căutăm noi aici? Cine are un pachet de cărţi? Trebuie să jucăm cărţi!"

Casey se amuză de această ironie.

— Dar cînd ajung la ofiţer, pot să vorbesc, dar n-o fac.

— Vreau să ştiu mai mult despre ameninţările acelea — zise Barbara. Ce simţi acum?

— Încerc să mă gândesc la ce mă întreba omul acela. Nu poate să-mi citească gândurile, nu poate!

— Nu ţi se pare crud? — îl întrebă Barbara. Crezi că-şi va duce la îndeplinire ameninţările?

— Nu — zise Casey. Cred că militarul ar face-o, dar nu el personal. Ştiu că i-ar place să cred asta, dar eu nu cred.

— O.K., eşti singur cu ofiţerul...

— Da, stă la birou. Se ridică şi-i văd partea de jos a hainei.

Are o banderolă neagră pe haina verde şi ceva... sus, pe piept. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo etichetă cu un nume. Zăresc ceva întunecat, dar nu disting numele. Mi-e greu să mă concentrez. Simt că-mi răscoleşte mintea.

— Ţi-au răscolit cumva mintea în aşa măsură încât să încerce să blocheze această amintire? — se interesă Barbara.

— Se pare că încercă să-mi elibereze amintirile, ca să mă lase să vorbesc — zise Casey — dar nu de ajuns să fac altceva.

— Ţi se ia un interogatoriu?

— Da, parcă ar scoate informaţii de la mine — fu de acord Casey — şi am impresia că vor să afle ce ştiu despre extratereştri, ce-am făcut cu ei, ce ştiu despre planurile lor, la ce activităţi am participat, ce ştie familia mea şi modul în care s-au implicat, despre prieteni. Dar nu discut cu ei, nu-mi amintesc să le fi spus ceva. Încerc să nu spun nimic, dar vreau să scap de el! Este cu adevărat supărat. Nu-mi mai amintesc nimic după ce l-am scos din sărite.

— Atunci ţi s-a golit memoria?

— Mda.

Constatând că-i era imposibil să-l facă să continue, Barbara îi ceru lui Casey să se întoarcă şi să descrie mai amănunţit zona subterană.

— Sunt dus spre zona aceasta, care are clădirea ridicată pe-o latură — zise el — biroul este construit pe partea laterală. Dispărem în măruntaiele muntelui, unde sunt birourile. Iar în tunel, de-o parte şi de alta a tunelului sunt doar nişte cutii mari. Unele sunt cutii, altele arată ca nişte generatoare Diesel, mari, foarte mari, de şase metri înălţime şi aproape la fel de late, cu un soi de capac rotund. Sunt şi foarte lungi — un metru douăzeci sau chiar mai mult. Echipament voluminos, cameră întunecată. Santinela mă împinge. Trebuie să trecem pe lângă toate acestea, ca să ajungem în zona unde suntem interogaţi, ca printr-o uşă din spate. Ca şi când am intra printr-o uşă din spate ca să ajungem în acest loc. Nu pare a fi uşa principală a acestei zone.

— Ai senzaţia că acolo se află numai americani? — se interesă Barbara.

— Mda, este tot ce văd.

Tulburat, fiindcă-i era imposibil să distingă mai clar, Casey era gata să încheie regresia. Supărat că fusese luat şi interogat de militari împotriva voinţei sale, încerca să respingă întregul scenariu. Dar nu putea; îşi amintise totul

cu multă claritate. Şi fusese mult mai tulburător pentru amândoi decât relatările despre întâlnirile noastre cu fiinţele necunoscute.

Ne întrebasem adesea cât de mult ştia guvernul nostru despre fenomenul de răpire. Şi speram că poate cei suspuşi înţelegeau mai bine ce se petrece decât noi. Dar dacă amintirile lui Casey erau adevărate, însemna că guvernul era la fel de nedumerit ca şi noi, ba chiar mai rău. Altfel, de ce ei — indiferent cine fuseseră — ar avea nevoie să-şi răpească proprii oameni şi să-i interogheze în acest fel?

O ciudată notă de subsol la acest eveniment a apărut după ce ne-am mutat în alt stat. Am primit o scrisoare de la Sandy, în care ne-a povestit că se plimbase cu maşina, împreună cu soţul ei, prin împrejurimile oraşului.

— Îţi aminteşti de „călătoria" pe apa aceea şi de intrarea în clădire pe uşa din spate? — a scris ea, referindu-se la episodul trăit de Casey. Ei bine, deunăzi când străbăteam şoaseaua Hilltop, către sud, am trecut pe lângă [un dispozitiv federal subteran] şi, dincolo de el, am văzut un mic heleşteu sau un lac, sau cum vrei să-i spui. Oricum, nu este prea mare. Interesant că nu l-am observat până acum.

Chiar foarte interesant, într-adevăr. Deşi dispozitivul federal se afla la mai puţin de două mile de fosta noastră casă, nici unul din noi nu văzuse zona de dincolo de el şi lacul mic, descris de Sandy. N-o să ştiu niciodată în mod sigur unde fusese interogat Casey, dar construcţia subterană din apropiere şi apa păreau o coincidenţă prea mare.

Epilog

În mai 1991, Casey a acceptat un nou serviciu şi ne-am pregătit să ne mutăm în alt stat. Ne venea greu să ne părăsim familia şi prietenii, dar exista o motivaţie mult mai puternică decât o evoluţie pe linie profesională. Timp de mai bine de un an, fuseserăm îmboldiţi să plecăm din ampla zonă metropolitană, unde ne stabilisem căminul, tulburaţi de gândul unei posibile nenorociri viitoare sau catastrofe de amploare, aşa cum li se spusese sau li se arătase atâtor victime.

Nu credeam cu adevărat că se va întâmpla aşa ceva — existaseră prea multe situaţii în trecut când o singură persoană sau un mic grup de persoane aflaseră despre o distrugere iminentă, pentru ca, mai apoi, prezicerile să se dovedească false. Totuşi, imboldul de a pleca într-un mediu mai mult rural s-a intensificat, iar această nouă ofertă ne dădea posibilitatea să locuim într-o zonă mai puţin aglomerată. Aşa că am aranjat să vindem casa şi să ne mutăm.

Cu câteva săptămâni înainte de plecarea noastră, a sunat James şi a întrebat dacă ar putea să-l întâlnească pe Casey. Am fost surprinşi, pentru că nu mai luaserăm legătura cu el de la vizita Barbarei din ianuarie, aşa că soţul meu a acceptat imediat. S-au întâlnit într-o seară, la un mic bar şi James s-a arătat dispus să vorbească.

I-a spus lui Casey că nu i se mai întâmplase nimic de la visele bizare din iarnă, care-i lăsaseră urme fizice — gust amar, dureri de gât şi zgârieturi. Însă, recent, trecuse printr-o experienţă complet nouă, pe care dorea s-o relateze.

Deşi nu văzuse nici un fel de fiinţe de data aceasta, fusese bombardat cu mesaje care veneau de la un cor de voci. La început, i-a fost greu să audă ceva clar, dar, în cele din urmă, a descifrat nişte vorbe prin care era prevenit. Ceea ce urmează este povestirea lui Casey referitoare la lucrurile expuse de James, pe care acesta le confirmase la rândul lui.

Era prevenit în ceea ce priveşte „o calamitate colectivă", un fel de „lovitură psihică neaşteptată" de mare importanţă pentru întreaga specie umană.

— Am fost controlaţi — i-a spus James — şi suntem controlaţi în continuare.

Iar cei care o fac, plănuiesc un eveniment la scară mondială, care va fi „ochestrat şi dirijat fără să fie însă o invazie". Din câte înţelesese James din mesaj, întreaga lume va şti că aceste fiinţe sunt prezente în realitate. Nimeni nu va mai nega existenţa fenomenului OZN.

James îi spusese că unii oameni vor crede că este o invazie sau un joc pentru putere, dar nu va fi aşa. Nu vor avea nevoie să pună mâna pe putere, pentru că o au deja, demult.

Ceea ce avea să urmeze va fi o „ocazie" pentru oameni de a demonstra că merită să existe în continuare. Toţi trebuie să facem asta, împreună. S-ar putea să fie singura noastră şansă de a dovedi că avem ce oferi viitorului. James credea că mesajul se referea la o provocare anume, aruncată întregii planete, la care trebuia să răspundem pentru a supravieţui. Şi nu avem de ales dacă să participăm sau nu. Vom participa şi vom avea şansa să câştigăm.

Oare acest mesaj ar fi putut să fie o fantezie? Poate. Ar fi bine să gândim aşa, să credem că lumea va merge înainte, ca şi până acum. Că soţul meu şi cu mine ne vom vedea mai departe de treburi, ne vom îngriji de familie, ne vom vizita prietenii şi vom face planuri să ne construim casa pe frumoasele dealuri împădurite din zona unde ne mutasem de curând. De-abia aşteptam să vedem nepoţii pe care o să ni-i dăruiască într-o zi David şi Megan şi să

îmbătrânim împreună. Dar, în lumina evenimentelor din ultimii anii — inclusiv schimbările politice de pe glob şi „Noua Ordine Mondială" promovată de preşedintele Bush, fără s-o definească în mod clar — nu era aşa de uşor să negi posibilitatea că fuseserăm într-adevăr preveniţi în privinţa unei realităţi care avea să vină.

Din grupul nostru de prieteni, lui Fred şi lui James li se prevestise şi li se arătase apropierea unui timp de mari schimbări. Li se spusese de către acest grup de fiinţe necunoscute că extratereştri, pregătesc într-un fel „noi corpuri" pentru noi, şi nu sunt singuri. Cercetările mele în privinţa răpirilor din zonă m-au pus în legătură cu alt om, căruia i se prezentase un scenariu similar. Fiinţele i-au spus că va avea de îndeplinit o sarcină la vremea aceea. Va trebui să ajute un grup de copii, dar nu va supravieţui acelei sarcini.

Am citit, de asemenea, rapoarte despre patru oameni din Marea Britanie care fuseseră anunţaţi în privinţa acestei catastrofe, dar doi dintre ei aflaseră că se va petrece peste un an sau doi. Iar Barbara şi alţi cercetători auziseră ştiri similare. În aprilie 1991, la o conferinţă OZN din Arkansas, Forest Crawford, un hipnoterapeut renumit din Illinois, relatase diverse incidente în experienţele avute cu victimele extratereştrilor şi apăruse din nou această data a catastrofei. Corelând prezicerile din aceste cazuri, domnul Crawford, oferă următoarea concluzie:

„La începutul lui 1991, se vor produce evenimente care vor culmina la jumătatea lui 1992, când vom şti cu toţii că există fiinţe inteligente din alte lumi, care vizitează pământul. Multe preziceri au indicat lunile octombrie şi noiembrie 1992. Evenimentele care vor duce la această luminare a umanităţii vor fi observarea în masă a navelor spaţiale, aterizări repetate în apropierea zonelor populate, anunţuri guvernamentale, referitoare la legăturile cu extratereştrii şi/sau contactul deschis dintre ei şi oamenii de pe Pământ".

Multe din cazurile domnului Crawford s-au referit la înţelegerea unor astfel de preziceri de către extratereştri, remarcând că ei „sunt viitorul probabil, bazat pe tendinţa

prezentă a evenimentelor sau energiilor". Această tendinţă poate fi modificată chiar de evenimente minore, afectând astfel viitorul; prin urmare, predicţiile sunt întotdeuna alterabile. „Se pare — spuse el în concluzie — că prezicerile şi profeţiile sunt avertismente transmise de alte fiinţe sau chiar de propriul nostru eu, în legătură cu ce se poate întâmpla dacă ne vedem de drumul nostru. Trebuie să realizăm că cel mai bun lucru în ceea ce priveşte o predicţie este faptul că propria noastră conştiinţă poate schimba rezultatul evenimentelor şi le poate anihila".

Cum am spus mai înainte, au existat cazuri în trecut când o singură persoană a fost prevenită să se pregătească pentru sfârşitul lumii; evacuarea oamenilor de pe această planetă, venirea fiinţelor spaţiale care vor distruge omenirea sau, din contră, o vor salva. Şi de fiecare dată prezicerile se dovediseră false.

S-ar putea să se dovedească false şi de data aceasta. Dar există o diferenţă faţă de cele anterioare. Acum, nu mai este prevenită o singură persoană, sunt sute, poate chiar mai multe, pe întreaga planetă. Multe victime ale extratereştrilor consideră că au fost informaţi în legătură cu unele sarcini pentru care au fost instruiţi sau programaţi să le execute în viitorul apropiat şi, majoritatea, la fel ca şi mine, nu ştiu despre ce este vorba. Unele victime îşi amintesc că au lucrat pe sisteme gen computer, alţii îşi amintesc că li s-a arătat cum să conducă un avion, dar, în general, amintirea instruirii sau a instrucţiilor s-a implantat într-o parte a minţii în care conştientul nostru nu poate pătrunde.

Să sperăm că n-o să se întâmple aşa ceva. Să sperăm din toată inima că aceste fiinţe nu ne spun adevărul. Omenirea se confruntă cu probleme grave; — poluarea şi împuţinarea resurselor naturale; creşterea demografică, foametea, dezastrele — cum ar fi epidemiile, războiul şi distrugerea în multe zone de pe glob — dar vrem să ni se dea şansa să rezolvăm aceste crize prin mijloace omeneşti, în scopuri omeneşti.

Totuşi, oameni obişnuiţi din întreaga ţară sunt supuşi realităţii OZN-urilor, indiferent care este această realitate. În prima jumătate a lui 1991, ziarele locale au publicat articole despre nave spaţiale şi oameni răpiţi de extratereştrii, în diverse locuri. De exemplu, în ediţia din 28 februarie a ziarului din Portland, *Oregonian*, a apărut o relatare cu titlul „OZN-urile se fac observate", relatând despre „locuitorii speriaţi din zona Portland care remarcaseră creşterea inexplicabilă a activităţii OZN-urilor pe cerul nopţii". Ziarul *Times* din Gloucester (Massachussetts) (din 6 martie) scria despre „lumini ciudate zărite pe cerul nopţii". Iar ediţia din 19 februarie a ziarului *Banner* din Brown City (Michigan) prezenta o poveste despre cinci lumini strălucitoare zărite timp de o jumătate de oră, citând un martor ocular, care declarase: „Păreau foarte aproape. Se aprindeau şi se stingeau şi, de fiecare dată când se întorceau, apăreau într-o formaţie diferită."

Alte ziare relatau despre OZN-uri observate în Texas, Illinois, California, New Hampshire, New York, Pennsylvania, Carolina de Nord, Carolina de Sud, Virginia, Virginia de Vest, Oklahoma, Minnesotta, Connecticut, Ohio, Tennesse, Florida, Nevada, Maryland şi Indiana. În unele locuri, cum ar fi Tennessee şi Florida, OZN-urile au fost înregistrate pe bandă video, iar în multe din aceste zone s-au semnalat întâlniri cu extratereştrii, persoane răpite şi urme fizice, lăsate de fenomene inexplicabile.

Un număr crescând de OZN-uri se observă în mod curent în toată lumea, dar cele mai extraordinare confirmări fotografice şi radar provin din Belgia. Din 1990, OZN-urile au fost remarcate acolo de diverşi martori oculari de încredere, atât de la sol, cât şi de piloţi militari. *The Wall Street Journal* a publicat un articol cu titlul „Oamenii de ştiinţă belgieni urmăresc în mod serios un OZN triunghiular", în ediţia din 10 octombrie 1990.

Alt fenomen european îl constituie urmele de cercuri de pe câmpurile cultivate, care, în 1990 şi 1991, au atins noi nivele de complexitate şi frecvenţă pe terenurile fermelor britanice. Ba mai mult, rapoarte recente de ştiri din Cana-

da, Japonia, Australia, Noua Zeelandă şi Statele Unite indică faptul că cercurile se extind pe tot globul. Aceste cercuri şi pictograme par să aibă legătură cu OZN-urile văzute în zonele respective, dar, deocamdată, nu se cunoaşte cauza reală sau motivul acestor semne. Oricum, este clar că prezintă un design special creat şi ar putea fi o formă de comunicare pe care trebuie s-o descifrăm.

Şi, tot mai mulţi oameni descoperă că vieţile lor au fost marcate de vizitele fiinţelor necunoscute. Mulţi din ei, care au ţinut secrete aceste episoade, la fel cum am făcut şi noi atâta timp, prind curaj, ignorând ameninţarea ridicolului, pentru că ştiu că experienţele lor sunt reale şi doresc o explicaţie.

Şi eu vreau o explicaţie. Şi dacă nu există nimeni pe această planetă care să mi-o ofere, vreau să ştiu ce măsuri iau conducătorii acestei lumi ca s-o găsească. Cercetători competenţi, folosindu-se de *Freedom of Information Act*, au obţinut documente oficiale pentru a verifica eventuala existenţă a unei înţelegeri secrete dintre guvernul nostru şi extratereştri; dar n-am aflat decât că ni s-au ascuns şi mai multe lucruri decât ne-am imaginat până acum. Poate, aşa cum au spus unii cercetători, atenţia mass-mediei îndreptată asupra OZN-urilor reprezintă o parte dintr-un efort orchestrat, destinat să pregătească publicul pentru a fi confruntat cu adevărul. Dar în timp ce reclamele TV şi momentele comice cu extratereştri înalţi de trei metri şi jumătate din Rusia ne fac să credem că OZN-urile nu sunt o problemă serioasă, adevăraţii extratereştrii invadează vieţile noastre într-o manieră foarte reală şi ameninţătoare.

Ei se află aici şi fac lucruri ciudate cu trupurile şi minţile noastre. Aceste acţiuni pot fi pentru binele umanităţii sau pentru a servi doar scopurile extratereştrilor. Şi dacă nu aflăm care este motivul intervenţiei lor, nu vom fi niciodată altceva decât victimele lor neajutorate.

Bibliografie

Farish, Lucius, Ed. UFO *Newsclipping Service*. Published monthly at Route 1, Box 220, Plumerville, Ar, 72127.

Fowler, Raymond E. *The Andreasson Affair*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall, 1979.

Holiday, Ted and Colin Wilson *The Goblin Universe*. Llewellyn, 1986.

Hopkins, Budd *Missing Time*. New York: Ballantine, 1981.

Hopkins, Budd Speech to *Metroplex MUFON*, March 1989, Dallas, TX.

Strieber, Whitley *Communion*. New York: Avon, 1987.

Strieber, Whitley *Majestic*. New York: Putnam, 1989.

Strieber, Whitley *Transformation*. New York: William Morrow, 1988.

Deşi există zeci de cărţi şi publicaţii despre OZN-uri şi fenomenele legate de ele, recomand cu căldură următoarele selecţii:

Fawcett, Lawrence and Barry J. Greenwood *Clear Intent*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1984.

Noyes, Ralph, Ed. *The Crop Circle Enigma*. San Francisco, CA: Gateway, 1990. Randle, Captain Kevin D. *The October Scenario*. New York: Berkley, 1988. Spencer, John and Hilary Evans, Eds. *Phenomenon: Forty Years of Fiying Saucers*. New York: Avon, 1988.

Stringfield, Leonard H. *Situation Red: The UFO Siege*. New York: Fawcett, 1977.

UFO Magazine. Published bimonthly by California UFO. Edited by Vicki Cooper and Sherie Stark.

Walters, Ed. and Frances Walters *The Gulf Breeze Sightings*. New York: William Morrow, 1990.

ZONA

CĂRŢI APĂRUTE

- **SFIDAREA TIMPULUI** — Sorin Ştefănescu
- **EI SUNT AICI (vol. 1)** — Timothy Good
- **ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE** — Brian Inglis
- **RAPORT OZN** — Timothy Good
- **ALTE DIMENSIUNI** — Jacques Vallee
- **CONFRUNTĂRI** — Jacques Vallee
- **O LUME ASCUNSĂ** — Raymond Bernard
- **PORŢI SPRE INFERN** — Sharon Jarvis
- **EI SUNT AICI (vol. 2) — INTRUŞI PRINTRE NOI** — Timothy Good
- **VOCI DIN INVIZIBIL** — Florin Gheorghiţă
- **CONTACTE CU EXTRATEREŞTRII** — Jacques Vallee

ZONA

În pregătire

TIMOTHY GOOD

OZN — TOP SECRET

Este cea mai meticuloasă carte despre vizitele extratereştrilor dintre cele care au fost scrise. De asemenea este şi cea mai ultimitoare. Depinde de noi să fim bine informaţi.

RAYMOND E. FOWLER

CAZUL ANDREASSON (vol. 1)

Una dintre cele mai şocante şi complete investigaţii privind răpirea unei femei de către extratereştri, investigaţie efectuată prin metoda hipnozei regresive.
Detalii ultimitoare despre ocupanţii OZN-urilor şi lumea din care vin.

RAYMOND E. FOWLER

CAZUL ANDREASSON (vol. 2)

Fapte apărute şi implicaţiile lor asupra familiei Andreasson. Experienţe paranormale ce afectează viaţa cuplului. Un bogat material ilustrativ revelator şi uluitor.

STIMAT CITITOR,

Nu pierdeţi ocazia! Aveţi posibilitatea de a deveni cititorul sau abonatul editurii. Nu ezitaţi să comandaţi cărţile preferate. Trimiteţi următorul talon pe adresa:

VALDO, c.p. 76–161, Bucureşti, 77450

TALON DE COMANDĂ

Doresc să primesc următoarele cărţi cu plata ramburs la primirea coletului:

Titlul	Autor	Nr. Ex.

➜ dacă doriţi mai multe titluri, notaţi-le pe o foaie anexă.

Vă rog să-mi expediaţi cărţile pe adresa:

NUMELE: .....

ADRESA: .....

.....

.....

DATA: ..... SEMNĂTURA .....

ATENŢIUNE!

Editura suportă cheltuielile de expediţie, deci veţi achita numai preţul tipărit pe carte.

Tipar: Grupul Drago Print
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147, sector 5 - Bucureşti; Tel.: 335.93.18; Fax: 337.33.77